

„Az erdő álma” természetvédelmi irodalmi pályázat díjazottjai

6-9 éves korosztály Vers kategória

I. helyezett

Adraveczi Katalin (Bicske, Szent László Általános Iskola, Bicske, felkészítő tanára:
Barnaföldi Rebeka Sára)

Tavaszi

Hűs forrásból, friss víz csobban,
tovább szalad egy patakban.
Kis pillangók szállidosnak
a virágokra sorjában.

Visszajött már a gólya.
kéményünknek újra van lakója.
Fecskék sárból építenek fészket,
kis fiókáik majd szárnyra kelnek.

Napsütésben szellő lebben,
erdő szélén szarvas szökken.
Rigófütytől hangos a táj,
éled a természet már.

II. helyezett

Kovács Benedek Krisztián (Tabajd, Szent László Általános Iskola, Bicske, felkészítő
tanára: Barnaföldi Rebeka Sára)

Tavaszi az erdőben

Tavaszi, tavaszi, ó szép tavaszi!
Ki settenkedik a kertek alatt?
Üres már a medvebarlang,
Gallyak roppannak a súlya alatt.

S ha bogyókra támad kedve,
Még áfonyát is enne.
Madárcsicsergés jelzi,
Ébredjen fel mindenki.

Virágillat száll a szélben,
Sas pihen a fészében.
Sólyom repül az égen,
Sok ürgelyuk a réten.

Őz legel a szép fák között,
A tél immáron elköltözött.
Színes levelek, most nem hullanak,
Ősz sem lengeti a lombokat.

Bokor tövében róka lapul,
Retteg tőle az üregi nyúl.
Vaddisznó csörtetett tova,
Fiait neveli a koca.

Katica száll a levelekre,
Virágokra lepke pihent le.
Rügyét bontja a barka,
Szép tavaszi nap van ma.

III. helyezett

Kihári Hanga (Bicske, Szent László Általános Iskola, Bicske, felkészítő tanára:
Barnaföldi Rebeka Sára)

Az erdő dala

Erdőben kószáltam
madarat hallottam:
szarkát cserregni,
rigót füttyülni,
harkályt kopogni,
pintyet csipogni.

Kenderike, szalakóta
egyik sem piskóta.
Zengtek egész nap.
Irgykedett a pacsirta.
Elkezdte ő is a dalát,
egy órán át dicsérte magát.

Lassan este lett,
aludni ment a vörösbegy.
Jött helyette az uhu,
annyit mondott, hogy HU.

IV. helyezett

Kiss Flóra Anna (Hajdúnánás, Bocskai István Általános Iskola, AMI és Kollégium,
Hajdúnánás, felkészítő tanára: Agárdi Zoltánné)

Karácsonyi öltözék

Egyszer volt egy erdő, sem szögletes, sem kerek,
Örömmel járt ide sok vidám kisgyerek.
Szerették a nagy, lombos fák árnyékát,
S a levelek közt beszűrődő fény játékát.

A rengeteg közepén állt egy öreg fenyő,
Csúcsa simogatta az égen járó felhőt.
Ágai közt madárcsaládok fészkeltek,
Eső után tövébe gombák érkeztek.

December közepén a nagy fenyő gondolkozott,
S közben ünnepi öltözékért így imádkozott:
„Karácsonyra gömböt, csúcspdísz, gyertyát kérek,
Hogy csillogjanak rajtam a szépséges fények!”

Majd álomba szenderült a hideg téli estén,
S felébredve ajándékot talált fenyő-testén.
Zúzvara földte be a zöld tűleveleket,
A természet adott neki jégcsap-kincseket.

Elbűvölve nézte a gyönyörű hó-ruhát,
Nem is kívánhatott volna nagyobb csudát!
Örült, hisz' valóra vált karácsonyi álma,
S így teljesült szívének minden vágya.

V. helyezett

István Zoárd Benett (Tyukod, Kiss Áron Általános Iskola, Porcsalma)

Séta a Nagyerdőn

Mi lehet az erdő álma?
Vigyázz rá, hisz a természet csodája!
Nyitott szemmel és lélekkel, ha járod
Eszedbe nem jut, hogy bármit is eldobj!

Itt különleges növény és állatfajok élnek.
Homokbuckás talaján kocsányos tölgy alatt lépek.
Láthatok itt fehér nyárfát, melynek virágai barkában nyílnak.
Kislevelű hárs virágain méhek poroznak.

A mezei juhar ősszel rengeteg színben pompázik.
Lehullott lombja közt imádkozó sáska tanyázik.
Dobolás hangja veri fel a csendet.
A Nagy fakopáncs éppen ebédet keres.

Tavasszal itt nyílik a bogláros szellőrózsa.
Aranysárga öttágú virága a szemet kápráztatja.
Erdei varázslófüvek engem is elvarázsolnak.
Virága, mint nyitott szárnyú pillangók nyílnak.

Séta közben vadkörtét is találok.
Lombja alá le is tanyázok.
Merengve nézem a kék eget.
Fölöttem éppen héja tekereg.

A Nagyerdő természetvédelmi terület.
Friss levegőjével körbe vesz.
Ő az oxigénjével gyógyít téged.
Te pedig ügyelj, hogy tönkre ne tedd!

VI. helyezett

Simon Dominik (Bicske, Szent László Általános Iskola, Bicske, felkészítő tanára:
Barnaföldi Rebeka Sára)

A menedék

Pillangónak tarka szárnya,
röppen ágról ágra.
Harkály úrfi kopogtat,
keresi a kukacokat.
Méhek zsonganak a virágok körül,
ennek mindenki nagyon örül.
Madarak csicseregnek,
a tücskök ciripelnek.

Farkas, róka zsákmányt keres.
Fuss kicsi nyúl, mert ebéd leszel!
Bagoly bácsi kerek szemmel,
rágcsálókra les egész éjjel.
Ember, állat békében él,
egymástól senki sem fél.
Patakparton, falu végen,
ott van az én menedékem.

6-9 éves korosztály Mese kategória

I. helyezett

Palkó Lana (Budapest, Harmat Általános Iskola, Budapest)

Jószívű Tamás, a falu megmentője

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis falu. Lakói nagy szegénységben éltek. Itt lakott Jószívű Tamás is, akinek egy szép napon elege lett az éhezésből és a szegénységből, és elindult munkát keresni. Ment, mendegélt hetedhét országon keresztül, míg egyszer elért egy faluba.

Na de milyen falu volt ez? El sem hinnétek gyerekek! Minden ember szomorú és undok volt. Jószívű Tamás az út során nagyon elfáradt és megéhezett, ezért betért a legközelebbi fogadóba. Udvariasan köszönt, de a fogadós csak ráfordult, hogy mit keres itt?

– Fogadós uram, munkát keresek. Messziről jöttem, éhes és fáradt vagyok. Adjon egy tál kását, megszolgálom az árát!

– Menekülj innen, amíg nem késő! A gonosz Csíra manó uralja a falut és ellopja az emberek jószágát és szeretetét.

– Hol találom ezt Csíra manót? Megküzdök vele! – mondta bátran Jószívű Tamás.

– Egy közeli barlangban lakik. – mondta a fogadós és elmagyarázta Jószívű Tamásnak, hogy talál oda.

Tamás útnak is indult, és nemsokára egy rengeteg erdőbe érkezett. Tudta, hogy közel jár a gonosz Csíra manóhoz, ugyanis levert fészkeket látott a földön, és éhezõ szarvasokat, santa rókát, törött szárnyú vadkacsát. Na, de nemhiába hívták Jószívűnek! A fészkeket visszatette az ágak közé, sőt még új odút is készített az erdő madarainak. Tobozt, makkot, bogyókat gyűjtött az éhezőknek. A sérült állatokat meggyógyította. Ezek után folytatta útját, és hamarosan ott állt Csíra manó előtt.

– Te hitvány szörnyeteg, azonnal add vissza az emberek jóságát, különben végzek veled! – parancsolta Jószívű Tamás.

–Jól van! – mondta gonosz képpel a zöld Csíra manó. – A jóságokat egy szelencében tartom, ha azt háromszor megtalálsz, visszaadom az emberek jóságát. De ha nem, a te jóságodat is elveszem!

Útnak indult Tamás, bár fogalma sem volt merre keresse a szelencét. Egyszer csak a Lekvár hegy tövében hallja, hogy egy óriás sír, mert belement egy túske a lábujjába. Jószívű Tamás rögtön a segítségére sietett, és kihúzta a tuskét.

– Jó tett helyébe jót várj! – mondta az óriás. – Tudom, hogy mit keresel. Gyere csak, felteszlek a Lekvár hegy csúcsára, ott találod a szelencét.

Tamás visszament Csíra manóhoz a szelencével.

– Jól van, az első próbát kiálltad! Jön a második, de nehezebb próba! – mondta Csíra manó.

Tamás ismét útnak indult, és kristálytisza vizű patak partjára ért. Ott meglátott egy kipányvázott, csodálatos paripát, aki sehogy sem fért a víz közelébe, hogy ihasson. Jószívű Tamás megitta a lovat. Erre a ló megszólalt!

– Jó tett helyébe jót várj! Segítek rajtad. Tudom, hogy mit keresel, és el is viszlek oda. Gyere, ülj a hátamra és kapaszkodj erősen, mert a Nap háta mögé repülünk! – mondta a táltos paripa.

Jószívű Tamás a második próbát is kiállta.

– Gratulálok! – mondta mérgesen Csíra manó. – De a harmadik próbába belebuksz és enyém lesz a jóságod! Egy találós kérdésre várom a választ. Mi az? Ha kimondod a nevem, elmúlok.

Tamás kisétált a közeli selyem rétre, hogy nyugodtan gondolkodhasson. Nagy zörgésre lett figyelmes. Egy törpét látott, akinek hosszú szakálla beleakadt egy kökénybokorba. Jószívű Tamás óvatosan kiszabadította a törpét.

– Jó tett helyébe jót várj! Hogyan tudnám meghálálni a jóságodat? – kérdezte a törpe.

– Egy találós kérdésre kell válaszolnom, és akárhogy töröm rajta a fejem, nem tudom rá a helyes választ.

– Óh, hát a törpék nagyon fűrfangosak, mondd csak azt a kérdést. – mondta a törpe.

–Ha kimondod a nevem, elmúlok!

– Ennyi? – nevetett a törpe. – A válasz a csend.

Jószívű Tamás visszament a barlangba és így szólt.

– A válasz a csend! Kiálltam a három próbát, add ide a szelencét!

A sötét barlangból kilépett egy gyönyörű lány, kezében tartva a szelencét. Tamásnak a döbbenettől tátva maradt a szája.

– Ki vagy te? – nyögte ki nagy nehezen Tamás.

– Én vagyok Csíra manó. Egy gonosz varázsló elátkozott, mert régen nagyon undok voltam. A te önzetlen jószívűséged törte meg az átkot.

Tamás és a leány együtt kinyitották a szelencét és a begyűjtött jóságok visszaszálltak az emberekbe. Tamás feleségül vette a szép leányt, szeretetben, jóságban éltek, míg meg nem haltak.

Így volt, mese volt.

II. helyezett

Bolgovics Sára (Szolnok, Szolnoki Körösi Csoma Sándor Általános Iskola és AMI, Szolnok, felkészítő tanára: Garzsikné Barsi Mónika)

Egy fa napja (9)

Egyszer volt, hol nem volt, a messzi hegyekben volt egy gyönyörű erdő. Abban az erdőben állt egy vadalmafa. Az a fa nem akármilyen fa volt, de nem ám! Arany színű levelei voltak, mert megátkozta egy gonosz tündér az éjjel, amiért nem adott neki az almájából.

Arra ébredt, hogy a reggeli napsugarak cirógatják a leveleit. Mikor kinyitotta a szemét, látta, hogy minden állat őt nézi: az őzek elbújtak a bokor mögé, a mókusok rémülten ugrándoztak egyik fáról a másikra, a tücskök hangosabban ciripeltek, s még a sárgarigó sem mert visszaröpülni a fészkéhez. A fa elcsodálkozott.

-Miért néztek ennyire?

- Nem veszed észre? - kérdezte a bagoly.

- És mégis mit vegyek észre?

-Aranszínűek a leveleid! - válaszolta a gyík.

- Micsoda? Tényleg Mégis mitől lehet ez? - gondolkodott magában.

Ahogy törte a fejét, arra szállt egy kismadár s hangosan, gúnyosan csicseregte:

Almafa! Arany lett a lombocska!

Oly csúnyák az almáid, így lesz ez még száz évig!

A fa nagyon elszomorodott, hogy a kismadár ilyet mondott neki.

Az állatok egész nap elkerülték furcsa, fénylő színe miatt. A szarvas is másik fánál élesítette agancsait. A gombák se nőttek ki alatta. A giliszták se kúsztak a gyökerei közelébe, a pók se szőtt hálót az ágaira. A sárgarigó egy távolabbi almafára készítette az új fészket.

Telt, múlt az idő, az arannyal borított fa nagyon magányosnak érezte magát.

Egyszer csak arra ugrált egy bátor nyúl, és megkérdezte tőle:

- Te fa! Miért lógatod az ágaid?

- Egy gonosz tündér arany színűvé változtatott, és mindenki elkerül. Szeretném, ha a leveleim újra zöld színükben pompáznának!

- Tudom már, hogy oldjuk meg! - kiáltotta a nyúl, és elszaladt a többi állat segítségével. Odahívta a fához a sárgarigót, az őzeket, a szarvasokat, a bogarakat, a mókusokat, és az erdő többi lakóját. A fa elmesélte, hogy mennyire hiányzik a társaságuk: a sárgarigó éneke, az ágain ugrándozó mókusok, a levelei között zümmögő méhek... Az állatok megsajnálták a fát és odabújtak hozzá. A fa érezte az állatok szeretetét és átölelte őket ágaival. A sok-sok szeretet megtörte az átkot, és a vadalmafa visszakapta a régi zöld színét. Este nagyon boldogan tért nyugovóra, hiszen teljesült az álma.

Itt a vége, fuss el véle, kerek erdő közepébe!

III. helyezett

Tóth-Ignáth Alexandra (Debrecen, Benedek Elek Általános Iskola, Debrecen)

A tölgyfa

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tölgyfa. A tölgyfa egy kerek rét közepén állt és mindig nagyon rosszkedvű volt. Egyszer jött egy mókus, aki felmászott a törzsére.

- Nem, nem! Zavarsz engem! – mondta a tölgyfa.
- Már az is baj, ha az odúba szeretnék költözni? – mondta a mókus. A tölgyfa így szólt:
- Mókus! Mássz le rólam, mert nagyon nincs jó kedvem!

A tölgyfa mindig barátságtalan volt. Az erdő összes lakója ilyenek ismerte már régóta. Rossz volt a kedve, ha a leveleit lehullajtotta, ha nyáron melege volt, ha télen fázott, vagy ha az erdő lakói zavarták, és akkor is, ha madárcák repültek az ágaira.

A nyuszi és az őzike szép virágokat vittek a tölgyfának, de az sem segített. A tölgy még mindig morcos volt. Meglepetésekkel és ajándékokkal sem tudták a tölgyet jobb kedvre deríteni. Eltelt egy nap, eltelt két nap, de a tölgy még mindig barátságtalanul viselkedett.

Az erdő lakói nem próbálkoztak többet. Nem jártak többet a tölgyfához. Nem látogatták. A tölgyfa nagyon egyedül érezte magát és szomorú volt. Egy szép napon a tölgy azonban magához hívatta az állatokat.

Kedves erdei állatok! Bocsássatok meg nekem. Mókuska! Az összes barátodat ide hívhatod és beköltözhetnek az odúba. Madárcák! Ti is pihenhettek az ágaimon. Őzike! Nyuszi! Kérlek, gyertek többször hozzám a rétre látogatóba.

Az erdei állatok nagyon meglepődtek. Látták a tölgyfán, hogy tényleg megbánta, amiért olyan csúnyán viselkedett velük. Megbocsátottak neki és nagy mulatságot csaptak. A nyuszi szebbnél szebb virágokat, az őzike száraz fűvet, a mókus makkokat, a madarak pedig finom magvakat hoztak. Mindannyian a tölgyfa alá ültek és a lakmározás közben beszélgettek. Mai napig jó barátok mindannyian.

Itt a vége, fuss el véle.

IV. helyezett

Kassay Fanni (Székelyudvarhely, Benedek Elek Pedagógiai Líceum, Székelyudvarhely, felkészítő tanárai: Kapusi Emese, Mircse Zsuzsánna)

Az erdő álma

Zágon mókus azt szerette volna megtudni, mi az erdő álma. Töprengett, vajon kitől, mitől tudhatná meg. Vajon ki az erdő vagy mi az erdő? Megkérdezte a szüleitől, a tatájától, a mamájától, mindenkitől, akit ismer, de mindhiába. Mindenki azt mondta, nem tudja. Zágon mókus el volt keseredve, mert nem tudta, kitől, s mitől kérdezze meg, hogy mi az erdő álma. Egyszer arra gondolt, hogy más állatoktól még nem kérdezte. A medvéktől, szarkáktól, fakopáncsoktól, őzektől, rókáktól, szarvasoktól, farkasoktól, vaddisznóktól, békáktól, pillangóktól, hollóktól és más állatoktól.

Zágon mókus kicsit félt, mert nem ismerte őket, de sokkal jobban gyötörte a kíváncsiság. De már este volt, ezért haza kellett mennie. Az anyukája nem szerette, ha nem ért haza időben, mert

aggódott érte, ezért hazament a Makk utca 15. szám alatti odvába. Az anyukájához, apukájához és Fanni nevű nővéréhez. Otthon épp a kedvence volt, tejbegríz makklekvárral.

Kora reggel Zágon mókus kiment kidobót játszani Péter mókussal, Dávid mókussal és Samu mókussal. Zágon és Dávid voltak a kidobók, Samut és Pétert kellett kidobni. Sokan jöttek még játszani: Avar, Anna, Hanna, Panni, Ábel, Ádám. A kidobók maradtak Zágon és Dávid, de most már nekik sem volt olyan könnyű.

Szerre mindenkit hívtak reggelizni. Zágon mókus is hazament, a reggeli makk volt. Zágon összepakolt egy kis makkot a levéltáskájába, de úgy hogy ne vegyék észre a szülei, mert ők ha észrevennék, nem engednék, hogy elmenjen.

Reggeli után kiment, gondolkozott merre menjen. Megkérdezte Dávid mókustól, ismer-e olyan helyet, ahol állatok laknak, kivéve mókusok, mert ő az összest ismeri. Dávid megmondta, hol lakhat egy medvesalád. Ő is kíváncsi lett, mi lehet az erdő álma, ő is Zágon mókussal tartott. Kicsit nehéz volt, mert még Dávid se járt ott. Mivel az erdő közepén laktak, nem tudták merre menjenek. Hazamentek, hogy keressenek valamit, ami hasznukra lesz útközben. Zágon kapott egy régi iránytűt, Dávid meg egy térképet. Elindultak az iránytűvel a jó irányba. Egyszer egy nagy indásban találták magukat. Addig mentek, míg egy barlanghoz nem értek. A barlang előtt hat medvebocs játszott. Egyszer csak megpillantották a mókusokat. Odamentek hozzájuk, hogy lássák, mik azok, mert ők még nem láttak mókust. Miután megismerték őket, elkezdtek játszani.

A mókusok tőlük is megkérdezték kitől, mitől tudhatná meg, mi az erdő álma. Az egyikük azt mondta, előbb azt kellene megtudni, mikor alszik az erdő. Egy másik azt mondta, az erdő télen alszik, és nemcsak akkor álmodunk, amikor alszunk, hanem akkor is, mikor vágunk valamire.

– De miért pont télen alszik az erdő? – kérdezte a harmadik.

– Azért, mert azt szokták mondani, hogy tavasszal ébred fel a természet – válaszolta az előző.

– De hát nem azt kérdezték, hogy mikor alszik az erdő, hanem azt, hogy miről álmodik – mondta egy másik bocs.

– Haza kell mennünk – mondták a mókusok. – Nem ismertek egy olyan állatot, aki tudna segíteni?

A medvék azt mondták szerintük a rókák tudnak segíteni. Dávid és Zágon hazaindultak, útközben elrágcsálták a makkot, amit Zágon pakolt a táskába. Megegyeztek, hogy holnap találkoznak.

A mai vacsora makkos diós kenyér volt. Zágon leírta egy papírra, amit a medvék mondtak, aztán lefeküdt.

Másnap Zágon összepakolt, és kiment az odúja elé, várta Dávidot, aki nemsokára megérkezett. Nem ismertek rókákat, akikhez el tudtak volna menni. Egyszer odalépett Samu mókus és megkérdezte, mit ácsorognak ott. Elmondták a gondjukat. Samu azt mondta, ismer ő egy róka családot az erdő legnagyobb fájánál. Elindultak megkeresni őket. A mókusok méregették az óriási fákat, hogy megtalálják a legnagyobbat. Egyszer egy hatalmas fához értek. Alatta volt egy kis lyuk, ami a föld mélyébe vezetett. Lemásztak a lyukon. Két kis rókát láttak ott. Az egyiknek a fején kis fehér pötty volt, a másíknak meg egy rombusz. Mindketten felismerték Samu mókust. Samu mókus megkérdezte tőlük, mi lehet az erdő álma. Az pöttyös azt mondta, lehet az az erdő álma, hogy ne vágják ki a fákat. A rombuszos azt mondta, az is lehet az erdő álma, hogy ne jöjjenek az erdőbe vadászok vagy a kirándulók ne szemeteljenek.

A mókusok és a rókák ezután kimentek a rókalyukból játszani. Egészen estig játszottak. Este mikor sötét volt már, a mókusok haza kellett menjenek. Ahogy ballagtak, egyszerre nagy szél támadt, és befűjt egy öreg fába, ami erre világos, fényes lett.

Zágon mókus megkérdezte, hogy ki ő. A fa azt válaszolta: én vagyok az erdő védelmező szelleme. Dávid mókus azt kérdezte tőle: Mi a te álmod, szellem?

Az én álmom az, hogy legyenek az erdőben állatok. Ha bármi baj lesz egyikőtökkel is, engem itt megtaláltok, hogy segítsék nektek. Ezzel a szellem eltűnt, a mókusok hazamentek.

Másnap Zágon mókus szülei azt beszéltek kimennek a nagy sziklára, amiről az egész erdőt látni lehetett. Amikor odaértek, mintha Zágon mókus érezte volna a tegnapi szeptet, aki azt súgta a fülébe: Vigyázzok rád, kismókus!

V. helyezett

Hock Maja Vivien (Kátoly, Szederkényi Általános Iskola, Szederkény, felkészítő tanára: Hantos Cecília)

Álom vagy valóság?

Egyszer régen volt egy varázserdő, de szegényt csupa kosz és bűz borította. Mellette egy lakatlan ház állt.

Az erdőben beszélni tudtak a csodafák. Leveleiket susogtatva szomorkodtak és sóhajtoztak az elhanyagolt környezetük miatt, de segítség híján minden maradt a régiben.

A legidősebb tölgyfa egy éjjel azt álmodta, hogy megváltozik az életük. Így szólt reggel társaihoz:

– Tyúha! Azt álmodtam, hogy segítség érkezik hamarosan.

– Hát ez nagyon jó lenne! Jól esne kellemes környezetben fejlődni! – válaszoltak a növények.

Egy nappal később egy teherautó fékezett az elhagyott házikó előtt. Egy kisfiú költözött be családjával, ők már régóta szerettek volna a természet közelében élni.

– Ez nem lehet igaz! Jó volt a megérzésem! Talán ők a megmentőink! – ámult a fa, mikor meglátta az embereket. A többiek hevesen bólogattak lombkoronájukkal.

A fiú rögtön elindult felfedezni a környéket. Sajnálkozva nézte az elhanyagolt erdőt, a kókadt növényeket. Sem madárcsicsergést, sem állatok neszezését nem hallotta. Búsán ölelte át az útjába kerülő nagy fát.

– Jó napot, erdő óriása! – kiáltotta.

Legnagyobb megdöbbenésére a fa így szólt:

– Szép napot neked is, kisfiú! Sajnos, nem járnak ránk jó idők, mert idegenek tönkretették a birodalmunkat.

– Ne aggódj, segítek a családommal rajtatok!

– Nagyon szépen köszönjük! – mondta hálásan a fa.

Az új lakók hamarosan munkához láttak. Ásóval, gereblyével, lapáttal, metszőollóval, talicskával indultak el az ösvényen.

A szakadékba forrásvizet eresztettek, hogy felfrissüljenek a növények. Kitakarították az erdőt a fák, virágok legnagyobb örömére. Lassan eltűnt a szeméthegy. A család nagyon elfáradt a munkában, de örömmel fogadták a köszönetet.

– Hol vannak az állatok? – kérdezte a kisfiú a tölgyfát.

–Elmenekültek már régen! – mondta bánatosan a fa.

– Nézzétek! Ott ugrál egy mókus! Ott cserreg egy szarka! Ott szökdel egy őzike! Hívják haza a többieket! – kiáltották vidáman a fák.

Minden élőlény boldogan foglalta el új lakhelyét. Friss erdei illat járta át az rengeteget. A lakók meghatottan köszönték meg az erdőt védő kisfiúnak és szüleinek a segítségét.

A hatalmas fa volt a legboldogabb, mert az álma valóra vált.

VI. helyezett

Sajtos Petra (Szolnok, Szolnoki Szent-Györgyi Albert Általános Iskola, felkészítő tanára: Ságiné Szabó Erika)

A Katica család és a Tavasz tündér

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy mélységes mély kerek erdő, aminek közepében állt egy fa. Ennek a fának a tövében, a gyökerek közt, egy kis házikóban élt egy Katica család. Katica apa, Katica anya és a Katica kislány.

Egyik este, amikor az oviból hazaértek, a Katica kislány megkérdezte Katica apát:

– Mikor lesz vége a télnek, és mikor jön már végre a tavasz.

– Ne türelmetlenkedj, a tavasz pontosan tudja mikor kell megjönnie, sem előbb nem érkezik, és késni sem fog.

A Katica kislány nagyon nem szerette, ha türelemre intik, és nem értette miért kell mindig mindenre várni.

A Katica kislány gondolt egyet. Gondolta megkéri Katica anyát, hogy ha talán valamiféle finom süteményt megsütnének együtt, gyorsabban telne a tél.

Katica anya elővett minden hozzávalót és elkezdtek sütni a sütit, majd ahogy elkészült, berakták a sütőbe. Csodás illat terjengett az egész lakásban.

Egyszerre halk kopogást hallottak a Katica-lak ajtaján.

A kislány odaszaladt az ajtóhoz és kikiabált:

– Ki az? Ki kopogott?– de nem jött válasz.

Újra kopogtak.

– Ki az? Ki van ott? – kérdezte a kislány újra, és kinyitotta az ajtót.

Az ajtó előtt megpillantott egy gyönyörű, szépségesen szép tündért.

– Hát te ki vagy? – kérdezte a Kislány.

– Én a Tavasz tündér vagyok, és olyan csodás illatokat éreztem a Katica-lak ajtaján át kiszökni, hogy be kellett kopognom.

A Katica kislány nyomban behívta a tündért és a legkényelmesebb fotelbe ültette.

– Mondd tündér, hol késik a tavasz? Miért nem jön már?

Katica anya megterített, és mind a négyen leültek, hogy megkóstolják a finom illatú süteményt. Uzsonna közben a tündér bánatosan elmesélte, hogy elvesztette a varázspálcáját és ez az oka annak, hogy a tavasz még várat magára.

Uzsonna után Katica apa így szólt:

– Kedves Tündér, segítünk megkeresni a pálcádat.

Mindannyian meleg ruhába bújtak, és elindultak a pálcá keresésére. Ki erre, ki arra, de egymást nem szem elől tévesztve szorgosan keresték a varázspálcát.

Nem olyan hosszú idő után a katica kislány valami fényeset látott az egyik bokor alján. Oda osont a bokorhoz, hogy közelebbről megnézzé, de ekkor egy dühös kutya morgott ki a bokor másik oldaláról. A katica kislány minden bátorságát összeszedve visszamorgott a kutyára, aki lógó füllel elkullogott. Ekkor a kislány gyorsan felkapta a varázspálcát és rohant a tavasztündérhez.

– Nézd tündér, megtaláltam! – kiabált amilyen hangosan csak tudod.

A kiáltásra az egész család összeszaladt és nagyon megdicsérték a katica kislányt, hogy ilyen bátor és ügyes volt.

A Tündér nagyon meghatódott:

–Köszönöm katica kislány, hogy megtaláltad a pálcámat.

Ekkor a kislány odaadta a tündérnek a varázspálcát.

A tündér hármat legyintett vele, és elolvadt az összes hó az erdőben.

Utána négyet suhintott és kirügyeztek a fák, majd hármat fordult maga körül és mindenhol az avar alól csodás illatú virágok emelkedtek ki, majdnem olyan csodás illatúak, amilyen a katicalak ajtaján át szűrődött ki, amikor anya és kislány megsütötték a tavaszváró süteményt.

10-14 éves korosztály Vers kategória

I. helyezett

Balázs Blanka Margit (Kolozsvár, Románia, Apáczai Csere János Elméleti Líceum)

Az erdő dala

Zöldszínű csendben hallgat az erdő.
Kinyílt az égbolt: fényes esernyő.
Puhafák lombja titkokat őriz,
hallgat a bükk és sugdos a kőris.

Búskomor őszben sárgul az erdő.
Puhafák lombját tépi a szellő.
Őszi színekben hangokat őriz:
pihenne végre juhar és kőris.

Télszínű csendben alszik az erdő.
Szürke világon hószínű kendő.
Puhafák lombja új nyarat őriz:
reszket a mókus, reszket az őz is.

Tavasszal éled újra az erdő,
lombjába bújt egy tollpihe felhő.
Tavaszi fényben fészkeket őriz
Nyárfá, juharfa, bükkfa és kőris.

II. helyezett

Gubián Anna (Székesfehérvár, Hétvezér Általános Iskola, Székesfehérvár, felkészítő tanára: Mecsei Balázs)

Álom

Álmodik az erdő olykor...
Ugyanazt mind, újból s újból.
Álmokat lát, különöset.
Megfejteti ne legyél rest!

Álmodik az erdő olykor...
Benne bűvő állatokról,
Emberekről, kik eljönnek,
Sűrűjében megpihennek.

Álmodik az erdő olykor...
Kristályfényű kis patakról.
Állat, ember szomját oltja,
Megtárazik hús habokban.

Álmodik az erdő olykor...
Tarkabarka ággal bókol.
Felkelő nap koronája
Szomorúan néz a tájra.

Álmodik az erdő olykor...
Dermesztő, vad hajnalokról.
Gyöngé ágát gépek tépik,
Templomát már nem kímélik.

Álmodik az erdő olykor...
Csilingelő gyermekhadról.
Fát ültetnek, dalra kelnek,
Madárdallal versenyeznek.

Álmodik az erdő olykor...
Megfejtetted, éppen jókor!

III. helyezett

Tóth Viola (Ágfalva, Berzsenyi Dániel Evangélikus (Líceum) Gimnázium, Sopron)

Borostyán éj

Borostyán fényben
úsznak a fák,
éji zenében,
búzavirág.

Csillagot fon le
az égről a tó.
Fényesen hull le
az álomadó.

Éjjeli lepke,
szállva igéz,
szárnyai fénye
reggeli méz.

IV. helyezett

Puja Jázmin (Eger, Egri Kemény Ferenc Sportiskolai Általános Iskola, Eger,
felkészítő tanára: Hománé Móra Éva Irén)

Amit nem látunk

Reménykedő pipacsmezőt
karol át az este.
Liliomok százai közt
méheket keresve.

Hűvös szélnek halk moraja
orgonáit védi.
Margaréta koszorúit
pityangra cseréli.

Tulipánok réseibe
beszökik az éjjel.
Meleg zápor nádillata
messze-messze ér el.

Patakoknak csobogása
felfrissülést élvez,
erdő zengő hangjaiban
Harmóniát érez.

Kamillának édes íze
eloszlik az égen,
gyöngyvirágnak harmatjai
eltűnnek az éjben.

Kismadarak színes dala
elűzi a csendet,
záporoktól vizes gallyak
hullatnak sok cseppet.

V. helyezett

Tamás Ilka (Nyíregyháza, Nyíregyházi Kodály Zoltán Általános Iskola, felkészítő tanára: Földesi Rita)

Debreceni erdő

Debreceni erdőn járok,
Nyílnak illatos virágok.
A tó partján megpihenek,
Éjjel csillagokat nézek.

Sétálok egy hosszú úton,
Várom, hogy a szél mozduljon.
Ha megmozdul: van susogás,
Erdő hangja lombsuttogás.

A madarak fütytyentenek,
Sárgarigó, fűj vörösbegy.
Eső után csigák kúsznak,
A vakondok földet fúrnak.

Nyáron mikor nagy a meleg,
Fák árnyékában pihenek.
Őz ugrik ki a bokorból,
Süni sétál el bozóttól.

Zeng az erdő szép tavaszon,
Napsugár jár fűharmaton.
Borz ás lyukat jómagának,
És szép nőstény borz párjának.

Figyeld meg azt a zöld erdőt!
Ne szemetelj, mert akkor ő,
Hulladéktól beteggé lesz,
S vele együtt te is vesztesz!

Cigarettd most hagyd otthon,
Szár az avar meg ne gyúljon!
Nájljon zacskót ne fújja szél,
Vizes palack kukába fér.

Inkább vigyél répát télen,
Vad seregének szépen!
Megköszönik majd meglátod,
Dallal köszöntik a világot.

Meglelhetsz majd szarvasokat,
De csak csendben, meg ne riaszd!
Ahhoz az kell: véd az erdőt!
Rád mosolyog majd a felhő.

Debreceni erdőn járok,
Védem, óvom a világot.
Nem szereti a szemetet,
Védjed, óvjad te is szeresd!

VI. helyezett (megosztva)

Virág Fruzsina (Debrecen, Hunyadi János Általános Iskola, Debrecen, felkészítő tanára: Macziné Repka Tünde)

Az erdő álma

Ébred az erdő,
csendes a hangja,
sok kicsi állat
a vackát elhagyja.

Friss szellő lebben,
nap kel az égen,
nyílik a világ
az álmos réten.

Hirtelen zaj kél,
az álmot betakarja,
kirándulók csapata
a csendet megzavarja.

Tópartra érve,
tábort vernek serényen,
reccsen az ág
a bokros részen.

Telik a nap,
zajlik az élet,
lassan esteledik
a felhős égen.

Indul a csapat,
elhagyja az erdőt,
az árnyék lassan
minden fényt beszótt.

Óvatos szemek
bukkannak elő,
lám a látvány
a réten meghökkentő.

Letört bokor ágak
szemétdombok hátán,
a nap elhalványul
mindezeket látván.

Elalszik az erdő,
álma gondot okoz,
jobb napot szeretne,
talán a holnap hoz.

Friss hajnal kél,
mindenütt csend honol,
az álmos úton
kis csapat lépte dobol.

Vidám énekszóval
a kis rétre érve,
a sok szemetet
gyűjtögetik félve.

Felsőhajt az erdő
a tisztaságot látva,
boldog a mosolya,
megvalósult éji álma.

VI. helyezett (megosztva)

Csizmarik Gerda (Nyékládháza, Nyékládházi Kossuth Lajos Általános Iskola,
Nyékládháza, felkészítő tanára: Kocsis Erika)

Vihardomb

Álmomban erdő voltam,
avartakarón aludtam,
felettem az ég paplanja,
párnám - fáim puha lombja.

Színes világ ugrált rajtam,
csuszka araszolt a dalban,
fakusszal járt táncot újra,
fülemüle trilláját fújta.

Minden madár, emlős, bogár,
előjött a vigalomra,
beszínezték, rárajzolták
testemet a vihardombra.

egyszer csak...

A szél torkomat csavarta,
az eső fejemet verte,
a tűz szememet marta,
a hideg mindenem belepte.

Ez a tánc az emlékezés,
minden rosszra, bajra,
hogy lelkemet az enyészet
soha-soha fel ne falja!

Vihar ellobbant, tűz kihúnyt,
rossz érzések tova szálltak,
szememből a páracseppek,
fák rügyeire szálltak....

Felébredtem, s hogy erdő voltam,
aznap nem is bántam.

10-14 éves korosztály Próza kategória

I. helyezett

Tomasik Petra (Szomód, Szomódi Íriszkert Általános Iskola, Szomód, felkészítő tanára: Cserpesné Horváth Márta)

Az otthon

Ki ne szeretne egy hosszú nap után hazatérni és ledőlni az ágyára, pihenni? Otthonra mindenkinek szüksége van. Nekem is volt otthonom...

Koa vagyok, nyolc éves, születésem óta a családommal és a törzsemmel élek az Amazonas menti esőerdőben. Két testvérem van: egy bátyám, Jiembra és egy húgom, Kalina. Az anyukám, Maya és az apukám, Bouddi nagyon szeretik egymást. A hely, ahol élünk, egy gyönyörű tisztás. Fából és levelekből épült házaink mellett egy kristálytisza patak csordogált. Szerettem ott élni, szerettem hallgatni a víz hangját, az állatok boldog rikoltozását, mindent szerettem, ami az otthonomhoz volt köthető.

Tegnap, miután az apukám megjött a vadászatból, vidáman futottam oda hozzá.

– Apu, megígérted, hogy elviszel az erdőbe, hogy keressünk anyának szép virágokat!

– Akkor menjünk, még ma haza kellene érnünk!

Elindultunk. Sokáig kerestük a tökéletes virágot, mikor megláttam egy orchideát. Gyönyörű volt! Egy fa indáján csüngött. Piros szirmain cseppekben gyűlt össze az esőtől és a melegtől kialakult pára. Ez a virág tökéletes volt anyának. Letéptem a fáról és odavittem apának.

– Nézd, apa, megtaláltam!

– Ez nagyon szép, Koa, ügyes vagy!

Mikor hazaértünk, odaadtuk anyának a virágot és aludni mentem, mert nagyon elfáradtam. Furcsa álmom volt...

Az egész úgy kezdődött, hogy a testvéreimmel kint játszottunk a tisztáson, majd egyszer csak megjelent anyu, hajában az orchideával, ami már nem piros, hanem fekete volt. Miután megkérdeztem, hogy mi történt a virággal, vörösek lettek a házak, a patak és az erdő is. Ettől nagyon megijedtem és felriadtam. Pár pillanat múlva Jiembra is felriadt. Egyszerre akartunk mesélni az álmunkról, de sikerült belefojtanom a szót, és én mondtam el neki a víziómat. Mire ő meglepetten nézett rám.

– Én is ezt álmodtam!

– Teljesen ugyanezt?

– Igen!

Mikor már majdnem visszaaludtam, ismerős hangokra lettem figyelmes.

– Nagyon furcsa álmom volt, Maya! – hallottam apa hangját. Miután ezt mondta, egyre többen jöttek ki a házból és ugyanazt a ködképet kezdték mesélni, mint amilyent Jiembra és én is láttunk.

– Úgy tűnik, az egész erdő ezt álmodta! – hallottam anya hangját.

– Nem tetszik ez nekem!

– Nyugi, biztos csak véletlen.

Hamar elhalkultak, mindenki visszaaludt, én is. Ó, pedig bár hallgattunk volna apára!

Az éjszaka közepén anya rémülten keltett fel.

– Gyere gyorsan, Koa, tűz van!

– Tessék?!

– Gyere, menekülnünk kell!

Gyorsan kimentünk a házból, és mikor megláttam az egykori nyugodt tisztást, földbe gyökerezett a lábam. A patakban a fák tükörképe helyett csak a tüzet láttam. Minden lángokban állt, az otthonom megsemmisült! Tudtam, hogy itt nem maradhatunk. Jiembra árnyéka volt önmagának, már nem a vidám, mindig nevető bátyám állt előttem. Az arcán egy könnycsepp gördült le és esze ágában sem volt nevetni. Kalina apa karjaiban sírt. Én viszont tudtam, hogy nem szabad sírnom, mert ha én is sírok, akkor a szüleim végtelenül szomorúak lesznek.

Gyorsan el kellett mennünk, minél messzebb a tűztől. Egész éjjel csak futottunk. Nagyon elfáradtam, fájtak a lábaim. Felettünk az állatok is rémülten menekültek. A majmok fejvesztve ugráltak a fákon, körülöttük madarak repkedtek. Már kezdett felkelni a nap. Én meg egyre szomorúbb lettem, a honvágy kezdett eluralkodni rajtam, de még mindig tartanom kellett magam. Éppen a földön ülve pihentem, mikor a húgom odajött hozzám.

– Koa, mi miért nem tudunk repülni?

– Miért szeretnél repülni?

– Azért, hogy minél messzebb kerüljünk innen!

– Mi nem vagyunk madarak, így nem tudunk repülni!

– Akkor futnunk kell – mondta nekem, majd vidáman ugrándozva elszaladt.

Ő még túl kicsi hozzá, hogy felfogja, nincs itt az ideje a boldog ugrálásnak. Nem érti, hogy mi már soha többé nem láthatjuk a nyugodt tisztást, többé nem játszhatunk a patakban, lehet, hogy többé már egy helyet sem nevezhetünk az otthonunknak.

Sem élelmünk, sem vizünk nem volt, és mikor tovább terjedtek a lángok, nem tudtuk mivel eloltani.

Egyszer csak arra eszméltem, hogy sehol sem látom Kalinát. Hátranéztem és megláttam, hogy a húgom rohan vissza a lángok felé. Felkapja a babáját és a lángok közül már nem tud kijönni...

– Koa, hozd ki onnan! – hallottam, de nem tudtam ki mondhatta.

– De nagyon félek! – suttogtam.

– A húgod meg fog égni, ha nem mész be érte! Abban a pillanatban rájöttem: ezt a lelkiismeretem súgta.

Minden félelmemet legyőzve berohantam Kalináért a tűzbe, felkaptam és kihoztam onnan. A kicsi nagyon megijedt, remegett és kis fekete fonata egy szénakazalra hasonlított.

Nagyon sokáig futottunk, és közben egyszer sem tehettem le Kalinát, ezért Jiembával felváltva vittük. A sokadik kilométer után egy – az otthonunkra hasonlító – tisztásra értünk. Ezt a helyet alkalmasnak találtuk arra, hogy egy kicsit megpihenjünk. Bár ne tettük volna!

Emberek közeledtek felénk, de nem vettek észre bennünket. Egyáltalán nem tűntek barátságosnak. A bőrük és a hajuk színe sokkal világosabb volt a miénknél. Furcsa sárga gépekben ültek, sosem láttam még ilyet. El kellett bújnunk, nehogy észrevegyenek. A búvóhelyemről figyeltem, hogy mit csinálhatnak. A gépekkel a fák felé indultak, és kidöntötték őket! Akkor éreztem, hogy eltört bennem valami. Nem bírtam tovább tartogatni a sírást, minden szomorúságom és félelmem egyszerre tört fel belőlem. Végignéztem, ahogy azok az emberek elpusztítják az erdőt. Majd az egyik férfi eldobott egy cigarettacsikket, ami kicsi lángokban kezdett el égni. Mikor észrevette, gyorsan rátaposott. Akkor vált világossá minden, akkor jöttem rá, mitől ég az erdő! Tudtam, hogy az álmunk egy vészjelzés volt felénk.

A fehérebb emberek, miután befejezték tennivalójukat, elmentek az erdőből. Nekünk pedig muszáj volt valamit tennünk a tűz ellen. Óriási szükség lett volna esőre, de az esős évszak még messze volt. Csak imádkozni tudtunk érte, mást nem tehattünk.

Órákon keresztül mormoltuk fohászainkat, egészen addig, amíg annyira elmerültünk bennük, hogy észre sem vettük az arcunkon legördülő esőcseppeket.

II. helyezett

Sipos-Csík Lili (Budapest, ELTE Apáczai Csere János Gyakorló Gimnázium és Kollégium, Budapest)

Változom

Egy háromszáz éves fűzfa vagyok és szeretném elmesélni az életem történetét. Hosszú volt, kész szenvedés az egész. Igen, szenvedtem, mert az emberek megkeserítették. Változott a világ, velem változtam én is.

Az elején minden jól ment. Akár egy álom. Az 1700-as évek hajnalán bújtam ki a drága anyaföldből (bár ott maradtam volna!) hosszas előkészületek után. Még rendes fás szárúnak sem nevezhettem magam, amikor összebarátkoztam a közvetlenül mellettem elterülő Tóval. Kisgyermek koromból csak annyi emlékem van, hogy velem nevetek derűsen az öreg fákra és a károgó varjakon. Gyorsan repült az idő, felcseperedtem. Külső kérgem megszilárdult, az ég felé törtem, minden szál ereim duzzadt az erőtől, a frisseségtől. Egészséges voltam.

A mindennapjaim egyhangúak voltak, de békések. Végül is egy fa nem kívánhat többet. Tóval időközben elmélyült a barátságunk, hosszú órákon keresztül tudtunk beszélgetni a természet apró csodáiról.

Kedvtelve nézegettem az embereket, akik a környékünkön sétálgattak. Abroncsos ruhában mászkáló finom hölgyeket, parókás, komoly urakat és viháncoló gyerekeket, akik gyakran szaladgáltak körülöttem. Rájuk akkor sem haragudtam, ha véletlenül letörték egy ágamat, vagy megtépázták leveleimet. Lehet, hogy csak egy jelentéktelen növény voltam, de a világban zajló eseményekkel kapcsolatosan mindig képben voltam, hiszen az emberek akkor még foglalkoztak az őket érintő problémákkal, és alaposan kitárgyalták őket, a fülem hallatára.

Egy nap minden megváltozott. Mint két ragyogó csillag, úgy érkeztek meg. Arcuk sugárzott, ahogy egymásra néztek. Fialok voltak, egy fiú és egy lány. Karöltve futottak, majd huppantak le a lombkoronám alá. A lélegzetem is elállt. Éreztem valamit a levegőben, amit azelőtt még sosem tapasztaltam. Beszéltek a jövőről, a boldogságról, a művészetről. Amint hazaindultak, hiányérzetem lett és úgy éreztem, a részese vagyok valami igazán jónak, fontosnak. Szerencsére ezután rendszeresen visszajártak hozzám piknikezni, táncolni, kártyázni. Versekert írtak egymásnak. Egyszer a fiú egy kis késsel a markában a törzsemhez lépett. Két betűt egy szívben. Ezt karcolta belém. Fájt, de különös módon melegség öntött el tőle. Ezt a bélyeget egész életemben büszkén viseltem. A legszebb napomhoz érkezünk. A pár szokás szerint a parton üldögélt, aztán hirtelen a

fiú féltérde ereszkedett, és megkérte a lány kezét. Hogy milyen boldogok voltak! Illetve voltunk. Ők, én, meg Tó. Mi csöndben ünnepeltünk.

Nagyjából száz év múlva kezdtük el érezni, hogy baj van. (A szerelmesek persze már sajnos rég nem éltek.) Tó és én egyre nehezebben kaptunk levegőt, emellett az anyagcserénk sem volt a régi. Először azt hittük, hogy csak elkezdtünk megöregedni, de a vén fák azt mondták, hogy ez valami más, valami ismeretlen. Az emberek az ipari forradalomról beszéltek.

A dolgok felgyorsultak. Az összes lázadás, háború, politikai harc egybemosódott. Csupán annyit szűrtem le, hogy kíméletlenül írtjátok egymást, mert önzőek vagytok. Az emberek megváltoztak. Nemcsak a külsejük, az egész lényük. Olyan volt, mintha már nem is a természethez tartoznának. Folyton rohantak, dühösen, feszülten járkáltak az utcákon. Mert hát igen, a bájos, sima földút nem bizonyult elég jónak nekik, ahogy a piactér és a lovaskocsi sem. Igazából fel se fogtam, hogy mi micsoda, olyan hirtelen mentek végbe az újítások.

Tóval az állapotunk egyre romlott, míg egy végzetes napon a barátom, akire egyes egyedül támaszkodhattam ebben a feje tetejére állt világban, eltávozott. Hogy hogy halhat meg egy tó? A sok szennyeződés túl sok volt neki. Egy lélek nélküli, bepohadt állóvíz lett belőle. Mély depresszióba zuhantam, azt kívántam, bárcsak én is itt hagyhatnám a Földet, de tehetetlen voltam. Tó esete nem számított egyedülállóan. A többi fa sorra korhadt el mellettem, a barátságos énekesmadarak nyomtalanul eltűntek.

A 21. századra a maradék remény is elszállt belőlem. Az emberek nem beszéltek egymással, maximum telefonon keresztül, akkor is eszméletlenül fontos témákról. Míg a 18. században udvariasak voltatok, mostanra már csak ahhoz értetek, hogy hogyan bántátok egymást. Az értékrendjeitek felcserélődtek, kizárólag csakis magatokkal törődtek, de ujjal mutogattok egymásra. Néha nagyon idegesített, hogy nem tudok megmozdulni. Például, ha a suhancok ocsmányságokat véstek belém, megszegyenítve ezzel a kedves pár emlékét.

Elégedetlenek vagytok, bár tehetnétek a jobb életért. Fáradtak vagytok, habár a kütyüitek időt, energiát takarítanak meg. Szomorúak vagytok, pedig a Föld minden jót megadott nektek. És sópánkodtok, hogy a gyerekeiteknek nem lesz ivóvizük, pedig ez egyedül a ti hibátok.

Tehát a kétezres években már csak magányosan szidtalak titeket és szurkoltam a sorsnak, hogy semmisítse meg a fajotokat.

Szinte áldásként éltem meg, amikor kivágtak (az autógumi gyárnak kellett a hely), ezáltal végre békére lelhettem.

III. helyezett

Gortva Nikolett (Győr, Móricz Zsigmond Általános Iskola, Győr, felkészítő tanára: Horvátné Paár Zsuzsa)

Az igazi kincs

Már csak öt perc. Mindjárt vége van. És... kicsöngettek! Éljen! Viki nagyjából az óra felénél elvesztette a fonalat, ezért durcás hallgatásba merült. Nem is hallotta már miről beszél a tanár, mert képzelete egész máshol járt. Még szerencse, hogy nem szólították fel. Ez a matekóra volt az utolsó, és most mehet az iskolai könyvtárba, hogy kivegye a kötelező olvasmányt. Még azt is el kell olvasni. Már is a könyvtárba indult. A morcos, folyton a diákokat figyelő Laura néni volt a könyvtáros, aki németet tanított a felsősöknek.

- Jó napot kívánok, Laura néni! Az Egri csillagokat szeretném kikölcsönözni.

- Mindjárt hozom. Várj egy kicsit - felelte nem túl bőbeszédű modorában a ráncos tanító és az egyik könyvespolcon kotorászott.

- Meg is van! Itt van az egyik kötet. Egy hónap múlva kell visszahozni, ha nem olvastad el, akkor is hozd vissza, mert újra ki kell vened. Itt van a cédula róla – sorolta az információkat a csontos tanár.

- Köszönöm, és mindenképp visszahozom. Viszontlátásra, tanárnő! - búcsúzott Viki, de magában nagyon el volt szontyolodva, mert Laura néni, talán merő „jó szándékból” a lehető legkoszosabb könyvvel látta őt el. Szinte félt kinyitni, mert mi van, ha egy egész könyvmoly sereg repül ki Gárdonyi regényéből. Undorodva rejtette a vastag kötetet a táskájába, és elindult hazafelé. Otthon, mivel hogy szívesebben olvasott, mint írt érthetetlen matek leckét, rögtön elővette az olvasmányt. Csak ekkor vette észre a könyvből kikandikáló papírfecnit. Érdeklődve húzta elő az A4-es méretű lapot. Milyen izgalmas! - gondolta magában. Vajon milyen érdekesítő üzenetet rejt ez a lap? Talán régi szerelmeslevél? Esetleg, kincses térkép? Izgatottan kezdte olvasni a pacákkal teli lapon álló sorokat. Melyek így szóltak: Erdő mélyén, hogy ha jársz, A patak mellett, ha megállsz, Csöndben figyelsz, napokon át. Csodát veszel észre, nem vitás. Útmutatást, ha tőlem vársz, Elhagyatott helyre sétálj Sötét, zegzugos hely ez, De nem kell félned, Jutalmad lesz!

A mindenségit! Jutalom? Ez aztán a versike! De biztos, hogy igaz? Vikinek egy jó ötlete támadt. Nagypapa, a hírhedt vadász, nemes erdőjáró és gombaismerő biztos tudja, hogy a rímes sorok egyáltalán igazak lehetnek-e. És, ha erdőről ír a titokzatos jutalom ígéretője, nagypapa bizonyára tud tanácsokat adni. Péntek van, így hát egész hétvégén át tárgyalhatják a levelet. Már is zsebre vágta az irományt, majd ő is írt egyet a szüleinek, hogy ha esetleg sokáig maradna, ne aggódjanak érte. Azzal már szaladt is nagypapához. Az ősz öregember a hintaszékében szunyókált. Viki megállt a kapuban és halkán szólógnatni kezdte:

- Nagypapa! Hahó! Beengedsz? - szerencsére nagypapi sosem aludt mélyen, éppen csak szendergett, így hamar felébredt.

- Viki! Mi szél hozott erre? Na, gyere csak be. Nagymama süt meggyes pitét - örvendezett kis unokája láttán. Viki nagypapa mellé telepedett és felolvasta a rímes sorokat.

- Nahát! Ebben a versikében szerintem a Zöld Sebestyén erdőről lehet csak szó. Abban folyik egy kis patak, úgy emlékszem, régebben Sziklás folyónak hívták a helyiek, de ma már csupán Kavics pataknak becézik.

- Akkor lehet, hogy tényleg el van ott rejtve valami kincs féle? - élénkült fel Viki.

- Ki tudja. Csak nem szeretnéd megtalálni? - mosolygott huncutul nagypapa. - Mert ha úgy döntenél, hogy megkeresed, segíhetnék.

- De mi van, ha csak átverés? - vonakodott Viki.

- Te döntöd el, hogy hiszel-e a költőnek - somolygott nagypapa a bajsza alatt.

- Még gondolkodok. Ha holnap reggel idejövök, akkor az igent jelent, ha nem, akkor nemet - felelt Viki, de a szíve mélyén már rég igent mondott.

Egész este a fejét törte, míg el nem aludt. Másnap pedig a napsugarak lázas kapkodással vegyes pakolásban találták. Viki meggyőzte magát, hogy a végére jár a dolgoknak. A szüleit tájékoztatta, hogy kétnapos kirándulásra megy nagypapival, és hogy vasárnap délután jön haza. Anya és apa is csak bámultak, de végül vonakodva beleegyeztek a túrába, talán az édes kettes reményében. Viki biciklire szállt, és eltekert a nagyszülei házához. Nagypapa már teljesen készen állt. Volt nála sátor, váltóruha és minden, ami csak kellhetett. Nagymama is serénykedett, hozta a tartós élelmiszereket, és mindent megpróbált a hűtőtáskába benyomorítani. Ezután a nagymama öleléséből kicsúszva beszálltak nagypapa kocsijába, és elindultak a bizonyos Zöld Sebestyén erdejében folyó Kavics patak mellé.

- Zegzugos, elhagyatott helyet kell keresnünk a patak mellett - jegyezte meg Viki, amikor már az erdő földútját rótták.

- Ebben az erdőben nem nehéz ilyen helyet találni - kuncogott nagypapa, aki régóta tervezett már ilyesféle kirándulásokat, és most, hogy valóra vált egy, a világ pozitív oldalára koncentrált. Viki pedig csodálattal nézte a gyönyörű erdő összes fáját, bokráit. Az autó elől ropogva tértek ki az ágak. Nagypapa pedig kíméletlenül taposta a gázpedált. Végül aztán lefékezett. Viki titkon az erdei úton végig kapaszkodott, mert nem szokott még hozzá nagypapa vezetési szokásaihoz, melyhez a káromkodások nagy része is hozzátartozott.

- Itt is volnánk. Ennél elrejtettebb helyet keresve se találtunk volna! - örvendezett nagypapa. Viki elragadtatva nézett végig a patak zúgó, csobogó tiszta vizén.

- Most ereje teljében van. Sokat esett az eső és ez megduzzasztotta - futtatta végig szemét az öregember is a locsogó patakon. - Verjük is fel a sátrunkat mondjuk itt, ez a kis tisztás elég messze van a pataktól - jegyezte meg nagypapa. Vikinek is tetszett az ötlet, mert az idős erdőjáró tényleg pont a megfelelő sík terepet választotta a sátor helyének. Sokat beszélgettek a sátorverés rejtelméről és egyéb fontos dolgokról. Viki igyekezett mindent megjegyezni. Meg is feledkezett erre a kis időre a sárga papírosról, mely most is a zsebében lapult.

- Lassacskán el kell kezdenünk keresni a „jutalmat” - ocsúdott fel, miután kész volt a sátor.

- Hát keresd! - hagyta rá nagypapa. - De ne kószálj messzire! - figyelmeztette unokáját.

- Jó, jó - mosolygott Viki és elindult a sától balra, a náddal és gyékénnyel szegélyezett patakparton. Úgy döntött, négykézlábra ereszkedik, hátha egy nyomra bukkan a földön. Nem tett meg még pár lépést se, amikor rémülten torpant meg. Egy nádszál és egy gyékény közé feszítve, átlátszó szálakból szőtt pókháló feszült. Nem is ez volt az ijesztő, hanem az, ami benne volt. Egy szerencsétlen lószúnyog zizegett, rángatózott visszataszító módon a hálóba ragadva. Viki tátott szájjal bámulta volna, ha nem félt volna, hogy a szájába repül valami. Így csak irtózva nézte a természetes szúnyogot. Am ekkor megjelent a háló készítője: egy hatalmas keresztispók. Viki látta a potrohán lévő fehér keresztet. Milyen ronda és egyben valahogy szép is volt ez a pók. Szép volt rajta a kereszt, a barna színébe elszórva rajzolt minták, a hatalmas termete. De csúnya, rémisztő volt a nyolc ízelt lába, a nyolc apró szeme, a csattogó csáprágója. A vadász a prédája felé lépkedett, amely egyre elkeseredettebben, de teljes erővel próbált szabadulni. És lecsapott. A szúnyog csak nem nyugodott. A pók újra támadt, és újra, meg újra. Majd megvárta, amíg a zsákmány lassacskán utolsó idegborzoló rángásait végzi. Aztán nekilátott, hogy becsomagolja a prédát. Viki hevesen dobogó szívvel hátrált. Milyen izgalmas és undorító volt ez a harc! Majd úgy döntött, kicsit eltávolodik a nádistól. Alig hátrált egy kicsit, amikor valami nedvesre tenyerelt rá. Ijedten húzta vissza a kezét, de nem vett észre semmit a fű közt. Csak akkor, amikor egy fűcsomó megmozdult. Óvatosan dugta oda a kezét és megmarkolta a csúszós valamit. Egy csoda aranyos levelibékát markolt, aki zihálva forgatta gülü szemét. Az apró teremtmény teljesen lenyűgözte a lányt, ezért puhán tette vissza a fűpárnára. Ekkor hallotta meg nagypapa hangját, aki ebédhez szólította. Az ebédnél mindenről beszámolt a keresztispók zsákmányától a kicsiny békáig.

- És a kincs? - érdeklődött nagypapa.

- Semmi nyoma - sóhajtott Viki és tovább beszélgettek. Délután egy napozó gyíkkal és három szitakötővel ismerkedett meg. Este pedig nagypapával horgásztak, csak apró halakra, amiket vissza is dobtak rögtön.

- Talán nincs is itt kincs - vélte Viki és a csillagokra tekintett. Fel is fedezte a Kis Göncöl csillagképet.

- Csak keresni kell - mormogta nagypapa. Majd ő is fürkészni kezdte az eget. Egy kis csönd után ismét beszélgetni kezdtek. Meséltek élményeikről, tapasztalataikról és gondolataikról. Tíz órakor pedig a sátorba vonultak. Reggel az öt órakor a kelő nappal ébredtek. Furcsa mód a késői lefekvés ellenére is frissek voltak. Először nagypapi ment ki a sátorból és reggelit készített, amíg Viki átöltözött. Utána Viki tevékenykedett kint. A tegnapi halcsaliból kint felejtettek egy keveset, és a lány arra lett figyelmes, hogy egy nedves apró orr szimatol körbe. A hosszú fűből egy szürke erdei

egér bújt elő, és minden óvatosság nélkül a kukoricakonzerv felé vette az irányt. Viki lélegzetvisszafojtva figyelt, majd egy csöpp kenyérgalacsint hajított a kis állat elé. Az egér rögtön fölfalta a csemegét. Mikor Viki közelebb akart menni, egy szempillantás alatt a fű közé szaladt. Nagyapa felöltözött, aztán együtt reggeliztek meg. Viki megint elmehetett felfedezőútra, de már nem is a kincset kereste. Újabb és újabb élőlények után kutatott. Ma csak néhány madarat vehetett szemügyre. Az egyik, egy feketerigó a patak sekélyebb részén fürdőzött. Nagyon bájos volt, ahogy magára fröcskölte a vizet. Ebéd körül a hasa ismét visszavitte a sátor elé.

- Most megtaláltad a kincset? - kérdezte az öreg, bajszos nagyapa. Viki elgondolkozott. És eszébe jutott valami, amit eddig át sem gondolt.

- Azt hiszem, már tegnap ráleltem - az öregúr felvonta szemöldökét, de mosolygott. - Mert számomra nem adathat nagyobb kincs, mint látni ezt a csodát. Kár, hogy erre csak jöttem rá. Igazat mondott a versike írója. Tényleg itt a jutalmam. Nagyapa csöndben bólintott.

- Akkor akár mehetünk is, de előtte még el kell mesélnem, hogy én rejtettem el azt a papírlapot a könyvben, amikor még iskolás voltam.

- Te?!

- Én. Azt reméltem, hogy más is rájön majd arra, amire kölyökkoromban rájöttem, hogy a természetnél nincs nagyobb csoda a Földön. És hogy a véletlen műveként épp te jöttél rá erre, ez külön öröm számomra. De induljunk most haza.

Viki otthon nagyapa versét ötször is lemásolta. És mikor a könyvtárba visszavitte az Egri csillagokat mindegyik lapot egy- egy kötelező olvasmányba csúsztatta. Hátha Laura néninek eszébe jut pont azokat ajánlani.

IV. helyezett

Devecseri Sára (Sopron, Hunyadi János Óvoda és Általános Iskola, Sopron, felkészítő tanára: Pécz Ágota)

Az erdő álma?

Nagyon szép az erdő ilyenkor tavasz felé. Én is elindultam megfigyelni a változást. Mit láttam?

Mit hallottam? Ha gondolod, elmondom.

Hajnalban a Nap felkel a horizonton. Égő vörös arca gyorsan halad felfelé. Csend van. Lépteim nyomán megcsörrennek a kavicsok, megrezzennek a száraz levelek. Talán tovaszalad egy-egy bogár is. Szótlan a természet. Nem látom az árnyékom, mintha teljesen egyedül lennék. Emelkedik az út felfelé. Meg kell tapintanom a zsebemet, nálam van e a gyógyszerem. Igen, nem túl jó nélküle.

Nem mehetek nagyon gyorsan felfelé, mert esetleg nem kapok levegőt. Lassabban, nyugodtan lépkedek. Világosodik. Meghallom a madarak énekét. Jobban figyelve úgy gondolom, biztosan beszélgetnek. Egyre többen kapcsolódnak be a társalgásba. Milyen jó lenne érteni a nyelvüket!

Álmodnak vajon a madarak? Kicsi cinke hintázik az ágon. Megállok, figyelek. Óvatosan veszem a levegőt, nehogy megzavarjam. Rám szegezi tekintetét. Nyitja csőrét, és nekem énekel. Dala kedves, mesélő. Pici feje alig mozdul, dalol, dalol, közben néz rám. Mintha elmesélné a telet. Elmesélné mennyire fázott, hogy sokat éhezett. Mintha kérne, ne bántsam. Meghatódva hallgatom. A következő dal után tovaröppen, előtte azonban visszanézett rám. Lépkedek. Előveszem telefonomat, fényképeket készítek. Ekkor veszem észre, hogy vannak már árnyékok. A képnek, ahogy az árnyak kuszán átfonják a hasadékat, „Utak” címet adok. Megpillantok egy eltört ágat, ez a kép a „Kettétört élet” címet kapja. Nicsak, a kopasz fák között nyílik egy kis fa, tele van virággal! Ő lesz a „Remény”.

A fa törzsén fut a borostyán, címe „Túlélők”. Egy kiszáradt fatörzs szüette része az „Élet vége” nevet kapja, és egy lyukas odvas eldőlt törzs a „Kilátás a természetre” kép lesz. Közben felérek a tetőre.

A Nap magasan áll, szél is lengedez. Hallatszik a város zaja. Elfáradtam. Leülök egy fa tövében. Becsukom a szemem, hallgatok.

Azt gondolom, úszok. A szél zaja keltette talán a hullámok hangját. Tempózok a kezemmel, nagyon kellemes a víz. A hideg víz hűsítő. Közben a fák suhognak. Mesélnek.

Képzeld kislány, én is voltam kicsi. Kezdetben minden bogár átmászott rajtam. A rókák átugrottak. Úgy szerettem volna nagyobb lenni, méltósággal kiemelkedni a többiek közül! Ahogy nőttem, egyre büszkébb lettem. Mindigkorábban láttam meg a Napot. Jött azonban egy nagy vihar, letörte egy ágam. Kettétört az életemegy része. Amikor tél volt, a túlélő borostyán felfutott rajtam. Tavasszal nem én virágoztam először, hanem egy kis gyümölcsfa mellettem. Ő adta nekem mindig a reményt.

Figyeltem a szüette korhadt törzseket, és mindig eszembe jutott az élet vége. Gondolatban én csak úsztam, úsztam, de kezdtem fáradni. Nem tudtam már, milyen messze van a túlsó oldal.

A fa csak mesélt tovább, a szél susogása fodrozta a hullámokat. Tudod, nagyon rossz itt az erdőben a sok szemét. Nem tudnak folyni tőle a patakok, nem kapunk elég vizet. Sok fa eltűnik mellőlem, pedig szerettem őket. Nem adnak védelmet az eső ellen, látod, kilátszik a gyökerem! Hogyan tudok majd megkapaszkodni! Mi lesz nélkülem a madárfészkekkel? Ki fogja benépesíteni az erdőt?

Mi egy nagy család vagyunk. Összefogunk ha tudunk. Békét teremtünk, árnyat adunk, tisztítjuk a levegőt. Nem kérünk cserébe mást, csak életet, és levegőt! Az eső mossa levelünket, de sokszor csak megöl minket. Elpusztulunk, kidőlünk, elkorhadunk, átlátsz majd a korhadt törzsön, és nem marad más csak kilátás a természet maradvékára, kilátás a múltra. Megfulladunk.

Jaj a vízben nagy lett a hullámozás! Egyre gyorsabban kellett úsznom. Úgy éreztem alig kapok levegőt. Ziháltam. Mi lesz velem? Nem akarok megfulladni! Levegőt! Levegőt!

Valami a fejemre esett. Egy gubacs. Felébredtem. Még mindig ijedten gondoltam arra, hogy álmomban majdnem megfulladtam. Megfogtam a lábam, majd körülnéztem. Hátam mögött éreztem a fát. Megsimogattam. Ne félj, vigyázok rád, mondtam, majd elindultam hazafelé. Az úton azon gondolkodtam kinek is volt mindez az álma. Az erdő álma? Vagy az enyém?

V. helyezett

Kuklis Richárd (Orgovány, Orgoványi Állános Iskola és AMI)

Muzsikál az Erdő

Nos, történetünk főhőse az a fiú, aki a megszokottól eltérő módon és úton indult el szerencsét próbálni, sok évvel ezelőtt. Nem úgy, ahogyan a népmesékben vagy nagyanyáinktól hozzászoktunk. Lukácsnak hívták. Elsős volt a középiskolában, mikor ez, amit most elmondok, megtörtént.

Minden vágya az volt, hogy zeneszerző lehessen. Sajnos támogatókra csak a szüleiben lelt. Az általános iskolában emiatt mindenki piszkálta, olyanokkal, mint: „művészlélek”, „elvont ember” és a többi. De Őt mindez szerencsére nem érdekelt. Hála Istennek, fel is vették egy nagyon jó és rangos zeneművészeti szakgimnáziumba. Mihelyst kezdetét vette a tanév, gyorsan mindenkitől megérdeklődte, hogy olyan van-e, hogy zeneszerző verseny, amire a lehető legrövidebb, de legkedvezőbb választ hamar meg is kapta, miszerint: Igen.

Heteken át agyalt, megállás nélkül, míg végül sikerült valamit összedobnia, amit azonnal, mindennemű átnézés vagy leellenőrzés nélkül, de telve egészséges önbizalommal és hittel, el is küldött postán. A versenyen öt helyezett volt, Ő viszont egyik sem lett. Azt viszont tudni kell Lukácsról, hogy egy végtelenül akaratos és makacs ember volt, aki elment a végletekig, csak hogy Neki lehessen igaza és Ővé legyen az utolsó szó.

Ennek fényében írt is egy levelet a vetélkedő egyik zsűritagjának, akihez (bármennyire próbálta leplezni) nagyon dühös hangnemben írt. Megkérdezte, hogy mégis mi jogon utasították Őt vissza, hogy Ő ezen mennyit dolgozott, fáradozott, éjt nappallá téve szorgoskodott. A zsűritag csak annyit írt válaszul:

- Mindenesetre köszönjük, hogy részt vettél. Ajánlom magamat!

Majd' megbolondult. Mérgében fogta magát, meg egy énekfüzetet, tollat és egy plédet, és kiment a falu hatalmas erdejébe. Azt hallotta ugyanis, hogy a madarak éneklése kristálytisza és leszolmizálható. Ahogy sétált, csodálatos látvány tárult elé. A nyári, üde és kellemes napsütésen átívelő szivárványon csak úgy repültek át az erdő mindenféle madarai, s énekük mindennél szebb volt. Nem tudta erről a gyönyörű tájképről levenni a szemét.

Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy már a Nap is lent van, és a madarak is elszálltak. Síri csönd honolt az Erdőben. Éjszaka volt, s Ő egyedül bolyongott. Már épp aludni készült a ragyogó holdfényben, mikor távoli farkasok üvöltésére lett figyelmes.

Gyorsan előkapta a füzetet, s már írta is: „Trombita fanfár F-dúrban”. Ugyebár pusztán a farkas vonyításából nem lehet darabot írni, viszont megadhatja a mű témáját, dallamát. A mi Lukácsunknak pedig abszolút hallása volt, tehát nem sokat kellett rajta gondolkodni, hogy hogyan is alkosson meg egy komplett művet az éjszakában a rikító holdfényben. Vagy 3 óra hosszáig írta, pedig akkorra már hírében nem voltak ott a farkasok. Miután befejezte, hű lévén Mesteréhez, a végére odafirkantotta: SDG.

Mikor felkelt, három madárkára lett figyelmes. Egy barátcinege, egy vörösbecs és egy meggyvágó csiripelt egyszerre. Szoprán, alt és tenor... s eközben Lukács fogaskerekei gőzerővel forognak. Tökéletes polifóniában énekeltek, mindhárom szólam különálló volt, nem kísérte egyik a másikat, s ezáltal lett olyannyira bájos és könnyed, szelíd és megnyugtató, ugyanakkor szabályos és kötött.

„ Kis A-dúr Fúga”, írta a lap tetejére Lukács. Ennek az írásával viszont már jóval több időt eltöltött. Késő délután volt, mikor befejezte. Épp, hogy csak összekapta a holmiját. és már rohant is hazafelé. Szülei már rendkívül várták, hiszen aggódtak érte. Mindent elmesélt, töviről-hegyire, s mikor előadta a két darabot zongorán, szülei, akik egyébként nem értenek a zenéhez, olyasfajta katarzist éltek át, amihez foghatót még azelőtt sose. Nem győzték dicsérni egy szem fiukat.

Egy évvel később ezeket is feladta a postán, a versenyre. Nem meglepő: Első lett! Hatalmas előadóművészek, zeneszerzők elismerését vívta ki magának, és országos ismertségre tett szert. Erre a napra mindig boldogan és hálatelten gondolt vissza egész életében.

Később, mikor felnőtt lett, már megrendelésre írt, nagyszabású műveket. Ha néha netán előfordult, hogy nem jutott eszébe semmi jó melódia, mindig tudta, hova kell mennie egy-két briliáns dallamért. Amiképpen Őt is mindig, minden körülmények között befogadta az Erdő, akképp bennünket is vár, hogy magához öleljen, s hogy közvetítsen valamit abból a véghetetlen Szeretetből, amit ember fel nem foghat soha.

VI. helyezett

Venyige Viktória (Biharkeresztes, Gárdonyi Zoltán Református Általános Iskola és AMI, felkészítő tanára: Kissné Tóth Edit)

Az erdő álma

Itt a tavasz! Minden éledezik körülöttem, új élet kezdődik. Alig vártam, hogy eljőjön ez az idő! Nagyon szeretem ezt az évszakot! Sokat szoktunk kirándulni, a szabadban játszani. Van egy kis kertünk, ott is megkezdtük a veteményezést.

Igaz, hogy nem Debrecenben élek, de nagyon szeretem a Nagyerdőt. A családommal, ha a városban járunk, mindig szakítunk időt legalább egy sétára. A debreceniek azt mondják ez a város tüdeje. Sok helyen a világban az erdő nagy részét magáénak akarja az ember. Sajnos itt is ez történt. Beruházások, építkezések miatt a zöldövezet károsodik. Egész nap járművek, emberek zajától hangos ez a környék is. Este lassan elcsendesedik, mindenki elpihen.

A Nagyerdő lakói is aludni térnek. Az erdő nagymamája, az öreg kocsányos tölgy, aki idén tölti századik évét, megkezdi esti meséjét. Arról mesél, hogy ez a tavasz valahogy más. A dolmányos varjú mondta, aki néha bemerészkedik a városba, hogy az emberek bezárkóztak a házaikba. A kis levelű hárs, a mezei juhar, a vadkörte, a fehér és a rezgő nyár álmosan rezegetteti leveleit, lassan elalszanak. Nagyanyó nyugodt hangon folytatja történetét: azt is rebesgette a varjú, hogy az utcák teljesen kiürültek. Csak a villamos csilingel néha. Mamóka huncutul utánozta a csilingelést. Ijedten nyitogatni kezdte rügypilláit a mogyoró, a som, a kecskerágó és a galagonya. A fákra felkúszó komló erősebben kapaszkodott a fa kérgébe, de ő is álomba szenderült. Az öreg tölgy mosolyogva nyugtázta, hogy a növények már elaludtak. A legtöbb baj, mint minden esti mesénél, most is az állatsereggel van. Az örvös légykapó, az ökörszem és a cinegék fáradtan bújnak a párjukhoz és ámulva hallgatják a történetet: még az iskolák is bezártak. Végül a ragadozó madarak érkeznek meg. Elmesélik, hogy az emberek mostanában kiállnak az erkélyeikre és hangosan tapsolnak. Úgy tudják, így köszönik meg az ápolók munkáját. Ezt bizonygatja heves szárnycsapkodással a héja, az egerészölyv és a darázsölyv is. A nagy fakopáncs és a fekete harkály álmosan összenéznek, tudják, hogy egy kis esti kopácsolással ők is csatlakozni fognak. Nagyanyó lassan befejezi a mesét, azt reméli, hogy az emberek újra boldogok és vidámak lesznek. Erre a gondolatra megérkezik a vaddisznópár is, akik a dagonyázó helyükön töltötték az időt. A rókalyukból már csak horkolás hallatszik, elszunnyadt a nyest és a mogyorós pele is.

A százéves Öreg Hölgy nagyon elfáradt a mese végére, a holdvilág megvillan az alvók levelein, tollain. Álompora nagyanyóra szállingózik, ő is elalszik. Furcsa álma miatt nem alszik nyugodtan. Álmában fiatal faként látja magát, amikor még óriási családjával itt élt a troxbogár. Barátja volt a nagy hőscincér, együtt járt az erdei iskolába az aranyos bábrablóval. Ők már alig élnek itt az erdőben. Egy könnycsepp gördül le levelein. Legjobb barátját, a díszes tarkalepkét siratja, aki csak a nedves avarban tud áttelelni. Azóta nem látta, mióta ennyire csökkent a talaj vízszintje. Majd egy csodás illat száll a levegőben. Erősen gondolkodik, majd ráismer: gyöngyvirág! De jó volt, amíg az emberek nem telepítették be az akácot és más káros növényeket kiszorítva ezzel az őshonos állományt. Ez az illat segíti, hogy mély álomba merüljön az erdő nagyanyója. Elmormolja imáját, amit még gyerekkorában tanult: Vándor, ki elhaladsz mellettem, ne emelj rám kezet!...

Az erdő alszik, reménykedik.

Én folytatnám az erdő fohászatát, de már elfelejtettem! Emberek! Mi tudjuk, miről beszélt az varjú! Míg bezárkózva ülünk a szobáinkban, és unatkozva, netán egymással veszekedve élünk, keressük meg ezt az imát!

Olvassuk el és bizzunk benne, hogy mire vége lesz ennek a rettenetnek, valóra tudjuk váltani az erdő álmát!

10-14 éves korosztály Mese kategória

I. helyezett

Terhes Hanna (Miskolc, Fényi Gyula Jezsuita Gimnázium és Kollégium)

Naplórészletek

Március 21. kedd

Kedves naplóm! Ma kifejezetten nehéz napom volt. Történelem órán feleltem, irodalomból dolgozatot írtunk, matekból ismét témazáró. Huhhh... Szusszannom kell egy keveset. Végre hazaértem! Szorít az idő, mert fél óra múlva mehetek edzésre, így tanulni megint csak este fogok. Na, de mindegy! Holnap osztálykirándulás lesz a Smaragd völgybe. Utálok az erdőben túrázni, gyalogolni a „természet lágy ölében”, egy kis vigasz talán, hogy legalább lehet egy szuper insta posztom. Zsófi-val majd csinálok egy nagyon menő Tik Tokot a tóparton. Megteremtjük a nap élményanyagát a kötelező bábézkodás helyett. Igazából nem is szeretnék elmenni a kirándulásra, mert nem történik ott semmi, csak az unalom állandó. Nem hinném, hogy bármi érdekelné fog, a tanárok majd folyamatosan magyaráznak, csak vinnyogó madarakat látok, esetleg néhány állatot és a sáros földet. Ja, és amit a legjobban utálok, hogy nincs internet, a mobilnetemet kell használnom. Kész katasztrófa! Mennem kell, mert anya már megint észrevette a rendetlenséget a szobámban, a végén még ugrik a net is. Vajon az anyákat kiképzik a rendetlenség észrevételére, vagy csak az én anyukám ilyen?

Március 22. szerda

A pokol napja, akár így is kezdhethetném. Ma volt a világ legeslegfurcsább napja. Elmesélek mindent. Úgy kezdődött, hogy anya már kora reggel bejött a szobámba, kellemetlen hangerővel jelezve, hogy ideje ébrednem, mert el fogok késni. Elolvastam a messenger üzeneteimet, jót chateltem Zsófi-val, aztán anya már szinte ordított, hogy siessek. Nem igazán értettem. Neki kávéval, nekem így indul a reggel. 20 percet késtünk ismét. A tanárnő meg is lepődött, hogy mi lett velem. Hogy lehet ez? Csupán 20 perc! Ez az új rekordom. Minden csak nézőpont kérdése, igazán láthatnák a javuló tendenciát, de sajnos nem teszik. Annyit érzékelték, hogy már mindenki megérkezett, a busz csak rám várt. Elindultunk. Útközben csináltunk egy szuper insta storyt, egy nagyon jó snapchat fotót és egy oltári Facebook posztot. Kicsit lemaradtunk a csoporttól a Tik Tokunk miatt. Videót csináltunk. A lényege, hogy feltúrtunk egy madárfészket, leszedtünk kb. 15-20 virágot, letörtünk sok-sok gallyat és kiraktunk belőlük egy szívet. Ezt természetesen az instára is posztoltuk. Ismét anya éles hangja miatt kell a mai napot zárnom, a nevemet szajkózza percek óta, mert mennem kell edzésre. Talán nem kések el, holnap még mesélek.

Március 23. csütörtök

Ötös lett az irodalom feleletem, megírtam a nyelvtan témazáró dolgozatot és a természet szöveget, semmi extra nem volt. Inkább folytatom a tegnapi történetet. Hol is hagytam abba? Igen, megvan! Az insta poszt után - itt kell megjegyeznem, hogy 12K szívet kapott, ami az új csúcsom - sehhol sem láttuk a többiekét. Elindultunk talán észak felé, de csak maximum a moha jelentett támpontot. Nem láttunk egy árva lelket sem. Zsófi beírt a messenger csoportba, hogy hol vannak, de nem válaszoltak. Sétálva indultunk a sáros avarban, remélve, hogy még nincsenek nagyon messze. Elöl mentem, de ráléptem valamire. Hirtelen zuhanni kezdtünk, majd rövidesen minden elsötétedett. Amikor derengett némi fény, egy szürke teremben találtuk magunkat. Kb. 5 perc múlva sok-sok apró szem meredt ránk. Valami, vagy valaki felkapcsolta a lámpákat. Több,

mint 50 erdei állat állt előttünk mérgesen. Még a cuki kis nyuszi is keresztbe tett mellső lábakkal meredt felénk. Hihetetlen, de az egyik őz megszólalt:

- Sziasztok! Én Bamba vagyok, ti meg az erdő veszélyei, ugye? Jaj, bocsánat, hogy így neveztelek titeket. Inkább úgy fogalmazok, hogy...

- Jaj, te Bamba! Mit csinálsz? Nem ezért hívtuk ide őket Vadkan Dani szerkezetével! –vágott közbe indulatosan egy szarvas.

Zsófival dühösen álltunk a vitázó állatok előtt. Ideje volt megtörnöm a konfliktus után kínossá vált csendet. Bemutatkoztunk, majd „beszélgetni” invitáltam az állatsereget. Hogy miért? Hiszen értjük őket! Beszélnek, bár fogalmam nincs, hogyan történhetett. Használjuk ki a helyzetet!

- Mondjatok valamit, ha már így összesereglett itt mindenki! Nyilvánvaló, hogy a bátorságom ebben a pillanatban csupán látszat volt.

- Az „Erdővédelmi Tanács Állati Körökben” csapat tagjai vagyunk. A mi feladatunk az, hogy óvjuk a természetet és titokban figyeljük az erdő védelmére. Amennyiben valaki rongál, bántalmaz, azt felírjuk, semmiképp sem maradhat következmények nélkül a tette! - Egy óriási füzetet nyomott a kezembe.

- Tessék, nézzétek! Ezek csak a ti tetteitek! Itt az ideje a gondolkodásnak és a változásnak! Elég volt gyerekek! Bele sem gondoltatok, hogy mit műveltek velünk?- fakadtak ki szinte egyszerre.

- Nos... Hmm... Gyorsan átfutott a szemem néhány feltűnő bejegyzésen. Mi... Tényleg igazatok van, de akkor is úgy gondolom, hogy biztosan nem mi vagyunk a legrosszabbak! Nekünk is és a Tik Tok követőinknek is tetszett az, amit csináltunk.

- Ha a viselkedésünk helytelen lett volna, akkor szóltak volna nekünk! - folytatta Zsófi nem túl meggyőzően.

- Várjatok! Belátjuk, hogy igazatok lehet, a felsoroltakat tényleg mi tettük. Miért zavar ez ennyire titeket? Ti még soha nem szemeteltetek? Sosem tapostatok le virágot? Számunkra ez szinte természetes - mondtam.

- Velük nem lehet mit kezdeni! - kiáltotta kissé túl hangosan egy hernyó.

- Tudjátok mit? Nézzétek meg az erdő egyes területeit! - nyomta be a fának álcázott interaktív tábla gombját a hernyó. Ez itt tegnap 14 óra 46 perckor történt. A helyszín a Bükk. Az elkövetők: Kovács Zoltán és bandája. Ők is azt a „TokTik” vagy milyen videót csinálják. Azt gondolják, hogy ez „menő”. Szerintünk nagyon helytelen! Az ember nem attól lesz népszerű és különleges, a ti nyelveteken szólva „cool”, ha a természetet rongálja! Sokkal fontosabb és értékesebb a természet védelme! Nézzétek meg jól! Mennyi lájkot kapott tőlünk? - kérdezte.

- Egyet sem. - feleltük Zsófival egyszerre.

- Megérte? Még ha lájkot, megtekintést is kapnál érte, akkor sem tudnád helyrehozni azt, amit tettél. Ez súlyosabb bűntény, mint egy rablás. Elrabolod a természet szépségeit! Pusztítod a Föld élőlényeit! Ellopod tőlünk a lakásunkat, az otthonunkat! És ezt mind miért? Hogy pár névtelen ember jól szórakozzon rajta. Ez nem szórakozás, ez gyalázat! GYALÁZAT! - fakadt sírva a hernyó.

- Ööö... Kérlek ne sírj! - próbáltam vigasztalni. Igazatok van! Mi csak rontjuk az amúgy is romló világot. Itt vannak a vírusok, a betegségek... és még mi is.

„Hanna! Hanna! Még mindig nem érted?” - olyan hangok ezek, amiket otthon is rendszeresen hallok. Biztosan megint anya zökkent ki a történetemből. Most éppen a megbeszélésre kell sietnem, így is várnak már rám. Holnap folytatom, de ma még elmegyek az erdőbe egy kis sétára.

Március 24. péntek

A mai nap egy tanításmentes munkanap volt, így több időm maradt leírni a történetet.

- Megértették! Megértették! Nehezen, de végre megértették! - örvendezett az állatsereg, szónokolt egy béka.

- Igen, valóban megértettük a felvetéseiteket az erdő védelmével kapcsolatban. És most mit csináljunk? Megbüntettek minket a súlyos tetteink miatt? Levonjátok a lájkjainkat? Töröltek a fiókunkat? Vagy netán visszaengedtek minket az erdőbe, hogy megkeressük az osztályt?

Hosszú ideje lehetünk már itt. – kezdtem volna rátérni a következő gondolatokra, mivel az ünnepségre nem igazán tudtuk beszállni. Ki ünnepli a saját „megvilágosodását”?

- Nos, az idő semmit sem telt, mióta itt vagytok. Profin lett megépítve ez a szerkezet. Igaz, Vadkan Dani? - mondta egy mezei egér. Iskolai ismereteim alapján, talán mezei egér, de az sem kizárt, hogy valami törpe-nyest, netán egy nagy pele.

- Ez a rész pontosan ment. Viszont van egy kis probléma. - kezdte „vallomását” a vaddisznó.

- Lehet, hogy most értik a csíziót, de mi lesz, ha elengedjük őket? Egy idő után pontosan olyanok lesznek, mint eddig. Nem így gondoljátok? A teljes változáshoz nincs elég technikai eszköz, fizikai csoda, elektromos varázslat. Ez csak rajtuk áll, nincs mit tenni, nekik kell lépni, csak úgy juthatnak ki innen! - vázolta terveit Vadkan Dani. Hogy őszinte legyek, el kell mondanom, hogy nagyon-nagyon meglepődtem. Elgondolkoztam. Mi lenne, ha...

Becsuktam a szemem és megszorítottam a barátnőm kezét.

„Igazuk van... Ha változtatunk egy pár, vagy inkább meglehetősen sok dolgon, akkor másoknak jobb lehet. Ha segítünk, akkor jót teszünk. Valami fontosat szeretnék véghezvinni. Segíteni és foglalkozni fogok a környezetemmel. Ennél a lelki tisztaságnál semmi sem lenne jobb.”- ezek a gondolatok jártak a fejemben, a szemem még mindig zárva volt, Zsófi kezét még mindig szorítottam.

Valami fura érzés fogott el... ZUHANTAM! Gyorsan kinyitottam a szemem és az erdőben találtam magam. Ott, ahonnan indultunk. Éppen a tanárnő szólított, a nevemet kiabálta, valószínűleg már kereshetett.

- Megyek tanárnő!- kiáltottam és az osztályhoz szaladtam.

- Hát te meg hol jártál?- kérdezte tőlem Zsófi.

- Nem tudod? Hiszen én végig veled voltam, a... - kezdtem, de inkább meggondoltam magam. Ez az én titkom lesz. Nem sokat lehettem „távol”, hiszen még csak most indultak el. Gyorsan csatlakoztam a társaimhoz. A tanárnővel madarakat, állatokat és növényeket tanulmányoztunk.

- Ki tudja, hogy ez milyen állat? – kérdezte Ibolya néni, de nem sokat kellett várnia a válaszra. - Hernyó! – kiáltottam széles mosollyal.

Igazán tanulságos volt ez a nap. Sokat tanultam magamról, a lelki egyensúlyról, a toleranciáról, az influenzaszéreg rengeteg hátrányáról. Otthon csináltam egy „búcsú-TikTokot”. Ebben a videómban felhívtam az emberek figyelmét a környezet védelmére. Pár pillanat múlva már érkeztek is a gyűlölködő kommentek: „Mit csinálsz?” , „Mégis miért? Kit érdekel?” , „Nem mindegy?” . Ezekről a kommentektől elszomorodtam. Igen, léteznek ilyen emberek, akiknek semmit nem jelent a környezetük védelme, de én nem tartozok közéjük.

Március 25. szombat

Ma felvettek az állatmenhelyre kisegítőnek, a Természetvédelmi Ökocentrumba előadásokat tartó kisegítőnek és az Erdészeti Munkacsoport Gyerekeknek Alapítvány diák elnökének. Ez az én álmom! Nem a TikTokhoz kapcsolódnak a terveim, hanem a természethez. Mostanában minden nap kimegyek az erdőbe sétálni, szemetet szedni, vagy éppen csak segíteni. Van egy olyan érzésem, hogy ez a Ti(k)Tok teljesen megváltoztatott. Manapság szinte minden időmet a tanulásra, a természetvédelemre és mások segítésére szentelem.

Anya is nagyon büszke rám! Így került minden a helyére.

II. helyezett

Benkő Martin Gergő (Makó, Kálvin téri Református Általános Iskola, Makó)

A mókus fája

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy rengeteg erdő. És ebben a fák virágai csak úgy illatoztak, a madarak csicseregtek, a gombák csak nőttek és nőttek, az állatok pedig vidáman éldegéltek, csak a vörös mókus volt boldogtalan. Kérdezte is tőle minden állat:

Miért vagy olyan szomorú?

Persze kérdezhették azt ezerszer is, egy szó nem sok, annyit sem mondott, csak nagyokat sóhajtozott. Hát egy nap összegyűlt az egész erdő, s minden állat tanácskozott. Először a nagy fakopáncs szólalt meg:

Járjunk a mókus kedvében, mondjunk neki mézes-mázás szavakat, adjunk neki finomabbnál finomabb makkot, diót s más csemegét.

De a szarvasbogárnak más ötlete volt:

Keressünk neki új odvakat, s készítsünk neki pihe-puha ágyikót.

Amire csak legyintett a róka, s így szólt:

Majd én utána lopakodok és kinyomozom, hogy vajon miért lehet olyan rossz kedve a mi mókus cimboránknak.

Ebbe mindenki beleegyezett, s másnap korán reggel el is indult a ravaszdi a mókus nyomában. S bizony úgy lopakodott utána akár az árnyék, bebújt minden üreges fatörzsbe, behúzódott minden nagy gombakalap alá.

Már órákon át követte a róka a mókust, amikor is egy nagy tisztásra értek, s bizony szem még nem látott annál szomorúbb helyet, mert mindenhol fatuskók és kivágott farönkök heverték. S a mókus meg sem állott a legnagyobb tuskóig, ahol először ugrándozott néhányat, majd keserves sírásba fogott. És ezt bizony már a róka sem nézhette tétlenül, hanem gyorsan odasietett hozzá, s kérde tőle:

Mi a baj pajtás?

Mire a mókus szipogva így felelt:

Az a baj, hogy kivágták az otthonomat.

Erre a rókát is hatalmába kerítette a bánat, s jó nagyokat sóhajtozott, majd elgondolkozott, s ezt mondta:

Keressük fel az erdei tündért, mert lehet, hogy ő tud ebben segíteni.

Azzal fel is kerekedtek, s mentek és mentek hét nappal, hét éjszakán át, amikor is a hiúzzal találkoztak, akinek feltűnt, hogy bizony nagyon szomorúak, meg is szólította őket:

Miért lógatjátok az orrotokat?

Mire így felelték:

Hogyne búslakodnánk mikor a mókusnak kivágták a fáját, s még mellé vagy három tucatot.

Erre a hiúznak az az ötlete támadt, hogy együtt eredjenek a favágók nyomába.

El is indultak, három napon át csak gyalogoltak és gyalogoltak, míg egy nagy szakadékhoz értek, s azon töprengtek, hogy hogyan is keljenek át. Amikor is megpillantottak egy fényes csillagot, de igen ám nem az égbolton, hanem az egyik faágon, s olyan szikrázóan ragyogott, hogy alig bírták nyitva tartani a szemüket. S ez a csillag nem más volt, mint az éjszaka tündére, aki nagyon kíváncsi volt, hogy mit keresnek erre, ahol a madár se jár. Ők meg elsorolták, hogy mi jóban járnak errefelé, mire a tündér megszánta őket és átrepítette a barátokat a szakadék felett. Ezután így szólt:

Ha az erdei tündérhez igyekeztek, akkor csak menjetek a nagy gombás ösvényen, majd gyalogoljatok át a makkos ösvényre, majd keressétek a legnagyobb tölgyfát, abban lakik.

Azzal el is indultak a nagy gombás ösvényre, s bizony ott minden nagy gomba hátán egy még nagyobb gomba volt. S azt javasolta a hiúz:

Vigyázzunk a gombákkal, mert mérgezőek is lehetnek.

Igen ám, de ekkor már késő volt, a mókus megkóstolt egyet, azonban szerencséjére nem volt mérgező. És egy pár óra múlva el is érték a makkos ösvényt, de bizony nagyon elcsodálkoztak, mert nemcsak földön heverő tölgymakkokat láttak, hanem egy baltát a földön és néhány fának a hült helyét, helyette faforgácsot. S bizony nagyon összeszorult a szívük a szomorúságtól és elhatározták, hogy elkergetik a favágókat és csak utána keresik meg az erdei tündért.

Azzal fel is kerekedtek és órákon át csak bandukoltak, aztán meg csak vánszorogtak, és amikor megálltak kicsit pihenni néhány fűrésznyomra figyeltek fel az egyik fán, s tudták, hogy jó nyomon járnak. Ettől újra erőre kaptak és futni kezdtek, akár a villám, de hamarosan lelassultak, ugyanis meglátták a favágókat. Mire így szólt a róka:

Menjünk egy nagy tölgyfa alá, ahol csendben megbeszélhetjük a tervet.

Azzal így is tettek, majd hosszas tanakodás után arra jutottak, hogy elrejtik az összes baltát, fejszét, láncfűrész, puskát s mellé még ráijesztenek a jómadarakra.

S csak arra vártak, hogy végre leszálljon az éjszaka, és mély álomba szenderüljenek a favágók.

Nosza, oda is lopakodtak, és az utolsó szálig elcsentek mindent, utána meg a mókus felmászott arra a fára, ami alatt a bajkeverők aludtak, bizony nem volt rest, elkezdte makkokkal dobálni őket. Közben a róka és a hiúz sem tétlenkedtek, hanem olyan fülsiketítő ordításba kezdtek, hogy emberfia legyen a talpán, aki nem kezdett el úgy reszketni félelmében akár a nyárfalevél. S bizony néhány perc múlva a favágók fejvesztve menekültek, és úgy eltűntek mintha soha ott se lettek volna. Mire a róka és a hiúz örömben táncra perdültek, s akkorát kacagtak, hogy csak úgy visszhangzott az erdő, de bizony a mókus továbbra is lógatta az orrát.

Így hát a cimborák újra útnak eredtek, s közben azon tanakodtak, hogy kitől is kérhetnének újabb útbaigazítást. Szerencsére azonban nem kellett sokáig töprengeniük, mert hamarosan megláttak egy gímszarvast, nosza meg is szólították:

Hej, szarvaskománk nem tudod merre keressük az erdei tündért?

Mire a szarvas így felelt nekik:

Keressétek a legnagyobb tölgyfát, az az erdei tündér fája. Találtok rajta egy aprócska ajtót, kopogjatok be.

Erre a barátok megköszönték a segítséget és rögvést tovább indultak. Hamarosan meg is találták az erdei tündér fáját, s rajta az aprócska ajtót. Azonban egy cédula is ott árválkodott, amin ez állt:

Három hétig távol leszek az erdőtől.

És bizony e sorok olvasása után a mókus olyan szomorú lett, mint a háromnapos esős idő, amit a barátok is nyomban észrevettek. S ahogy bánatosan bandukoltak hazafelé a rókának egy csodálatos ötlete támadt:

Amikor hazaérünk kérjük meg az egész erdőt, hogy mindenki ültessen egy-egy makkot, s meglátod mókus cimborám, hogy nekünk lesz a legszebb erdőnk kerek e világon.

Ettől a mókusnak is akkora kedve kerekedett, hogy csak úgy szaladt hazáig. Mikor hazaértek nem teketóriáztak sokáig, hanem szóltak az erdő valamennyi állatának, s nyomban hozzáláttak az ültetésnek. Bizony eltelt egy hét, majd kettő, aztán három és a kis fák ott mosolyogtak az avar felett, s nemcsak ők, hanem mosolyt csempésztek minden állat szívébe, s bizony a mókus volt a legboldogabb. Majd teltek-múltak az évek és olyan káprázatos erdő cseperedett, hogy a világ minden tájáról a csodájára jártak, az itt élő állatok pedig boldogan éltek, míg meg nem haltak.

III. helyezett

Ráczi Lili Szonja (Szabadbattyán, Táncsics Mihály Általános Iskola, Székesfehérvár)

Az erdő titka

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit Lilinek hívtak. Gyakran mentek a családjával kirándulni. Ez a kaland is egy ilyen kirándulás alkalmával kezdődött.

Nagyon szép idő volt aznap, ezért a család úgy döntött, hogy a közeli erdőbe mennek. Lili anyukája csomagolt szendvicseket, gyümölcsöt, vizet és egy kis édességet is, mert arra gondoltak, hogy az erdőben fognak uzsonnázni. Felpattantak a biciklikre és útnak indultak. Először elég unalmas volt az út, mert mindenhol csak beton volt és autók, buszok pöfögtek, füstöltek. Ám amikor rákanyarodtak az erdei útra, hirtelen tisztább lett a levegő és az autók zaja helyett madárcsicsergést lehetett hallani. Ez Lilinek nagyon tetszett, mindig is szerette a szabadidejét a természetben tölteni.

Azonban ahogy kerekedtek beljebb az erdőben, egyre több szemetet láttak.

- Apa, hogy kerül ennyi szemét az erdőbe? - kérdezte Lili.

- Ezt sajnos az emberek dobálják el - válaszolta az apukája szomorúan.

Nemsokára kiértek egy tisztásra, ami egész más volt, mint az idevezető út. Gyönyörű, tiszta, színes virágokkal teli. Mindenhol tarka pillangók röpködtek.

- Itt megállunk pihenni, és meg is uzsonnázunk! - szólt anya. Letámasztották a bicikliket, leterítették egy plédet és kipakolták az enni és innivalót.

Miután jóllaktak, anya és apa lepihentek, élvezték a bársonyos napsütést. Lili kicsit unatkozott.

- Szeretnék egy kicsit körülnézni, elmehetek? - kérdezte Lili.

- Persze, csak ne menj messzire! - válaszolt apa.

Lili kicsent egy szemeteszsákot a hátizsákjából, majd elindult az ösvény felé. Alig tett meg pár lépést, már mindenhol eldobált flakonok, csokipapír, és mindenféle szemét hevert a földön. Elkezdte összegyűjteni. Ahogy tellett a szemeteszsák, úgy került egyre beljebb az erdőbe. Teljesen megfeledkezett arról, mit ígért a szüleinek.

Egyszer csak valami érdekes csillogást látott, de nem tudta eldönteni, mi lehet az, hát továbbment. Amikor odaért, látja ám, hogy a fény nem más, mint egy ragyogó kapu. Egy percig sem gondolkodott, belépett rajta. Egy egészen más világban találta magát. Ez is erdő volt, de mégis más. Szinte hallotta, ahogy a fák, bokrok, de még a fűszálak is lélegeznek. Jó érzés volt ott lenni.

Biztonságban érezte magát, és hát el is fáradt. Letelepedett egy nagy tölgyfa tövébe és becsukta a szemét.

Egyszer, mintha azt érezné, hogy valami mozog a háta mögött. Ijedtében felugrott, és hátrafordult. Ekkor valaki megszólította.

- Ne félj tőlem Lili! Én a tölgyapó vagyok. Nem akarlak bántani, inkább köszönetet mondanék azért, amit tettél.

- Igazán nincs mit! - mondta Lili meglepődve.

- Szeretnék kérni tőled még valamit!

- Mit tehetek érted? - kérdezte a kislány.

- Menj tovább ezen az úton, nem messze találsz egy patakot. Annak a partját is tisztítsd meg, kérlek! Lili bólintott, megölelte a fát és elindult. Hamarosan megtalálta, amit keresett. Annyi szemét volt szétszórva, hogy teljesen tele lett a zsák. Már nagyon nehéz volt, de a patakpart legalább teljesen tiszta lett.

Ekkor előbukkant egy fura lény a vízből. Kicsit hasonlított az emberekre, de zöld volt a bőre, manó füle volt a haja helyén, és az ujjai között úszóhártya feszült. Ő is megszólította a kislányt.

- Szia! Én a Vízitündér vagyok. Nagyon hálás vagyok neked, de én is kérnék tőled valamit!

- Mond csak! Hallgatlak.

- Menj tovább és nemsokára egy fenyves részhez érsz, ott keresd meg a legnagyobb fenyőt! Annak a tövében találsz egy őzet, aki nagy bajban van. A kislány elbúcsúzott és szinte futva kereste meg a legnagyobb fenyőt. Hamarosan megtalálta és meglátta a szerencsétlenül járt őzet is, aki teljesen belegabalyodott egy drótcsapdába. Lili óvatosan lefejtette róla, és elengedte az állatot. Csodák csodájára az őz nem szaladt el, hanem megszólalt.

- Köszönöm, hogy megmentettél! Ezzel nem csak rajtam segítettél, de az egész Földet szebbé tetted. Kiálltad a próbát. Amikor az erdőben összeszedted a szemetet, az összes erdő megtisztult. Amikor a patakot megtisztítottad, a Földön az összes víz tiszta lett. Amikor engem megmentettél, az összes állatnak segítettél.

- Örülök, hogy segíthettem, de ezt bárki megtette volna. Most viszont sietnem kell, mert a szüleim már biztosan aggódnak.

- Rendben van! Menj csak! Ha a hátad mögé nézel, ott van egy átjáró. Ugyanolyan, mint amin keresztül idejöttél. Csak át kell lépned rajta, és már ott is vagy a tisztáson. Elköszöntek, Lili fogta a szemeteszsákot és átlépett a kapun.

Anya és apa már csomagoltak, amikor Lili megjelent a nagy szeméthalommal.

- Már nagyon aggódtunk! Hol jártál kislányom? - kérdezték egyszerre, de Lili csak mosolygott és nem szólt egy szót sem.

Az úton visszafelé, anya és apa csodálkozva forgatták a fejüket, hogy hová tűnt az a sok szemét, amikor Lili csak egy zsáknyival szedett össze. A kislány eközben elégedetten mosolygott, mert ő ismerte a természet titkát.

Ez csak egy mese volt, de igaz is lehetne, ha együtt vigyáznánk a környezetünkre!

IV. helyezett

Szaszák Nikolett (Békéscsaba, Erzsébethelyi Általános Iskola, Békéscsaba, felkészítő tanára: Kisné Adamik Veronika)

Makk Mimi

Sziasztok! Képzeljétek, hogy mi történt velem! Megrázó eseményben volt részem! Este vagy inkább már éjszaka, egyszer csak azt hallom, hogy valami zúg. De úgy nagyon zúg! Az éjszaka közepén!

Remélem, most minden kedves olvasó elképzelte az álmos fejemet, ahogy kimászom az odúból és meglesem, de csak óvatosan, hogy mi vagy ki zajong a közelben, mert engem felébreszteni a szépítő alvásból nagyon csúnya dolog!

És nini! Mit látnak mókusszemeim? Két tökkelütött emberlényt, ahogy próbálják kivágni az otthonomat! Szuper! Már megint ezek! Múltkor Dadog Ede fajtársam is rájuk panaszkodott, hogy őt is megzavarták, de ő abban a szerencsés helyzetben volt, hogy a véznakarúak nem tudták kivágni az ő fáját, és inkább ott hagyták. Én nyilván nem voltam ebben a helyzetben, és hirtelen arra kaptam fel az álmos fejemet, hogy:

- Dől a faaaaa!

Én meg csak:

- ÁÁÁ! - Hirtelen, mint valami artista, átugrottam egy dupla előre, tripla hátra szaltóval Makk Márton polgármester házána a faágára. Éppen megmenekültem, de a pihe-puha ágyam, és az összes addig felhalmozott makkom, most mind oda lett a véznakarúak miatt! Na, látjátok, nem elég, hogy a szépítő alvásomból is felébresztettek, de még a házamat is kivágták! Kegyetlen, csúnya, rossz emberek! Ezután a tragédia után, egyből bekopogtattam Makk Márton polgármester úrhoz, hogy ugyan, csináljon már valamit!

Mikor kijött szegény az ajtón, elmeséltem neki a történeteket, azonnal a makkórségre mentünk. Ott szintén elpanaszoltam a dolgokat, és már izzították is a kommandósokat, hogy ők elintézzék az ügyet. Aha, persze! Majdnem. Minimum 2 órát vártunk, és szegény polgármester úr már a vállamon horkolt, de végül minket is behívtak. Tehát elmondtam ugyanazt, amit már önök is tudnak.

Hirtelen megcsörrent a makkórségi vészhelyzetkor hívandó makkfon. A kapitány úr, aki melleleg az öcsém, de nem akarok itt felválni, hősieen felvette a buzgón csörgő telefont. Annyira kiabált a kisasszony a makkfonba, hogy még mi is hallottuk! Azt kiabálta:

- Segítség, segítség a véznakarúak!

Itt már világos volt a dolog, hogy őket is megzavarták az evolúció csúcsán lévő homosapiensek. Pff... persze, evolúció csúcsa! Nem tudom, hogy ki találta ki ezt a sorrendet, de azt hiszem, hogy jobban át kellett volna gondolnia. Szóval egy kis kitérő után a kapitány úr azonnali hatállyal behívatta Makkosbriós falva minden lakosát a páncélszobába! Majd megkezdődött életem első tárgyalása, jaj, nem, bocsánat, a második, de az már egy másik sztori.

Az első felszólaló mokus, az Dadog Ede fajtársam volt, de szegényt mindenki lehurrogta, mert ha ő elkezd mondani, akkor szerintem úgy kb. 2030-ra végzünk is a tárgyalással. A második merész mokus barátom, Kukor Ica volt. Nézd már, nincs makk a nevében? Haha, nagyon vicces! Ő azt tanácsolta, hogy próbáljunk meg velük békét kötni. Mi megpróbáltuk, de nem igazán értékelték a makkal telerakott furgont. Aztán megint összeültünk. Aztán megint, és megint, és megint, míg végül én, Makk Mimi, felálltam és azt mondtam:

- Mokus társaim! Hát hogy nem jutott eddig az eszünkbe? Az emberek imádják tömni a pofazacskójukat!

- Óóóó, tényleg! – ujjongott fel mindenki. Ezután a falu és a szomszéd mókusfalvak minden mókusszakácsát összehívtuk! Képzelték a kedves olvasók, hogy mennyire csábító illata volt azoknak a finom makkos briósoknak, makkos réteseknek és makkos gubáknak!

Bár mindenki tisztában volt azzal a ténnyel, hogy ez a sok finomság a véznakarúaknak készült, de azért néha csak kell egy kis minőség-ellenőrzés! Lényeg a lényeg, végül minden finomság elkészült. Bepakoltunk a makk-kocsiba, és elindultunk az emberek falujába. Ahogy odaértünk, átadtuk a süteményeket, a kibékülésünk jeleként kezet fogtunk, és éppen elindultunk volna az ajtó felé, amikor valaki utánam kiabált:

Mimi! Mimi! Makk Mimi!

Majd hirtelen felébredtem. Furcsa kis álom volt... Kimentem az odúból, és láttam azt a gyönyörű erdőt, amit az otthonomnak hívok. Ahogy nézelődtem, megint feltűntek a homo sapiensek, és elültettek egy fát. Talán mégsem annyira borzalmasak ezek az emberek!

V. helyezett

Dobi Valentina (Balmazújváros, Balmazújvárosi Általános Iskola Kalmár Zoltán Tagintézménye, Balmazújváros, felkészítő tanára: Radócné Bálint Ildikó)

Álmok könnyű szárnyán

Állt a tölgyfa egymagában, makkal díszes kabátjában. Barna volt a törzse és az ága, levelekkel díszített akoronája. Állt télen dér lepte csupasz ágakkal, tavasszal dús, zöld lombkoronájával. Egyedül volt, csak a szél játszott ágaival. Szélurfiak és Napleányok kergetőztek körülötte, madarak szálltak, vonultak fölötte, makk könnyeket hullatva búslakodott egymagában.

Egy csillagporos éjszakán, az álmok ködfátylán át az égboltról kíváncsi csillagok sugarai földet értek, pont a tölgyfa közelében. Épp annak a tetejére, ahol egy iciri-piciri Makkocska csücsült az öreg tölgy legnagyobb ágán. Csúfolta őt a szél, a nap, az ég, nevettek rajta a bogarak, a virágok és az arra járó varjak és az énekes madarak is.

Az öreg tölgy gyermekeként szerette, mert ő volt a legkisebb fia, ragaszkodott is hozzá nagyon. Ezen a titokzatos éjszakán, mikor a kíváncsi csillagok sugarai földet értek, és elaludt az öreg tölgy, az iciri-piciri Makkocska a földre hullt. Betakarták a lehullodt avar színes levelei, és álmodott arról, hogy fiatal facsemete. És arról is, hogy millió testvére makkból, fiatal, délceg, sudár fává érik. Barátai lesznek a madarak, akik ágai, lombjai között rakott fészekben vidáman énekelnek, röpködnek körülötte az ezer színekben pompázó pillangók. Törzse körül vidám mókusok kergetőznek szüntelenül. A szivárvány minden színében pompázó virágok illatozva hajlonganak a friss szellőben játszadozva. Álmodott arról, hogy az öreg tölgy születésnapját ünnepelve, színes leveleket meghívóként Szélurfiakra bízva, vendégeket hív, sorban mindenkit, akik az öreg szívét melegséggel töltenék meg.

Érkeztek a vendégek:

Kék Kőkény a Csillag Virággal, Galagonya a Szellőrózsával, Hamvas Szeder Enyves Zsályával, Rezgő Nyárfa a Fehér Törzsű Nyírfával, Illatos Akác a Csipkés Bodzával. Érkeztek még, hársak, juharok, vadkörtevel díszített sáskahadak, tücskök, cincérek, békák és más bogarak. Ölyvek, héják, harkályok, varjak, fenn a magasban keringve köröztek. A fák ágain ugrálva érkeztek a mogyorós pelék, mókusok. A nyest és a borz a fatörzsek között futkároztak. Az őzek délceg fejtartással királyian lépkedtek a színpompás virágok között. Szentjános bogarak fényével világított gyertya díszítette az énekes vendégmadarak hozta ünnepi tortát. Szólt a zene. A harkály kopogtatással adta a ritmust, a sáskahadak hegedültek, a békák fúruháztak. A varjak és énekes madarak trillázva daloltak. A jelenlévők ropták a táncot. Ki a leveleit rezgettette, mások a lábukkal doboltak. A

madarak, a lepkék és a pillangók szárnyaikat kecsesen lebegtetve hajladoztak. Közben fekete dolmányos varjak virágos kelyhekben frissítőként gyöngyharmatos nektárkóktélt szolgáltak fel.

A nagy vigadalom zajára a vén tölgy is felébredt. Makk könnyeiből fiatal, gyorsan felcseperedő facsemeték keltek életre. Megtörtént, amit az iciri-piciri Makkocská megálmodott. Kívánsága az öreg tölgy álmával összeért, hogy erdővé növekedjenek, társakra találjanak, az élet hangja töltse be, járja át a levegőt körülöttük. Egyedül voltak mindketten, majd eljöttek hozzájuk sokan, de megmaradtak ők egymásnak.

Mikor a hajnal fénye lassan földet ért, a kívánságszavak hatalma elhalványult. Ezen a csillagporos éjszakán, mely különleges volt, a tölgy századik születésnapján az álmok valóra váltak. A báli vendégek a tölgyhöz települtek és örökre vele maradtak. Már nem állt a tölgy egymagában, barna színű kabátjában.

VI. helyezett

Szalai-Szabó Zsófia (Maglód, Balassi Bálint Nyolcévfolyamos Gimnázium, felkészítő tanára: Bíró Róza)

Mese a tündéről, aki elhatározta, hogy megmenti az erdőt

Az erdőben nemcsak állatok és növények élnek, hanem olyan varázslatos lények is, akiről alig tudunk valamit. Ilyenek a tündék. Ezek egyfajta szárnyatlan tündérek. Ők őrzik az erdőt, vigyáznak a tisztaságára, és ha túl sok lesz az avar, szólnak az erdőt takarító állatoknak. Ám mióta az ember túl sok műanyagot termel, az állatok és a tündék már alig bírják tisztán tartani az erdőt.

Történetünk egy öreg tölgyfa alatt kezdődik. Alatta ült egy tündelány, Ibolya. Éppen olvasgatott a terebélyes fa alatt. Hosszú lilás haja volt, olyan színű, mint az ibolya virága, bőre zöldes, és ruháján pedig sötétzöld és világos rózsaszín csíkok váltották egymást. Pontosan olyan rózsaszín, mint a legüdebb rózsa szirmai. Nem engedték neki, hogy segítsen társainak megtisztítani az erdőt, mivel ez az anyag a tündéket megbetegíthette, így ez csak a felnőtteknek volt szabad hosszú levelekből készült védőruhában. Felelősségteljes feladat hárult a vízitündérekre is, ugyanis az ő dolguk volt, hogy lehűtsék a gyárak füstjétől felmelegedett levegőben dolgozó tündék túlhevült testét. Folyamatos vízpermettel tudták csak megoldani.

A tündelány elhatározta, hogy tesz valamit ez ellen, hát elment az Erdő Őrzőjéhez és azt kérte tőle, készítsen neki álcát, amivel embernek tűnik. Ezt a kérését teljesítette az Őrző, s a lány elment az emberek városába, és ott próbált hatni az emberekre, hogy ne használjanak annyi műanyagot, használjanak papírzacskókat, gyűjtsék szelektíven a hulladékot, ám nem figyeltek fel rá.

Egy idő után már szinte feladta, amikor eszébe jutott, hogy az Őrző adott neki egy olyan varázsképeséget, mellyel tud hatni az emberekre, viszont egyszerre csak egyet tud közülük megbüvölni. Mivel néhány embernél már sikerült elérnie, hogy segítsenek neki, ezért hamarosan egy gyorséttermet nyitott, amiben olyan ételeket árultak, amelyek növényekből készültek. Nemcsak ez volt az étterem különlegessége, hanem az is, hogy nem kellett fizetni az ételért. Azaz mégis, csak hogy szemétszedéssel, ugyanis az erdőben gyűjtött szemét volt a fizetőeszköz, csak így lehetett hozzájutni a páratlanul friss és ízletes ételhez, amit az erdei gyorsétterem árult. Ez az ötlet az embereknek nagyon tetszett, és hamarosan nagy forgalomra tett szert a bolt. Az emberek megkedvelték a vendégszerető kis éttermet és a remek ízeket, de nem csak ezért jártak oda. Ugyan nem vették észre, de megszokták a szemét feltakarítását.

Hamarosan az erdőben is észrevehető volt a változás. Nem kellett annyit dolgozniuk a tündéknek, ám még mindig meleg volt a gyárak füstjétől. Ibolyának erre is volt egy briliáns ötlete. Megváltoztatta az étterem szabályait. Ugyanaz maradt a fizetőeszköz, ám készített egy részt, ahol a járművekkel érkezőket szolgálták ki. Azonban ide biciklivel, rollerrel, gördeszkával,

görkorcsolyával lehetett csak érkezni. Az emberek kénytelenek voltak kedvenc gyorséttermükbe autó nélkül jönni. Életük részévé váltak ezek a sportok, amikor csak tehettek immáron kedvenc járműveikkel mentek mindenfelé.

Nemsokára az erdőben is érezhető volt a változás, és a vízitündéreknek kevesebb vizet kellett vinniük a tündék lehűtéséhez. De szemét még mindig akadt bőven, annak ellenére, hogy egyre többen szedték, mások erre fittyet hányva ugyanúgy szemeteltek tovább. Ezért Ibolya úgy döntött, hogy a világ minden tájára eljuttatja ennek a környezetbarát büfének az ötletét, hogy mindenhol megtisztuljanak az erdők, tavak.

Hamarosan a világon mindenki megszerette ezeket a gyorséttermeket, és füstmentes járművekkel közlekedett, szemetet szedett, de sajnos rengeteg műanyagot használtak továbbra is. A kis tünde ezért ismét változtatott az étterem szabályain. Csak papírzacskót, vagy újra hasznosítható fém vödröket adott csomagoló eszközként, vagy maguknak hoztak az emberek zacskót, ha pedig nem akarták elvinni az ételt, akkor levélből készült tálcán kapták meg. Az üdítőket műanyag vagy papír pohár helyett üvegből készült palackban kapták.

Végre alig lett szemét az erdőben, de még mindig nagyon sok fát vágtak ki, hogy papír legyen belőle. Ezért a papírzacskókat is a vásárlók többször használták, a kivágott fák helyére újabbakat ültettek. Mivel már nem volt túl nagy kereslet a papírra, ezért a boltok is csökkentették a rendelésüket, így a gyárak is kevesebbet készítettek. Végére is kevesebb fát vágtak ki, és egyre több fa nőtt a kivágottak helyén.

15-19 éves korosztály Vers kategória

I. helyezett

Barta Georgina Kata (Székesfehérvár, Kodály Zoltán Általános Iskola, Gimnázium és AMI)

Éji bál

Az éji sötétben susog a falevél
Fürge, hús szellő halkán dalol
Csillagok fényében szikrát bont a remény
A természet tánra hív, belém karol.

Kecsesen libbenünk balra és jobbra
Nincs sötét csak kis félhomály
Forgáskor csiklandoz szoknyámnak fodra
Röppen a sok szentjánosbogár.

Egy tücsök, kettő, s már százan ciripelnek
Ritmusra hajol a lombkorona,
Az éjjeli lepkék is már tánra kelnek
S füttyül a szél, szellő rokona.

Szürke égi hölgyek komor gardedámok
Figyelik az éji gyülekezőt,
Üstdobokat ütnek a fényes villámok
S zúdítják a földre a záporcsőt.

A tónak szoknyáját csipkézik a cseppek
Hogy a báli népek ő ne csak tükre legyen
Majd aztán a ruhán szép gyémántokká lesznek
A zápor már messze jár, túl a hegyen.

S én boldogan táncolok e csodás éjszakán
Míg az erdő zenéje elandalít
A csillagok vígan néznek le rám
S az újhald félszegen rámkacsint.

A bálnak vége lesz lassan bizony
Az álom csendesen fölém hajol,
Nincs örökre vége én abban bízom
Még ha az álom el is rabol.

Mert következő varázsos éjjelen
Az erdő újra nekem dalol
El sem mondhatom, mily csodás énnem
Ha a természet táncra hív, belém karol.

II. helyezett

Bass Mátyás (Sóskút, Szent István Király Zeneművészeti Szakgimnázium és AMI)

Két évszak zenéje

Lágyan táncoló napsugarak,
Illatos föld és tág mező;
Vagy fénylő szentjánosbogarak,
Ha már a csillagos este jó.

Madárcsicsergés, vízcsobogás,
Vígán susog és táncol a rét;
Máskor derengő holdragyogás
Ékíti a sötétség eget.

Lám, a távolban levendulák,
Palástjuk pompás díszkorona;
Ám éjjelre már szédült lilák,
Feketén lóg rajtuk a ruha.

Amott a parton bodzabokor,
Levelén szertefolyó nektár;
S nő már szépen az esti fodor,
Mely a ködös víz túlsópartján vár.

Fenyőerdő terül el a dombon;
Eleinte gyöngén fúvó szél,
Majd villám csattan minden lombon,
Jeges árként közeleg a tél.

Azután beköszönt az éjszaka,
Fehér késként érkezik a fagy;
Eltompul virág és fű szaga,
S reggelre nem ébred fel a nap.

Kitartóan hullámszik az éj,
Bagoly huhog a deres fákon;
A hóban egy kismadár remél
Szirmokat, rügyet a faágon.

III. helyezett

Lugosi Csenge Anna (Zalaszántó, Kisfaludy Sándor Gimnázium, Sümeg [ELTE])

Pirkadat előtt

Mohák közt ágyat vet a csönd.
Pókok húznak húrt a szélnek,
a lombokon, fent béke csüng,
fák álmai útra kélnek.

Csillagokat mos a patak,
az ég ezüstös lánggal ég,
ösvényt bontva járnak vadak,
füben fekszik a sötétség.

Gombaernyők kis tisztáson,
belengik az illatok,
titkos világ ez, semmi sem
töri meg a varázslatot.

Harmat fölött fénylő angyal:
párán szentjánosok ülnek,
közéjük kis lámpásokkal
fehér tündérek vegyülnek.

Ásító faodvakból
könnyű denevérek szállnak,
valahol halk kabóca szól,
libbenek a lepkeszárnyak.

Lágyan csilingel a patak,
tükrében alszik az erdő,
vizén elfolynak a szavak,
belenéz egy éji felhő.

Kecses fényel jön a hajnal,
madárdallal ringó ágon,
csenget kis virágharanggal,
s szétfoszlik e nyugodt álom.

IV. helyezett

Horváth Márk Sándor (Szombathely, Boldog Brenner János Iskola, Gimnázium és Kollégium, Szombathely, felkészítő tanára: Domján Péterné)

Fenyőerdő

Sudár fenyőerdők, mint valamely bércek
Emberszemmel nézve szinte égis ének.
Esti susogásuk, mint dallam a hárfán,
Békét, nyugalmat kelt vad lelkemnek táján.

Ez a dal sokáig a lelkemben égett,
Miközben elsodort messzire az Élet.
Hogyha messzi tájról otthonomba vágytam,
Szemem előtt mindig büszke erdőt láttam.

Mikor újra láttam drága erdeimet,
Szívemet hirtelen gyilkos zaj lepi meg.
Gyantás levelek közt fűrész zaja repdes,
S magába roskad ím mind a büszke fenyves.

V. helyezett

Bodnár Gabriella (Gemzse, Vásárosnaményi II. Rákóczi Ferenc Gimnázium, Vásárosnamény, felkészítő tanára: Vezse Róbertné Tóth Gabriella)

Halld az erdő melódiáját!

Kisfiam, hallgasd az erdőt, hogy zenél!
Anyá, én nem hallom, csak néma csendjét!
Hallgasd a madarak énekét, a szellő lágy dalát!
Anyá, én nem hallom, csak a közeli vihar hangját.

Csukd be szemed és szíveddel hallj!
Keresd a zenekart, de ne csalj!
Anyá, nem hallok, megnémult az erdő?
Dehogy kicsim, csak fél az embertől.

Fél, mert az ember zajos, hangos és buta.
Nem látja, hogy előtte van, a valódi csoda.
Nem figyel a zöld lomb susogó neszére,
És nem érdekli őt az állatok zenéje.

Figyelj hát arra, mit mondani szeretne,
Hallgasd az énekét, mintha csak nevetne.
Anya! Már én is hallom! Hallok minden kis dallamot!
A fák dalát, a mókust, ahogy elrejt a makkot.

Anya! Vigyáznunk kell az erdőre míg élünk,
Hisz szimfóniájától lesz teljes a létünk!

VI. helyezett

Bíró Sára(Románia, Marossárpatak, Bolyai Farkas Elméleti Líceum, Marosvásárhely)

menedék

ha kakukkiókaként egy rigó fészében nősz fel,
indulj északnak a vizek mentén.
de vigyázz, mert arra a tavak felszíne törékeny és hideg,
mint egy idegen szülő szeretete.
látni fogod, ahogy a nők fenyővé változnak.
gyermeküket egy odúban hordják ki.
testükbe mély repedéseket
karcol fogával az idő,
ahogy kiharapja belőlük a magzatot.
csodálkozol majd, milyen némán
jönnek ott világra, milyen könnyen
mondanak le: testről, kötődésről.
ösztöneid tompulnak, csak a túlélés
lúktet benned.
azt gondolod, ez mind érted van,
most szabadon választhatsz a magányok közül,
de óvakodj, a túlevek ölése szűrős,
és te felejteni indultál.
látni fogod, nem vagy egyedül,
az egész hegyoldal meghajol
az elhagyatottság előtt.
a köd bepólyál,
csatlakozol a völgyben kószáló nyájhoz,
végre tartozol valahová.
de meg kell tanulnod némán túrni,
mint a fenyvesek gyermekei, mert
keserű sírásod vonzza a vadakat.
lenyalják arcodról a sót, bőrödről a deret,
véreddel színezik vörösre az avart.
egyetlen túlélési esélyed,
ha befészkeled magad az ágak közé,
és te is alkut kötsz az idővel.
ha testedet férgeknek és fakopáncsoknak adod,
cserébe együtt öregszel a rengeteggel,
míg sikolyaid túlharsogja a fejszecsattogás.

15-19 éves korosztály Próza kategória

I. helyezett

Rátz Marcell Bálint (Pápa, Petőfi Sándor Gimnázium)

Delinke

Ellobbant az utolsó fáklya is, sötétség és csend ült a tájra.

Mély csend. Csak a közeli patak csevegett, de csak úgy magában. Hol nyűgösen, hol kedélyesen, hol gyorsan... Mintha csak üzenne. Bár, sokszor gondoltam, hogy csak felesel.

*

Tatám¹ kunyhója a falutól távol, már-már az erdő örömteli ölelésében volt. A kéményekből vidáman tekergőzött a füst, pajkosan cirógatva némelyik odamerészkedő felhőt, s ki tudja? tán még a Jó Isten is derűsebben figyelmeztet szép világának e kis szegletére.

Senki és semmi nem sietett, senki és semmi nem kapkodott, senki és semmi nem henyélt: csak tette a dolgát.

Tatám reggelente kihajtotta a négy tehenkét, s tán a húsznál több dűszkét²...mi tagadás, öregesen, el-elgondolkodva ballagott, s csak úgy megszokásból, jóízűen pöffentgetett vagy tán' száz éves pipájával.

Az Úristen egyik elfeledett, ám neki kedves szeglete itt volt, itt a Hargita közepén. Néha mondogatta is: „Ládd kisunokám, itt e Madarason³ még a szél is megfordul!”

Nem tudom, lehet, hogy igaza volt Tatának, de nekem mindig szembe és szemembe fújt az a fránya szél!

Igyekeztem vele lépést tartani...ami nem volt nehéz, mert igencsak komótosan ballagatott⁴...ha kellett, oldalba bökte némelyik tehenkét, ha kellett, odamorgott Betyárnak, a csobánnak⁵.

Már öreghajnal⁶ volt, tán hatot is ütött a vén, sokat látott harang a templomtoronyban, meg-megrezzegtetve azt a néhány kósza galambot, amik óvatlankodtak odafent a magasban.

Betyár egyszer csak nekiiramodott. Biztos, valami rőtvdát orrontott meg, vagy épp egy ordast próbál elhajtani. Betyár volt Tatám hűséges társa. Szinte mint a testvére.

A kutya már több, mint 10 éves volt, s noha az esztenán⁷ volt még vagy hat-nyolc csobánkutya is, Betyár volt mégis a főnök.

Rókalelkűnek vagy épp hízelgőnek nem volt ildomos egyedül feljönni az esztenára. Farkas medve is jobban tette, ha odébb áll.

Néha el-elkészáltam Tata mellől. Messzire nem nagyon mertem kalandozni, mert jártak itt az erdő alján medvék is. A minap is láttam egy bocot, gondoltam, hogy az anyja is ott lehet a közelében.

1 nagyapám / nagypapám

2 dűszke: fiatal juh

3 Madarasi Hargita

4 ballagott, bandukolt

5 csobán (pásztor), itt : terelőkutya

6 kora reggel

7 hegyi gazdaság

Ha zordabb volt az idő, Tatám néha babójában⁸ kísérgette a jószágot. Ó, hogy irigyeltem! Amikor le-leterítette a tücskök-hangyák közé a mezőre, én csak befűrtam magam, bekucorogtam, s olyan jó dögöm⁹ volt, hogy nem volt olyan még a málészájú Kisjankónak sem!

(Az igazsághoz azért hozzátartozik, hogy én ötéves formaként nem tudtam akkor, hogy Kisjankó málészájú volt vagy épp nem volt... de mindenki így hívta, hát én is! Sőt, ha jól emlékszem, édesapját Málészájú Jankónak hívták. Ma sem tudom, hogy miért, miért se.)

Ha lassan is, de felértünk...Mindig rácsodálkoztam a Jó Isten e mosolyára! Én úgy gondoltam akkor – mert a pap bácsi is mindig ezt mondta - , hogy izennek nekem e teremtmények! Izen a hajladozó fűszál, izen a nekiiramodó gyikocska, izen a lábam elé gördülő kavics, izen a csender¹⁰, izen a fenyő...! Még Józsika, az éjfékete szemű tehenke is.

Így gondoltam én, ötéves formán.

- Ne kalongyalj¹¹ a lábaddal! – morrantott rám Tatám-, ülj nyugton, mer' a végén még megcsúszol, oszt lehemperegsz!

Így aztán nyugton ültem.

A tarisnyából¹² előkerült jóféle pityókás kenyér, szalonna, hagyma, s falatozgattunk.

Tehenkék, düszkék is találtak maguknak valót, Betyár és pár másik csobán pedig ki tudja hol kószált!

- Ne morzsáld a lélekdobálót!¹³ – dorgált meg Tata, s erősen elgondolkodtam: miért dobálom én a lelket?

Miközben eddegéltem, ezen járt az agyam. Dobálom a lelket? Hol? Hogyan? Hová?

Nem fért a fejembe. Biztos azért, mert csak ötéves forma voltam. Gondoltam is, meg kell kérdezzem pap bácsit, ugyan mondja majd meg nekem, hogy miközben én jóízűen eddegéltem a pityókás¹⁴ kenyeret, vajon dobáltam a lelket?!

Néha-néha énekelni kezdett a fenyves körülöttem. Ezt abból tudtam, hogy amikor el-elkalandozott a szemem, apró madarakat láttam a fenyők ágain, s a szép dallam bizony tőlük jött! Jó, néha elsírta magát Józsika is, s azt meg végképp sem lehetett énekek mondani. Sem mondani, sem annak hallani!

Tata pipázgatott, mélézgatott, telegetett az idő.

Hol szikrázó napfényben hempergőzött a táj, hol kicsit borúsabb arcát mutatta az ég.

Tata elszunyókált. Pipája is vele szunyadozott; öregtársak voltak, így ők kettecskén. Tata és pipája.

A jószágoknál is megállt az idő. Mintha mindenhol megállt volna az idő.

Mintha minden és mindenki a Hargita e szegletén csak érdeklődő lenne. Mintha csak figyelne...jól van-e így? Kicsikét fújdolgált a szél, kicsit lanyhult a meleg, kicsit alábbhagyott a fenyves éneke, s kicsit halkabban sietett útjára a patak is.

Ekkor gondoltam, hogy eljött az én időm!

Tatám szunyokál, tehenkék – még Józsika is – nem ide figyelnek, a düszkék meg...á, a düszkék! ahányan, annyian másfelé nézelődnek! Sosem igazodtam ki rajtuk!

8 szőrével kifordított bőrbunda

9 dolgom

10 sűrű

11 rakosgat

12 tarisznya, szütyő

13 kenyeret

14 krumplis

Felszedelőzködtem, s kószálgattam. Már idefelé kifigyeltem jobbra egy fenyvesligetet. Gondoltam, most megnézem magamnak.

Igaz, sokat nem kellett mennem, de erősen figyeltem, mert a sok kiugró szikla, az itt-ott heverő ág néha hatalmas akadályt jelentett nekem.

Közben Betyár is előkerült, s odasomfordált mellém. Igazából örültem, mert Betyárt nagyon szerettem és ő is engem. Tatám azt mondta, amikor megszülettem, Betyár éjjel-nappal mellettem volt, még a bölcsőmet is lökdöste a mancsával! (Bár Tatám azt nem tudja, hogy volt idő, amikor Betyárt egy óvatlan pillanatban sündiszónak öltöztettem, ugyanis ráaggattam az összes fellelhető ruhacsipeszt!)

Ketteskén menegettünk a fenyvesliget felé. Jó nagyokat lépdeltem, de mégiscsak kicsik voltak ezek Betyár lépései mellett!

Közben meg-megzörrent egy bokor, énekelni kezdett egy-egy fenyő, s a szél is szemembe fűjt...

A fenyvesliget hirtelen szökött elém. Gyönyörűséges volt!

Karcsú, élénkzöld színben pompázó fiatal fenyők!

Ó, mily karcsúak voltak! Hívogattak, megszólaltak, csengő-bongó hangon elvarázsoltak!

Nem tehettem róla, de eszembe jutottak édesanyám énekei, amelyeket elalvásom előtt énekelgetett...

Rácsodálkozásomból Tatám rángatott vissza:

- Kisonokám, gyere ide! – mondta lágyan, majd felkapott, s erősen magához szorított.

- Tata, nagyon szép hely! – kiáltottam örömmel, s kinyújtottam a két kezem, mintha körbe tudnám ölelni az egész fenyvesligetet, fenyőstől, madarastul, őzestül ...

- Bizony, szép...ez itt a Delinke...

- Tata, mi az, hogy Delinke?

Tatám óvatosan letett a földre, egyik kezével átölelt, a másikkal bársonyosan végigsimított az előtte elterülő tájon:

- Sok-sok évvel ezelőtt, amikor még nem éltél, s édesanyád, édesapád is gyerekek voltak, itt kiirtották az erdőt. Hatalmas gépek túrták fel a tájat, éjjel-nappal vágtak-kaszaboltak, s hatalmas autókkal szállították el a fenyőket. Ekkor meghalt az erdő. Meghalt a táj. S egy kicsit meghaltunk mi is. S amikor már nem maradt semmi, amikor már a madarak sem énekeltek sem vidám, sem panaszos dalukat, akkor nagymamád, Delinke – akit mindenki csak Deli mamának ismert és szólított – gondolt egy nagyot, s számtalan fenyőcsemetét ültetett el, s gondozott a haláláig...segítettem én is, segített édesanyád is, pedig még csak kószamosolyú leányka volt... Minden nap itt voltunk, minden nap hozzá tettünk valamit, ha nem volt más, akkor a mosolyunkat!...s ládd, hogy megnőttek! Delinke él.

*

Nem tudom, hogy ezért, vagy másért, nem tudom, hogy a szembe és szemembe fűjő szélért, vagy a néha nekiiramodó nyulakért, őzikékért, vagy a bocsát féltő medvéért, vagy a tovagördülő kavicsokért, de erdész lettem.

...s amikor évtizedek múltán el-eljöttem kisfiammal ide, leheveredtünk a zúgó patak mellé, a hajladozó fűszálak közé, s madárdallammal és a Delinke énekével takaróztunk.

Még most is hallom Tatámat, amikor kedvesen morogva szól:

- Ne ajandj úgy dógozni¹⁵ ...

Nem, nem szégyellem. Delinke is izent nekem.

II. helyezett

Lugosi Csenge Anna (Zalaszántó, Kisfaludy Sándor Gimnázium, Sümeg [ELTE])

Ahol az álmok összeérnek

A férfi körbefordult, és gyermeki csodálkozással bámulta a fák ágait, melyek kecses ívben, művészi összhangban hajoltak fölé. A zöldnek ezer árnyalata nyugtatta a szemét, mély sóhaj szakadt ki belőle, mintha élete első levegővételét élte volna át a semmihez sem hasonlítható erdei illatok között.

Patak csobogására lett figyelmes. A víz kristálytisztán szaladt, kanyargott, ugrált és csobbant, kerülgette a benne békés óriásként pihenő sziklákat. Követte a folyásirányt. Lassan hajtotta szét a bokrokat maga előtt.

Egy mohos törzsre tette a kezét, érezte a fa életének lüktetését. Egy levélfalatokkal egyensúlyozó hangyasor sétáltak át rajta, apró lépteik bizsergették a bőrét.

A földön őzek nyomai futottak, nehéz bakancsa is közéjük nyomódott. A levelek között bekukucskált a nap. Ragyogó sugarai arany fénybe vonták az erdőt, megnyújtották az árnyékokat, a tisztáson megvilágították langyos szélben bólogató vadvirágok szirmait. Lila, kék rózsaszín, fehér, sárga, és pettyes kelyheikben halkan duruzsoltak a lábukon pempőt hordó méhek.

Felnézett a fák koronájára, hogy szemével az el-elröppenő, füttyülő, fuvolázó, csicsergő madarakat keresse, s szinte beleszédült.

Időnként szikkadozó pocsolyák tűntek fel a közelben, körülöttük sok száz pillangó szívta a talaj nedvességét, lassan legyezgetve törekeny szárnyaikkal, hogy minden apró rezzenésre a levegőbe emelkedhessenek. A léptekre apró, éneklő erdei békák csobbantak a sáros vízbe, s a felfreccsenő cseppek fekete gyöngyökként gurultak le ringó fűszálakon.

A föld apró morzsákban tört a felszínre. A férfi csak leült, és nézte, ahogy lassan kis kupola emelkedik belőle, a vakond egy pillanatra kidugta a fejét, megcsillantva bársonyos, fekete kabátját, aztán el is tűnt.

Egy ág reccsent alatta, mire egy zöldküllő kacagó rikoltással ellökte magát egy öreg tölgytől, messzire kürtölve idegen jelenlétét.

Ám a férfi nem érezte magát idegennek. Sőt, úgy érezte, soha, sehol nem volt még ennyire otthon. Bár egy kóbor záporfelhőből néhány hideg esőcsepp hullott rá, nem akart máshol lenni. Agya semmin nem járt, csupán a pillanatnyi képeket, hangokat, illatokat, érzéseket fogta fel. Semmi sem hiányzott neki. Mintha soha semmi más nem létezett volna ezen a kis világon, az ő világán kívül. Elégedett volt, végtelen nyugodt. Úgy gondolta, ilyen lehet a mennyország.

Csepergélő esőre ébredek. Egy percig még élénken előttem van az erdőben járó férfi képe. Idegen, mégis nagyon ismerős. Talán már láttam valamikor, vagy álmodtam is már vele. A víz végigcsurog a leveleimen, az ágaimon, beszivárog kérgem repedései közé. Felfrissülök.

Hajnal van, de kellemes a hőmérséklet. Valahonnan az erdőszélről halk fülemüle szól, és néha felbrekeg egy fürdőző béka. Gyökereim mohón isszák fel a vizet. A nyári szárazságban hetek óta ezt a kis esőt vártam.

Így a nyár végének közeledtével egyre fáradtabb vagyok. A növekedés, a termésérlelés, a legyengült szomszéd fa támogatása sok erőt elvesz. Néha már azt kívánom, bárcsak színesbe öltözhetnék, hogy aztán a hűvös télen mélyebb, pihentetőbb álmra szenderülhessek. De addig még élvezem az ébrenléetet, erős légzésemet, a bennem pezsgő energiát, a felfelé áramló vizet, a lombjaimban képződő cukrot, a fényeket.

Most csend van. Más fák is csendesek, alig szólnak. A gombafonalak hálóján keresztül csak megkönnyebbülést érzek valamennyi társam felől, s egy hírt, üdvözlőket, hogy valahol az erdő nyugati felén néhány új csemete bukkant elő. Még nem késtek el.

Egy kis szél fúj, a törzseken összebb bújnak a mohák. A kis cinegefiókák az odúmban halkán csipognak, szüleik kissé ázottan tollászkodnak az ágamon. Érzem könnyű testük súlyát, apró mozdulataikat. Érzem azt is, ahogy néhány bogár csiklandoz valahol a törzsben, és rágcsál. Kéne egy fakopáncs, de bizonyára az is lapul valahol.

A tövemnél kis, fehérkalapos gombaernyők alá egy cincér húzódott. A felkelő nap fénye megszikráztatja a pókhálókon pihenő vízcseppeket, és ahogy átjár a melege, úgy érzem, nyújtóznom kéne egyet.

Kis fénysugár vetődik az arcomra, felébredek. Körülnézek a szobámban, és bizonytalanul kipillantok az ablakon is. Elállt az eső. Álmomban álmodtam?

Visszahanyatlak a párnámra, képek jelennek meg a szemem előtt. Próbálom minél élénkebben felidézni. Elsőre a nagyapámat láttam. Másodszorra fa voltam. Különös, de kellemes érzés fog el.

Gondolataimba merülve ülök be a kocsiba, azt hiszem, ma muszáj odamennem.

A fák mintha üdvözlően fogadnának. Az érintetlenségük mesébe illő környezetet eredményez. Lassan, figyelmesen haladok, bár nagyjából tudom, hogy hol keressem.

A nagyapám jár az eszemben. Erdész volt. Ő mutatta meg nekem ezt a varázslatos világot, tisztán emlékszem, ahogy rókalyukat kerestünk, fára másztunk, hangyákat számoltunk, és nyomokat olvastunk. Ha eszembe jut, szinte csak az általa annyira tisztelt fák között kószálva látom. Úgy hiszem, mindent tudott, amit az erdőről tudni érdemes. Titkos források, kis sziklabarlangok, fákról leomló borostyán függönyök között érezte otthon magát.

Méltóbb nyughelyet nem is választhatott volna, mint ezt az emlékerdőt. Akkor is megismerném ezt a fát, ha nem állna rajta a névtábla. Kezem a kérgére teszem, és lassan átölelem. Mintha csak ő lenne. A gyökerek hamvakat őriznek, összeolvadtak vele. Az elhunyt a körforgás részévé vált, egy új léletté. Álmát ez a fa álmodja tovább.

Azt hiszem, ha megöregszem, én is így akarom majd folytatni. Ebben az erdőben, ahol emberek és fák álmai összeérnek.

III. helyezett

Kész Sarolta (Csíkszereda, Románia, Segítő Mária Római Katolikus Gimnázium, Csíkszereda)

Szépség

A szél átsuhant a fák között felénk hozva az erdő jellegzetes illatát. Mélyet lélegeztem, majd mosolyogva kiengedtem a levegőt, és megszorítottam édesanyám kezét. A szokásos szombati sétánkra indultunk a város végére, ahol egy kis erdő terült el. Ez a hely a legkorábbi emlékeimben is jelen volt, így erős kötődést éreztem iránta. Olyannak tűnt, mint egy második otthon, megnyugtató. Nem volt szükség ösvényre, nem tévedtünk el soha, ez pedig megerősítette a

biztonságérzetet. Bennebb haladtunk, de egy kis idő múlva boldogságom helyét aggodalom vette át: néhány fa kidőlve zárta el az utat. A törzsek annyira vastagok voltak, hogy alig láttam át fölöttük, a kigyózó gyökerek az égre meredtek, hosszúságuk megdöbbenett. Félénken közelebb húzódtam a mellettem álló édesanyámhoz, mire ő megsimogatta a hajamat.

– Mi történt a fákkal? – kérdeztem.

– Biztosan a vihar döntötte ki őket.

– Ez azt jelenti, hogy meghaltak? – faggattam tovább elszorodva.

– Nem, dehogy. Alszanak – nyugtatott meg. – Arra várnak, hogy valaki felébressze őket.

– Én megteszem, csak áruld el, hogyan kell – csillant fel a szemem. Édesanyám gyengéden az arcomra fektette a tenyerét, és a tekintetemet kereste.

– Ha valami hasznosat vagy szépet készítesz belőlük, felébrednek. Talán most még kicsi vagy, de egy nap sikerülhet.

Ránéztem csupán hatéves kezeimre, majd ökölbe szorítottam azokat.

– Úgy lesz – bólintottam. – Felébresztem a kidőlt fákat.

– András! – valaki a vállamat rázogatta. Az álom szertefoszlott, én pedig megdörzsöltem a szemem.

– Bocsi, Ervin – motyogtam a velem szemben ülő fiúnak, aki egy kávét tett elém. Az egyetemi kurzusok után beültünk egy közeli helyre megpihenni.

– Hány órát aludtál az éjjel?

– Megvolt a négy – válaszoltam aprót ásítva. – Persze csak részletekben, de így is haladás – belekortyoltam az italomba, amíg barátom kételkedve végigmért.

– Jobban kellene vigyáznod magadra.

– A következő az lesz, hogy főzni kezdesz rám? – vigyorogtam letéve a poharat.

– Nem viccelek, ez nem egészséges.

– Ne aggódj, amint elkészülök a festménnyel, alszom rendesen – Ervin csak a fejét csóválta, viszont tudta, hogy nem tehet semmit.

– Még azt sem mondtad el, pontosan min dolgozol.

– Ha végeztem, megmutatom – ígértem komolyra váltva a hangnemet, aztán felhajtva a kávé maradékát felálltam. – Meg kell látogatnom valakit, ezért sietek, de köszi a meghívást.

– Holnap meg ne lássalak ilyen karikás szemekkel! – szólt utánam, amikor kinyitottam az ajtót. Válaszként csak integettem, majd céloim felé vettem az irányt.

Az út nem volt hosszú, ezért gyalogoltam. A tömeg zsongása vett körül, mégis csendesnek érződött a város, ahogy gondolataimba merültem. Régi emlékek bukkantak fel egy vidámabb időből, nem mintha megkeseredett volna az életem, de a gyerekkorom éveit olyan ragyogás ölelte, ami mellett minden más fény félhomálynak érződött. Ezt pedig egyetlen személynek köszönhettem... Megálltam a sírkő előtt, tekintetem a feliratra siklott. Zöld Izabella. Zöld, mint a természet, mint a zsenge levelek; pontosan ilyen volt. A mosolya mintha a lombkoronán átszűrődő napfény lett volna, és az erdő illata vont be.

– Szia, anya – mondtam halkán, leülve a földre. – Ma sajnos nem tudtam virágot hozni, de van egy meglepetésem. Azt nem mondhatom el, mi, azonban holnapután láthatod. Akkor lesz április tizenharmadika. Emlékszel? Azon a napon mindig piknikezni mentünk, az év legjobb napja – mosolyogtam szomorkásan, majd kis szünet után folytattam. – Hiányzol, de ne félj, nem vagyok

bánatos, Ervin nem hagyja, meg biztosan te sem szeretnéd. Tudom, hogy boldog vagy, ahol épp vagy, hiszen alig láttalak másképp.

Meséltem a napomról, az egyszerű dolgokról, amik velem történtek, olyan eseményekről, amikről régen is beszélgettünk. Úgy képzeltem, ez olyan, mint más embereknek a naplóírás. Nem tudom, mennyi idő telt el, amikor felállva leporoltam a ruhámat.

– Most megyek, még be kell fejeznem a meglepetésedet. Legközelebb többet maradok, rendben?

A temető kapuja nyikorgott, amikor kiléptem rajta. Ez volt az egyetlen zaj, most valóban csend szállt az utakra. Hazafelé indulva végre tudtam, mit akarok festeni. Amikor beléptem a kis lakás ajtaján, gyorsan lehúztam a cipőmet, és át sem öltözve a szobámba siettem. Az íróasztalon összegyűrt vagy szétdobált vázlatok heverték, az előző próbálkozás nyomai. Napok óta gondolkodtam, mi lenne a legmegfelelőbb alkotás, viszont nem sokra jutottam, csak az álmatlan éjszakák száma nőtt. Rengeteg félkész portrét dobtam ingerülten a szemétkébe, mivel nem a kívánt eredményt mutatták. Valami hiányzott belőlük: képtelen voltam megragadni azt az élettel teli lelket, amit ki akartam fejezni. Ma viszont egész más hangulatban kezdtem dolgozni. Eszembe jutott a kávézóban látott röpké álom, édesanyám szavai és saját fogadalmam, majd az asztalon elhelyezett vékony falapra pillantottam. Papírt használtam a vázlatok elkészítéséhez, de sosem vászonra festettem, hanem falemezekre, amit sokan furcsának tartottak. Nem számított, hiszen okkal tettem.

Most nem foglalkoztam előkészületekkel, a festékbe mártott ecsetet a fára helyezve láttam munkához. Csakis erre figyeltem, nem érdekelt más. A vonások alatt az alap mintha kivirágzott volna, mintha visszanyerte volna azt, amire leginkább szüksége volt. Az ecset sebesen szántotta a felületet, nyomában élénken kezdett formát öltetni a kép. Persze még távol állt attól, hogy befejezzem, de éreztem, ezt nem rontom el, pontosan olyan lesz, amilyennek lennie kell. Nem hibák nélküli, hiszen semmi sem tökéletes, viszont éppen ettől különleges, egyedi és sokszor megfoghatatlan. Ezt az elérhetetlenséget akartam közelebb hozni vigasztalásként azért cserébe, amit elveszítettem. Gyorsaságom ellenére vigyázva vittem új színeket a festménybe, arra törekedtem, hogy minél jobban kiemeljem annak a bizonyos arcnak a vonásait: a gyengéd pillantást, a bőr finomságát, a kecses állat. És főleg a mosolyt, ez volt a legfontosabb, az ajkak mindig jelen lévő görbülete. A zöld festéket barna követte, azt pedig narancs, majd sárga, végül egy kevés kék is került a kavalkádba. Az alkotás úgy bontakozott ki előttem, akár egy virágbimbó, de a szírmok még nem érték el teljes szépségüket.

Lázás munkálkodásom közben repültek az órák. Az éjfél halkán köszöntött, vele régi ismerősök voltunk, fél kettő körül viszont már érezni kezdtem testem ólomsúlyát, ezért félve, hogy kezem remegése tönkreteszi a festményt, lefeküdtem. Másnap a reggeli fényben sem találtam kivetnivalót munkámban, ezért folytattam azt, elvégeztem az utolsó ecsetvonásokat, amelyek életre hívták a képet. Tizenharmadikára teljesen elkészültem, csak meg kellett mutatnom annak, akinek szántam. Sietős lépteim a temető felé vittek. Ismét gyalog mentem, ezzel is felidézve a régmúlt napok gyermeki egyszerűségét, amikor a szombati séták jelentették a boldogságot.

Megérkezve óvatosan a sírra helyeztem egy szál tulipánt, aztán gyertyát gyújtottam. Táskámból elővettem az igazi meglepetést, majd a virág mellé fektettem.

– Boldog születésnapot mindkettőnknek – mondtam, még egyszer megfigyelve a festményt, amely édesanyámat ábrázolta. A mélybarna íriszek viszonzták a pillantást, a sötét hajzuhatagba levelek keveredtek, míg a tincsek egybefonódtak a lombkoronával. A nap a háttérben álló fák árnyékát megtörve ragyogott, de mintha nem is az égítést sugározta volna a fényt, hanem a csendes nő.

Ha valami szépet alkotok...

– Anya, sikerült – újságot, és ugyanúgy csillogott a szemem, mint hatéves énemnek.

– Felébresztettem az erdőt!

IV. helyezett

Kiss Sarlott Melani (Veszprém, III. Béla Gimnázium, Művészeti Szakgimnázium és AMI, Zirc)

Erdei hangok

Nyugodtan haladtam a földúton, gondolkodás nélkül vettem a kanyarokat, a lábaimba már bele volt kódolva az út. Éreztem a hosszú fű simítását fedetlen lábszáramon, hallottam a kövek csikorgását a talpam alatt. Homlokomról izzadságcseppek gördültek le lassan, a kora nyári füledt hőmérsékletnek köszönhetően. Egy idő után meghallottam az ismerős vízcsobogás hangját és tudtam, hogy megérkeztem az úti célomhoz. Letértem a kitaposott erdei ösvényről, s arra felé vettem az irányt. Pár lépés után megbotlottam egy kőben, de hamar visszanyertem az egyensúlyom, azonban elvesztve, hol voltam éppen. Gyorsan újra felálltam és próbáltam beazonosítani a víz lágy neszt, tudván, hogy arra kell mennem. Kis keresgélés után megtapinthatam és átölelhettem az öreg fűz kergét, majd kiterítve a pulóverem (amit édesanyám ragaszkodása miatt hoztam el, hiába volt 30 fok) letelepedtem a jól ismert fa tövébe, hátam nekidöntve annak törzsének. Egy kisebb sóhaj hagyta el a számat. Végre itthon vagyok.

Tudom, különösen hangzik az erdő közepén lévő fa lombjai alatt lévő helyet otthonnak nevezni. Azonban én akkor érzem magam a legnyugodtabbnak, mikor itt lehetek. Egy rövid kirándulás során fedeztük fel ezt a helyet a húgommal és azóta is idejárom, ha egyedüllétre van szükségem. Félreértés ne essék, imádom a családom. Viszont itt, egyedül, nyugodtan, semmi mással, csak a természettel körülvéve, más az egész. Olyan, mintha itt végre tényleg önmagam lehetnék és végre nem kéne folyton azon aggódnom, mindent jól csinálók-e. Csak én vagyok, a növények, az állatok, a rovarok, tehát az erdő. Egy eseménydús nap után tényleg hatalmas megnyugvás csak leülni ide, és venni egy nagy levegőt. Kiengedve azt a sok stresszt és problémát, ami már lassan megfojt, elfelejteni az emberek megvető vagy épp szánakozó szavait. Egyszerűen csak leülök és hallgatom a természetet.

A legjobban a tőlem pár méterre lévő kis patakot hallom. Ahogy a víz átcsörgedezik a kövek között, áttörve mindenre, pusztít és építkezik. A kis zuhatagot, amin leérve nagyot csobban és halad tovább, soha meg nem állva, szüntelenül folyva, míg világ a világ. Megállás nélkül zubog, egészen célja eléréseig, törekvően és megállíthatatlanul. Néha hallani apró loccsanásokat, melyeket a vízben élő halak okoznak. Ki-kiugrálva, csapkodva farkukkal versenyeznek társaikkal, boldogan tovaúszva, néha megpihenve. Élve életük, folynak az árral, szabadon és eltökélten.

Hallom a víz felett hangosan cikázó rovarokat, de csupán találgatni tudom, milyen fajtájúak lehetnek. Elképzelem, ahogy épp most repül át egyik nádról a másikra egy színes szitakötő, gyönyörű, csillogó szárnyait megcsillogtatva a napfényben. Rezegve száll, táncot járva többi társával. Jól kivehető egy dongó hangos zümmögése is, valószínűleg inni repült a vízhez. Hangos érkezése akár elrettentő is lehetne, ő azonban békésen tovább halad. Méh társai szintúgy a víz körül munkálkodnak, virágról virágra tartják életben és működésben a természetet. A parton tücskök hegedülnek, hangos muzsikájukkal elnyomva a halkabb zajokat. Zenéjük egyedi és utánozhatatlan, ezerféle szólammal varázsolják az erdőt egy még csodálatosabb helyé. Mosolyogva figyelek rájuk, elkalandozva a gondolataimban. A fejemben a hegyekben járva, ismeretlen helyeket felfedezve. Szinte érzem arcomon a friss szellő simogató hívását. Szeretnék menni, futni és soha meg nem állni. Ha nem a magasban, akkor sivatagban, mocsarakban, dzsungelekben. Álmaiban ezer és ezer helyet megjárva. Szeretném egyszer látni ezeket a tájakat. Lassan végigsimítok a fűben mellettem, az pedig megcsiklandozza a tenyerem. A szálak egyenként nyújtózkodnak a kezem felé, finoman és kedvesen. Eszembe jut, milyen jó érzés is mezítláb lenni, érezni a földet a talpam alatt. Végül valami másba botlok bele, egy apró virágocskát érzek az ujjaim között. Odahajolva megszagolom, érzem a kellemes illatot, mosolyom még szélesebb tőle. Testemet átjárja a tavasz érzése, hiába van már június. Orrom megtelik az illattal, hangos sóhaj hagyja el a számat. Még egyet szippantok,

majd visszadőlök a helyemre, hátamat a kemény fának nyomva. Kényelmetlennek hangzik, én azonban nagyon szeretem érezni a fűz támogatását. Kezeim végigvezetem a kérgen, majd pedig újra hallgatózni kezdek.

Egy madár csiripelésére leszek figyelmes felettem, valószínűleg, épp most telepedett le az egyik ágra. Talán itt rakott fészket, vagy csak megpihent az egész napos repkedésben. Hangos éneke csak pillanatokra áll meg, én pedig boldogan hallgatom őt. Hangja éles, viszont a dallama kellemes. Innen-onnan más madarak szólamai ütik meg a fülem. Szárnyaikat csapkodva repkednek ágról-ágra, muzsikájukat hangoztatva. A sok különböző dallam egybevonva érdekes szimfóniát alkot, én pedig minden percét élvezem. Egészet alkotnak, viszont mégis egyediek. Párban vagy egyedül, de lassan mindegyik tovaszáll az égen.

Néha irigylem a madarakat. Ők a legszabadabb élőlények a világon. Oda szállnak, ahova akarnak, hangjuk csodálatos, és mindig van valakijük, akivel együtt építik fészkeiket, vagy költöznek el. Míg én életem nagy részében „fogságban” éltem. Nem mehetek oda, ahová akarok, nem tehetem azt, amit a legjobban szeretnék, nem láthatom a világot. Az pedig hogy legyen valaki az oldalamon, szinte elképzelhetetlennek tűnik számomra. Végül is, ki akarna barátkozni velem? Csendes vagyok, egyszerű gondolatokkal, és rettentően kétbalkezes tudok lenni, hogy csak néhány dolgot említek a hosszú listából, ami miatt senki még csak hozzám se szól. Na meg, hát mert más vagyok, mint a legtöbb ember egy bizonyos értelemben. Emiatt vagy kigúnyolnak az emberek, vagy úgy viselkednek velem, mintha bármelyik pillanatban összetörnék. Ezt is irigylem a madarakban, ők mind egyformán csodálatosak.

Az erdőben minden olyan békés. Semmi sem durva vagy hangos, mint a nagyvárosban. Csak te vagy és a természet. Érzed, ahogy megnyugszol a levelek lágy tapintásától, a Nap meleg sugarai pedig finoman simogatják elfáradt arcod. Itt végre az lehetsz, aki vagy. Nem kell aggódnod azon, hogy hogy nézel ki, mit csinálsz, valamint hogy ki mit gondol rólad. Az erdő elfogad téged, úgy ahogy vagy, menedéket nyújtva mindenkinek. Itt mindenki egyforma. A magány hirtelen mintha megszűnne, úgy érzed, valaki vigyáz rád, meghallgat és megvigasztal. Én pedig teljes szívemből szeretem ezt a helyet.

Nagy elmélkedésemből egy ág reccsenése szakít ki. Jó hallásomnak köszönhetően rögtön a hang iránya felé fordítom a fejem, összerezzenve a hirtelen jött zaj miatt.

- Jaj, nagyon sajnálom, nem akartalak megijeszteni! - hallom onnan egy lány ijedt, de ismerős hangját, majd hangos lépteit felém.

- Oh, öhm, semmi baj, nincs gond - mondom kínosan, továbbra is figyelve minden kis neszre körülöttem, közben pedig próbálok rájönni honnan ismerem az érkezettet.

- Tényleg bocsánat, nem volt szándékom így rád hozni a frászt! - hirtelen megáll, majd újra beszélni kezd - Csak erre jártam és hallottam a vízcsobogást és elhatároztam, hogy megnézem, aztán megláttalak téged és... nem akartalak megzavarni, de aztán mégis sikerült, nagyon sajnálom.

Hallottam a hangjában, mennyire kínosan érzi magát, össze-vissza hadovált mindenféléről. Gondoltam kiségittem egy kicsit, hiszen tényleg nem direkt kaptam miatta majdnem „szívinfarktust”.

- Nincs semmi baj, tudom, hogy nem szándékos volt. Nem akarsz leülni? - kérdeztem, hátha akkor észreveszi, hogy tényleg nem haragszom.

- Persze, ha nem gond - egy hangos huppanással elhelyezi magát valahol velem szemben, kicsit féloldalasan. - Amúgy mit csinálsz itt?

-Csak gondolkodom,és hallgatom az erdőt. Ide szoktam kijárni a hosszú napok után, nagyon megnyugtat a természet.

- Téged is? Én is állandóan kijárok, amikor tehetem! Mondjuk tekintve, hogy majdnem a fél életemet az erdőben éltem le. Tudod apukám vadőr és sokszor én is vele tartok a munkájába. Ezen a részen viszont még nem jártam a rengetegnek, egészen eldugott hely.

- Én is csak véletlen bukkantam rá.

- Hé, amúgy...Remélem, nem veszed sértésnek vagy ilyesmi, tényleg nem az, szimplán csak nagyon ismerős vagy valahonnan. Nem te vagy az a....lány....aki....

- De... - szakítom félbe a mondatát, ugyanis nagyon jól tudom, mit akar kérdezni. Tekintve hogy egy erdő melletti kis faluban élünk, mindenki tudja, ki vagyok, ha pedig mégsem, és rájönnek, mindig megváltozik a hozzáállásuk. Most sem reménykedek többen, szimplán az érdekel, sajnálni fog, vagy kinevetni.

- Oh... - hangja elhalkult, majd pár percig néma maradt. - Akkor egy suliba járunk! Én Kornélia vagyok, de mindenki csak Nelinek hív. Talán ismersz is, eggyel alattad járok.

Ahogy ezt kimondta, eszembe jutott, honnan olyan ismerős. Sokat mérgeződtem, mert valaki állandóan kiabált a folyosón, érzékeny hallásomnak köszönhetően pedig jobban zavart, mint bárki mást. Éles hangja mindent elnyomott körülöttem. Amin pedig még jobban meglepődtem, az az, hogy teljesen normálisan folytatta tovább a beszélgetést. Már igen régóta nem tapasztaltam ilyen barátságos közeledést valakitől, pláne nem egy majdnem velem egykorútól.

- Az én nevem Flóra, de ezt gondolom, már tudod.

A rövid bemutatkozás után még órákon át beszélgettünk újdonsült barátommal. Igen, kijelenthetem, szereztem egy barátot. Először csak az erőről és a természetről csacsogtunk, hisz mindketten imádtuk. Ezután már minden gördülékenyen ment, ami eszünkbe jutott, megvitattuk. Nelli egy nagyon érdekes teremtés volt, hangos és pörgős, azonban komoly, ha olyan témához értünk. Nagyon szeret új dolgokat kipróbálni, felfedezni, ezért is imádja naponta a rengeteget járni, ahol minden nap más újdonság fogadja. Egy idő után már éreztem, hogy libabőrös a kezem, tudtam, megy le a nap.

- Hé, Nelli. - suttogtam halkán a lánynak mellettem, akivel hanyatt feküdtünk a fűben.

- Hm?

- Milyen a naplemente? - kérdésem szomorúan csengett, a lány pedig elgondolkozott, majd lassan válaszolt.

- Szép.

Ezt halványan megmosolyogtam.

Szép. A szó, amelynek mindenki értelmezésében más szerepe van. Mindenki mást talál annak, semmire se mondható ki egyértelműen. Kíváncsi vagyok milyen az, ami szép. Én csak azt tudom, hogy a madarak trillázásánál, a víz csobogásánál, a békák kuruttyolásánál és a méhek zümmögésénél alig vannak szebb hangok.

- Ennek örülök. - feleltem még mindig mosolyogva és boldog voltam, hogy új barátnőm nem kertelt, nem szépítette a helyzetet nehogy megbántson. Őszinte volt, amit mindennél jobban értékeltem.

Felálltam a helyemről és gyorsan felkaptam a pulcsim, előtte leporolva. Vállamra dobtam a táskám, majd integettem a lánynak.

- Holnap újra eljövünk ide, és találkozunk? - mosolyogtam felé.

- Hát persze! Vigyázz magadra hazafelé! - köszönt el tőlem, én pedig az erdei ösvény felé vettem az irányt, ami haza vezet.

- Ja és Nelli - fordultam vissza gyorsan - köszönöm.

Majd lassan, kivéve a táskából az összehajtott fehér botom, végleg elindultam a magas fű között a legnagyobb mosollyal az arcomon és néhány csillogó könnyel a szememben. Végre nem csak az erdő fogadott el olyannak, amilyen vagyok.

V. helyezett

Homovics Panna (Debrecen, Debreceni Református Kollégium Dóczy Gimnáziuma, Debrecen)

AZ ERDŐ ÁLMA

Gyönyörű, napsütéses idő volt, a fák lombjai között be-bekukucskáltak a Nap aranyló sugarai, melegséget és fényt árasztva az erdő sűrűjébe. A madarak trillázva köszönték meg a tavasz melegségét, mely igencsak jól esett a téli fagyok után.

A letaposott ösvényen egy fiatal házaspár sétált babakocsit tolvá. A férfi nem lehetett több harminc évesnél, csimbókos haja néhol kuszán lógott barna szemébe, mely bár értelmet árasztott magából, gazdájáról mégis lerítt, fiatalabb korában nagy csínyeket követhetett el. Mellette felesége lépdelt, s úgy látszott, teljesen elmerült gondolataiban.

– Emlékeztek még, hogyan találkoztak? – suttogta egy hang az ösvény széli bozótosból.

– Alfonz, azt a délutánt nem lehet elfelejteni! – mosolygott Juhar Anyó az őzbakra.

– Milyen délutánt? Kik ismerkedtek meg? – hadarta Evetke, az erdő legfürgébb mókusa, miközben egy fa ágáról átszökkent Alfonz agancsára.

– Azon az őszön sokáig eltartott a vénasszonyok nyara – kezdett bele a nosztalgiazásba Juhar Anyó. – Tamara éppen sétálni volt a szüleivel, mikor Bence kiszaladt az erdőből és segítségért kiáltott.

– Pedig csak a fél szemét takartam el – kuncogott a mokus. – Az ötlet egyébként is Alfonztól származott, ő mondta, hogy ennek a két gyereknek találkoznia kell.

– S lám igazam lett! – húzta ki büszkén mellkasát az említett.

– Persze, persze, igazad lett, bár azért Tamara szülei elsőre igencsak megrökönyödtek – korholta az agancsost Juhar Anyó. – Egy tíz éves kisfiú egyedül az erdőben... Aztán persze mikor Bence elmagyarázta, hogy a közelben lakik, s gyakorta el szokták engedni, mert az erdőnek ez a része veszélytelen...

– Kivéve persze, ha egy bizonyos őznek nincsenek világmegváltó ötletei...

– S miután ezt később az ő szülei is megerősítették, megnyugodtak, sőt azt is megengedték, hogy a lányuk eljöjjön a kisfiúhoz játszani.

– Azt a pillanatot sosem felejttem el, ahogy először egymásra néztek. Evetke félig Bence fején lógott, ő pedig hatalmas szemekkel bámult a kis Tamarára, miközben a lány félősen bújt szülei mögé. Szerelem volt első látásra.

– Szentimentalista számár..., akarom mondani őz. Gyere, kövessük őket, kíváncsi vagyok, hogy néz ki a legifjabb családtag – ugrált fel a mokus egy fára.

– Viszlát, Juhar Anyó, még visszánézünk! – szökölt Alfonz barátja után.

A házaspár időközben az ösvény végére ért, ami egy kis tisztásra vezetett. Ezt egy patakocskára választotta ketté, melynek tiszta vizével gyakorta oltották szomjukat az erdei állatok.

– Tökéletes hely a piknikhez! – ölelte át Bence a feleségét, miközben az a karjaiból kibontakozva egy pokrócot próbált leteríteni.

A művelet nem igazán sikerült, s pár pillanat múlva már mindketten a fűben fetrengve nevettek kisfiuk legnagyobb csodálkozására.

– Emlékszel még, amikor beleestem a patakba? – kuncogott Bence.

– Már hogy is felejthetném el. Mindenáron meg akartad fogni azt a békát, csak hogy engem cukkolhass!

– Váltig meg voltál róla győződve, ha megcsókolod, herceg lesz belőle!

– Ez nem igaz, te bizonygattad annyira!

– Á, szóval ez is az én hibám... – a mondat vége csókba fulladt, melyet nem sokkal később Tamara tört meg.

– Gyere, terítsük le ezt a pokrócot, mert ebből így sosem lesz ebéd.

Mialatt ők a pokróccal voltak elfoglalva Evetke a bozótban már a hasát fogta a nevetéstől.

– Hagyd már abba! Felvered az egész környéket!

– Jó, de az annyira vicces volt!

– És amikor Tamara egy cserebogarat tett Bence hajába. Szegény fiú kétszer körbefutotta az erdőt ijedtében, annyira irtózik a cserebogaraktól.

– Az a másik kedvenc sztorim. Hány évesek voltak akkor?

– Talán Tamara volt tizenegy, Bence pedig tizenhárom... Nem tudom, az évek itt már összerosódnak.

– Az első csókjukra emlékszel még?

– Igen, bár az az időszak nem volt túl zökkenőmentes...

– Tényleg, Kata néni akkor volt beteg, és szegény fiú ki se akart mozdulni otthonról, mert nem akarta egyedül hagyni az édesanyját. Azt hittem, soha többet nem jön errefelé.

– Ám az érzelmei erősebbek voltak – Evetke már egy fa legszélső ágán állt, s félő volt, bármelyik pillanatban leeshet. – Bár nem könnyítettük meg a dolgát...

– Mi ez a királyi többes? TE nem könnyítetted meg a dolgát, mert állandóan azon a fán zizegtél, ami alatt Bence állt. Szegény vagy egy tonnányi makkot kapott a fejére.

– Az azért túlzás, de a lényeg, hogy a végén egymásra találtak – nyújtogatta nyakát a mókus. – Jaj, mikor láthatom már azt a kis csöppséget?

– Egész nap a fákon vagy, felülről simán láthattad volna.

– Jaj, nem értesz te ehhez. A babakocsira van húzva a napellenző!

– Kifogás, nyafogás – húzta az őzbak barátja agyát, aminek következtében a másik egy nem túl kedves pillantással ajándékozta meg.

A házaspár végzett az előkészületekkel, a pokróc teli volt mindenféle finomságokkal, a két pajtásnak majd kicsordult a nyál a szájából.

– Odanézz, odanézz, most veszi ki a babakocsiból! – kiáltotta izgatottan Evetke.

S valóban Tamara egy mélykék szemű, pozsgás arcú kisfiút emelt a magasba. A kicsi észrevette a bozótban megbúvókat, s rájuk villantotta angyali mosolyát.

Miután a szülőknek sikerült egy kis elemőzsiát tuszkolni a kicsibe (valami rejtélyes oknál fogva állandóan a bokrok felé kacsingatott), előkerült az Alfonzék által már jól ismert pöttyös labda, s azzal kezdtek el játszani.

– Légyszi, csak egy percre hadd menjek oda! – siránkozott a mókus már sokadszorra.

- Még a végén megijeszted.
- Ugyan mit ártanék egy kisbabának? Nem akarom én megkarmolni!
- Én Bencére gondoltam, szerintem mély nyomokat hagytál benne...
- Jajj már!
- Egyébként is csomagolnak.

A házaspár valóban összeszedelőzködött, s közben az erdő sorsáról beszélgettek. Félő volt ugyanis, hogy a terület egy részét építkezés miatt kiirtják, ám határozat még nem született az ügyben.

– Nem hagyhatjuk, hogy megtegyék. Nem bírnám elviselni, ha a szeretett erdőm helyén valami otromba parkolóházat kéne látnom! – fakadt ki Tamara.

– Ne aggódj, ha az emberek az ép eszükre hallgatnak, rá fognak jönni, hogy ennek az erdőnek, s egyben a természetnek is teremtő hatalma van. Ez a mi életünkön is meglátszik – adott pusztit kisfia arcára, aki most édesanyja karjaiból nézelődött szertesztét.

– Tudod, szerintem ennek az erdőnek ez volt az álma.

– Mi?

– Az, hogy mi egy család legyünk.

– Lehetséges. Ha akkor az a kis jószág nem esik a fejemre...talán sosem ismernélek – fogta meg felesége kezét, s így baktattak tovább az erdő széle felé.

– Mit ne mondjak, Tamara végül megsejtett valamit – súgta Juhar Anyó Evetkének.

– Jól sejti, valóban ez volt az álmunk – helyeselt az őzbak, s a távolodó kisfiú kék szemét nézte, mely most teljesen az övébe olvadt.

A gyermek búcsúzóul integetett nekik, s ebben az egy kézmozdulatban minden benne volt. A még ismeretlenek iránt érzett szeretet, a visszatérésre való ígéret, s a remény, hogy felnőve ő is épp úgy fogja óvni és tisztelni a természetet, mint a szülei. Juhar Anyó ágait hajlongatva integetett vissza neki, leveli között a változás szele libbent át, amit mindhárman megéreztek, de nem aggódtak miatta. Tudták, az erdő álma mindig érvényesül, a természet a legnagyobb bajok között is utat tör magának, s érvényesíti akaratát.

VI. helyezett (megosztott)

Sztebel Judit (Rád, VSZC Boronkay György Műszaki Szakgimnáziuma és Gimnáziuma, Vác)

A fák suttogása

Egész életemben némaság ölelt át. Soha nem hallottam egy szép szimfóniát, soha nem suttogott fülemben egy édes hang. No, ne értsen félre, kedves olvasó: tudtam érzékelni a világot körülöttem. Tudtam, mit beszélnek hozzám az emberek, azt, hogy mennyire megijednek egy mennydörgéstől, s hogy meghatódnak egy szerelmes énektől. A testem egészséges volt, füleimmel hallottam. Lelkimmel azonban, nem. Hiszen, minden egyes hang, ami fülemben csengett: szürke színű volt. Sehol sem hallottam egy boldog, sárga kacajt, vagy egy békés, kék harangzúgást. Éppen ezért, úgy éreztem, halálomig csendben fogok ülni. Egészen addig, míg meg nem ismertem őt...

Osztálykiránduláson voltunk akkor, a város közeli erdejében. Osztályfőnökünk, a kedves, öreg Rita néni úgy gondolta, ideje a poros utcákat, a dohos iskolát magunk mögött hagyni, s meglátogatni a természetet. Szerette volna, hogy egy kicsit magunkba szívjuk az erdő friss levegőjét, hogy megbarátkozzunk vele. Még egy facsemetét is hozott magával, hogy elültethessük közösen.

Az erdő sérült volt. Néhány évtizede egy hatalmas tűz felemésztette, s a város önkormányzata az emberekre bízta gondozását. Ám senki nem tett érte semmit. Csak állt magányosan, mintha várna valamire.

Mindez akkor nem érdekelt. Nem akartam elmenni erre a kirándulásra. Barátaim elszórakoztak egymással, mint az örültek, futkároztak fel-alá, s dobálták egymást azzal, amit találtak.

Ez a viselkedés távol állt tőlem, nem akartam semmi mást, csak egyedül lenni. Éppen ezért, elindultam egy sétányon, miről én magam sem tudtam, hova vezet. Nem figyeltem az utat, csak gondolataimba merülve átkoztam a világot: a tanárunkat, a barátaimat, az erdőt. Észre sem vettem, hogy egy kis tisztáson kötöttem ki, csak mikor kis híján elestem egy kavicsban.

A tisztás, mint egy város szélén álló temető: teljesen lepusztult. Mégis, ebben a kietlenségben volt valami gyönyörűen kaotikus: a facsonkok közt egy almafa állt büszkén. Hogy azt az almafát ember ültette oda, vagy maga az Isten, nem tudtam. Annyit viszont igen, hogy haldoklott. Teljesen kiszáradt, s éreztem, hamarosan olyanná válik, mint volt társai. Ahogy néztem, egyre csak magam előtt láttam elmúlását. S ebben, az elmúláson való merengésben láttam meg Őt, a lányt.

Az almafa alatt térdelt, mezítláb, s kezeit összetette, mintha imádságot mondana. Lenszőke haja kócos volt, ruhája piszkos, megtépázott. Tudtam, hogy ki ő, hogyne tudtam volna, hiszen az osztálytársam volt. Vica volt a neve, ám mi csak Egérkének hívtuk. A lány a szürke emberek közt is a legszürkébb volt. Soha nem beszélt, nem mosolygott, s ha valaki hangosan megszólalt, ő csak megrezzent. Falakat épített maga köré, így senki sem ismerte igazán.

Valami, akkor, odahúzott hozzá. Észre sem vettem, lábaim önként lépdelni kezdtek felé.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdeztem.

A lányt meg sem lepte hangom. Arcán béke ült, szemeit lehunyta, úgy szólt hozzám:

– A fa suttogását hallgatom – válaszolta, s én nem tehettem róla, de gúnyosan elmosolyodtam. Akkor még, balga módon, örültségnek gondoltam szavait.

– És, mit mond az almafa? – kérdezősködtem tovább.

– Örül, hogy itt vagyunk. Ám azt is mondja, a természet nem boldog. Siratja gyermekét.

Körülnéztem a sivár mezőn.

– Valóban. Rita néni azt mondta, az erdő hamarosan elpusztul.

Ekkor Egérke felnevetett, s nekem oly élesen, különlegesen dobbant meg a szívem, hogy azt hittem, az a dobbanás fog megölni. Nevetése egyszerre volt a sárga s lila keveréke, s talán a vöröse is, nem igazán tudtam megállapítani. Ám szín volt. Életemben először, akkor hallottam valamit igazán. S ettől a döbbenettől, észre sem vettem, ahogyan Egérke hozzám szólt.

– Az erdő nem fog kihalni. A fák újra ki fognak nőni, s az állatok is visszaköltöznek, idővel. A természet a másik gyermekét siratja: az emberiséget. Ha nem tanul meg újra az erdővel élni, ha a két testvér nem tanul meg újra egymásról gondoskodni, akkor...

Egérke elhallgatott. Nem azért, mert nem találta a szavakat. Szemeim látszott, el akarta nekem mondani, amit elkezdett. Ám a közeli templom harangja legyőzte halk hangját. Hármát ütött az óra, s érkezett az indulás ideje. Visszamentünk a buszhoz, ami elhozott minket az erdőbe. Nem szólt hozzám, nem szóltam hozzá.

Osztálytársaim többsége megkönnyebbülve szállt fel a buszra, hogy aztán boldogan beszélgessenek, falatozzanak. Egérke azonban teljesen más volt: Ő nem szólt senkihez, még csak nem is mosolygott. Csak nézett maga elé, sápadtan. Olyan lassan fájdalmasan vette a levegőt, mintha az nehezebb lett volna bárminél a világon.

Nem akartam egyedül hagyni, ám nyelvem cserbenhagyott, hozzászólni nem tudtam. Így csak leültem mellé csendben.

A hazavezető út nem volt hosszú, tudtam, hamarosan elválnék, s én még egyszer hallani akartam a hangját, édes színt. Így, mivel jobb nem jutott eszembe, megkérdeztem, mi bántja. A lány először rám sem nézett. Aztán, eltelt pár pillanat, s lassan felém fordult, meglepődve, mintha észre sem vette az ideig, hogy mellette vagyok.

– Nem akarok visszamenni – válaszolta, s én teljesen elkeseredtem. Nem volt semmi szín kimondott szavaiban. Hangját a város gondolata szürke foltokba mosta át. S én ezt nem tudtam elfogadni.

Attól a pillanattól kezdve mindig csak őt kerestem. Reggel, mielőtt elkezdődött a tanítás, a szünetekben, ebédidőben. Beszélgettem vele, bolondot csináltam magamból, próbáltam megnevetetni, csak hogy kiérdemeljek egy színes hangot. Ám minden hasztalan volt. Egérke néma maradt, s egyetlen társam a szürkesség volt.

Egy nap aztán, mikor nem számítottam rá, mégiscsak eljött a változás. Az iskola kökerítésén ültem, s vártam. Mire? Én magam sem tudtam. Talán megéreztem, hogy valami nagy készülődik, talán a sors keze, mely ott tartott. Bármi is volt, elém hozta a tündért. Boldognak tűnt, virágos ruhája azt sugallta, valamilyen ünnepre készül, s apró kezei egy facsemetét tartottak.

– Szervusz! Az erdőbe megyek, elültetem ezt a kis fát. Nem tartanál velem? – csilingelt édesen. Semmi szomorúság nem volt mondandójában. Hangja újra tisztán, sárgán pompázott. Szomjasan magamba szívtam ezt a színt, s éreztem, mindegy, mit mond, én bármikor, bárhova elkísérném őt.

Így elindultunk, ketten, noha olyan volt, mintha hárman lettünk volna: ő, én, és a boldogság. Ám mikor letértünk a város főútjáról, egy autó állt meg hirtelen: Barátaim voltak azok.

– Mit keresel itt Egérkével, Ádi? – kérdezte egyikük, Tamás. – Csak nem találkátok van?

Magam sem tudom, miért, felbosszantottak szavai. Azonban mielőtt megszólalhattam volna, Egérke megszidta őket:

– Ahelyett, hogy kérdezősködnétek, igazán segíthetnétek! – mondta, s már be is tette a facsemetét az autó csomagtartójába, s berángatott maga mellé a hátsó ülésekre. Három barátom csak összenézett, majd elnevettek magukat. Sosem látták még Egérkét ilyennek, s tetszett nekik a viselkedése.

Azt azonban, hogy miért kell fát ültetnünk, még akkor sem értették, mikor kijutottunk a rétre.

– Mégis milyen okból? Hiszen nem kötelező nekünk – vont a vállát Tamás, mire én csak nevettem. Nem is olyan régen, valamikor, még én is így gondolkodtam.

Egérkét természetesen, nem kellett félteni, csípőre tette a kezét, úgy szólt a fiúkhoz:

– Azért, mert békét kell kötnünk az erdővel. Hogyan szeretnél mégis ide járni, ha nem tettél érte semmit?

Barátaim, mint három sértett kisfiú, lebiggyesztették ajkaikat, ám nekikezdték az ásásnak, és a korhadt gyökerek kihúzásának. Minél több idő eltelt, egyre jobb kedv született kis társaságunkban. Egyszer egyikünk, Marci, hátraesett, ahogyan az egyik elhalt gyökeret próbálta a földből kihúzni. Akkor, egy, számukra még ismeretlen hangra lettek figyelmesek, mely nekem mosolyt csalt arcomra: Egérke nevetése volt az.

Mikor végeztünk, mindenki hazament, azonban, itt korántsem volt vége a történetnek. Mindenki megkedvelte Egérkét, s ahogyan nekem sem, úgy nekik sem volt elég ez az egy nap. Egyre többet jártunk ki az erdőbe: hol fát ültetni, hol szemetet szedni, vagy, mikor elmúlt a nyár, az ősz, s leesett a hó, a vadon élő állatoknak takarmányt vinni.

Egyre szebb lett az erdő, s vele együtt Egérke: beleszerettem az évszakaiba, virágaiba, csillagainak járásába. Minél többet voltam vele az erdőben, annál élesebben hallottam a szél kedves, fehér fújdogálását, a kis patak kék csobogását, a szerelmes szarvasok rózsaszín bőgését. Ez volt

maga az élet. Persze, sosem mertem neki megmondani. Ugyanúgy, ahogyan nem mertem kérdezni karján, s hátán végigterülő lila foltokról, arról, hogy mégis mennyi fájdalom omlott le hátán.

Újra kitavaszkodott, ám az évszak első igazi napja gyásszal kezdődött: az öreg almafát ki kellett, hogy vágják. Túlságosan beteg volt már. Sajnáltam egy kicsit, hiszen számomra minden itt kezdődött, s tudtam, Egérkének is fontos volt a fa. Nem tudtam, hogyan kérdezzem meg tőle, mit érez, fáj-e neki. Csak ültem mellette, s néztem, ahogyan mosolyogva hallgatja a fiúkat.

A tavaszi faültetésről beszéltek, arról, amit közösen hirdettünk, hogy a város többi lakójával együtt, tegyük valamit az erdőért. Úgy tűnt, sokan eljönnek rá, s megéri a sok munka, szervezés.

Miután barátaink elbúcsúztak, ketten maradtunk. Csend volt, s a lány fejemre hajtotta vállát. Láttam, hogy az almafa régi helyét bámulja, s a körülötte levő, fiatal fákat. Végre, lehetőségem adódott, hogy megkérdezzem, mit érez, hogy megvigasztaljam. Azonban, mielőtt ezt megtehettem volna, megszólalt fehéren édes hangja.

– Hallottál már a fákról, s a gombafonalakról? – kérdezte, mire én megráztam a fejemet. – Az idős fák, mielőtt meghalnak, táplálékaikat, energiáikat odaadják a körülöttük levő, fiatal fáknak. Hát nem csodálatos? Ádi, kérlek, folytassátok! – S én, akkor még nem értettem, mit szeretne ezzel mondani, mégis mit jelentenek a gombafonalak, s mit jelent az a szó: folytassátok!

Azon az éjszakán, Egérke az ablakomon kopogtatott. Fáradt voltam, s azt hittem, csak álmodom. A mosoly, az arcán, a bőrönd a kezében, s az eső áztatta ruhái azonban nagyon is valóságosak voltak.

– Elbúcsúzni jöttem – jelentette ki. – Végre hazamegyek.

Nem volt túl beszédes. Még azt sem hagyta, hogy egy teát főzzek neki, hogy megmagyarázza, mégis hol van az a haza. Csókot lehelt az ajkaimra, majd nevetve otthagzott.

Az utolsó emlékem róla, ahogyan az esőben, vidáman eltáncol, ahogyan cipői egy furcsa, színpompás ritmusban elkopognak.

Soha többé nem láttuk a lányt, s a holléte után való nyomozás szinte tönkretett. Fájt, hogy nem tudtam, mi történt vele, hogy az életemnek egyetlen értelmét, azt, ki megtanított hallgatni, elveszítettem.

A közös faültetésre is komoran mentem. Hiába voltak rengetegen, hiába virágzott az erdő, engem ez nem vigasztalt. Csak mogorván mászkáltam fel-alá a réten, mígnem egy fiatal csemete ága karmolta meg vállamat: egy almafa volt, a régi, öreg fa helyén. Egérkére gondoltam, arra, mennyire egyedül volt még egy éve.

Körülnéztem, s elmosolyodtam a sok ember látványától. Tudtam, Egérke szeretné ezt a sok embert, azt, hogy mindnyájuk tett valamit az erdőért. Bár kedvenc régi fája meghalt, sok kicsi új lett ültetve, az embereknek hála.

Hirtelen megértettem, mit akart Egérke mondani a gombafonalakkal, s azzal, hogy folytassuk. Életemben nem voltam olyan boldog, hogy sikerült, amire egész életében vágyott.

Akkor egy pillanatra egy új, leírhatatlanul gyönyörű hang jelent meg, s a szívem hatalmasat dobbant: Mintha a fák suttogását hallottam volna.

VI. helyezett (megosztott)

Lengyel Karola (Tapolca, II. Rákóczi Ferenc Gimnázium, Budapest)

Csukott szemmel

A hideg, december eleji szél kíváncsian járja a várost, nézi a megállás nélkül rohanó autókat, a viszonylag lassú, sárga villamosokat, a haldokló bogarakat, és azt az egy-két parányi szúnyogtetemet, ami maradt nyárról. Figyeli a hangyákat, a csíkos szatyrokkal sétálgató időseket, a végtelenül nyugodt kutyákat, a kétségbeesetten nyávogó macskákat, akik nem szeretik a mozgó dobozokat, vagy éppen a döglött galambokat minden második utcában. Sokuknak nyitva maradt a szeme.

Ez a bizonyos szél nagyon odafigyel a részletekre, a férfiakra a kalapot fújja a sínekre, a kisfiúkra a kötött sapkát, a kukákat felborítja, az eltávozott galambokat megfordítja, a száraz, ellenben súlyos faágakat pedig kizárólag járókelők, vagy vezetőkek fölött hajlandó letörni. Nem érti a világot, az emberek csúnya, szürke világát, amely egyedül néhány dúsgazdag öltönyös miatt létezik. Odakint, a természetben ő az egyetlen öltönyös, ráadásul öltöny nélkül is leborulnak előtte a fák, a bokrok, a fűszálak, és időnként az állatok. Odakint minden más, minden szép, egészséges, csak itt nem, úgy érzi, neki ezt feltétlenül el kell pusztítania, a föld alá kell rejténie ezt a borzalmas helyet, ezt a várost, ezt a... ezt a...

Valamelyik emeleten becsapódik egy ablak, aztán még egy, majd a közeli hirdetőoszlopról leszakad egy már amúgy is leszakadni készült plakát. Segítségért kiált, nem akar földet érni, forog a levegőben, mígnem a szél, minden jóindulatát összeszedve, teljesíti a régi koncertplakát utolsó kívánságát, körülnéz, és hirtelen sikerül megtalálnia a lehető legjobb új helyet neki, egy szemetes formájában.

Van valami rossz előérzeted, valami történni fog, méghozzá most azonnal. Lopva a járdára pillantasz, de nem találsz semmilyen cipőgyilkosnak ítéhető akadályt, így hát újra a képernyőt kezded bámulni. Te mélységesen elítéled az ilyesmit, hiszen mindenki tudja, mennyire veszélyes az utcán üzenetet írni, ez viszont elengedhetetlenül fontos, és muszáj elintézned, miközben muszáj rohannod. Nincs időd megállni, nincs időd felvenni egy melegebb kabátot, nincs időd a körülötted zajló életre figyelni, mert túl sok a dolgod.

Valami hideg, elsöre megállapíthatatlan anyagú dolog csapódik az arcodba. Egy viszonylag kicsi, piros papírsárkány az, aminek a közepén egy zöld fa virít. Rekordsebességgel teszed el a telefonod, és pillantasz fel, nem mellesleg dühtől szikrázó szemmel, azonban nem látsz senkit, aki szándékosan meg szeretné akadályozni a rohanásodat. A tettes sem előtted, sem mögötted, de még melletted, sőt, a fejed fölött húzódo erkélyek valamelyikén sincs. Ez kezd roppant gyanússá válni. Ki lehet a gazdája? Ki festette rá azt a fát? És ki hagyta el? Már majdnem komolyabban elkezdesz foglalkozni a kérdéssel, amikor megakad a szemed az apró, zöld masnikkal díszített zsinóron, amelynek végén egy akkora hurok kapott helyet, mint a kezed. Tényleg, pont belefér.

A hideg, december eleji szél vigyorog, a hajadba kap, majd felemeli a sárkányt, de éppen csak annyira, hogy tudd, most futnod kell. A város bűzével, zajával, furcsán bámuló lakóival nem törődve szaladsz előre, végig az utcákon, át az autók előtt, már nem is figyeled, merre, a kis papírsárkány pedig követ, egészen addig, amíg a szél úgy akarja. Egy váratlan pillanatban azonban megelőz téged, felrepül veled együtt, elhagyod a járdát szegélyező oszlopokat, a tátott szájú gyerekekkel teli ablakokat, látod a belvárosi házak rendkívül ronda tetejét, elhagyod az alacsonyabban lévő felhőket, és a többi felé veszed az irányt, legszívesebben nevetnél, már ha ilyen helyzetben bárki képes lenne nevetni.

Langyos napsugarak táncolnak az arcodon, arra várnak, hogy kinyisd a szemed, és ők egyenesen oda süssenek, de te okosabb vagy náluk, ezért kezdetben csupán hunyorogsz, próbálsz megszokni a fényt. Ez a fény nem szürke, mint a korábbi, hanem sárga, ráadásul épp eléggé unatkozik ahhoz,

hogy téged piszkáljon. Jobban belegondolva nem piszkál, azt a szél szokta csinálni, ő inkább csak úgy van, csendben figyel, próbál jobb kedvre deríteni.

Egy pillanat erejéig el sem tudod képzelni, hol lehetsz. Egy másik országban? Hiszen itt a levegő is más, könnyed, boldog, tiszta, akárcsak azok a bizonyos napsugarak. Föld, száraz levelek, és ágak kellemes illata keveredik benne, ez pedig azonnal rabul ejt, hosszú perceken át csak mélyeket lélegzel, miközben arra gondolsz, hogy végre igazán szabad vagy.

Az első dolog, amit meglátsz, az a téged körülvevő hatalmas, egészséges fák még hatalmasabb lombkoronáinak a hült helye, ugyanis december elején nem sok helyen találsz leveleket annyira magasan. A csupasz gallyak viszont nem rontanak semmit a dolog szépségén, inkább csak különlegesebbé teszik a látványt. Olyanok, mint több száz apró kéz, akik meg akarják fogni a fényt, vagy akik integetnek a szélnek, és a piros papírsárkányt is távol tartják a földtől. Most biztosan a középre festett fát vizsgálgatják, valószínűleg nem értik, miért zöld ilyenkor, télen. Ő vajon nem várja a hóesést? Nem szeretne rügyeket növesztetni tavasszal, és friss lombot nyárra? Nem szeretne nagyobbra nőni?

Halványan elmosolyodsz, amikor végre rájössz, hogy egy erdőben vagy. Egy különösen szép, ételtel teli erdő mélyén fekszel az avarban, nem tudod, hogyan kerültél oda, mindemellett felállni sincs túl sok kedved. Nem jut eszedbe semmi, ami jelen pillanatban jobb lenne a fák bámulásánál. Talán a rohanás? A város? Semmiképp.

Mégsem vagy teljesen boldog. Neked most a betonrengeteg kellős közepén lenne a helyed, nem pedig a semmi kellős közepén, még rengeteg a dolgod, időd pedig szokás szerint nincs, mégsem nyúlsz a telefonodért, mégsem kezdesz el térerőt keresni, hogy felhívj valakit, mégsem mozdulsz meg, hiszen képtelen vagy megmozdulni. Érzed a barna leveleket, és az apró, törekeny gallyakat magad körül, teljesen olyan, mintha az avar fogva tartana, pedig te tartod fogva saját magad.

A hideg, december eleji szél óvatosan megmozdítja a piros papírsárkányt, arrébb hajtja a barna ágakat, és a száraz avart zörgetve, magas hangján a te nevedet kiabálja. Biztosan csak képzelődtél, a szél nem tud beszélni, legalábbis te eddig nem hallottad.

Hirtelen megint eszedbe jut, mennyire szép az erdő mindig, télen, nyáron, vastag hótakaró alatt, és hó nélkül is. Nagyon régóta nem jártál a természet közelében sem, most pedig végre újra itt vagy, ráadásul, ha rajtad múlik, örökké itt fogsz maradni, ezen a csodálatos helyen. A nagy, recsegő fák kedvesen tekintenek le rád, mintha azt üzennék, ők megadják neked azt, amire a leginkább szükséged van: friss levegőt, nyugalmat, biztonságot, és jó hangulatot.

A kis papírsárkányra nézel, miközben megkérdezed magadtól, hogy te vajon mit adsz a fáknek. Veszélyt jelentesz nekik, hiszen bármikor letörheted egy águkat, bármikor letépheted egy levelüket, de ők mégsem tartanak gonosznak. Talán segítened kellene rajtuk, megmutatni másoknak, milyen gyönyörűek tudnak lenni, főleg így, együtt. Talán beszélned kellene róluk, vagy elhozni másokat az erdőbe. Talán először le kellene fényképezned őket. Végre elkezdted megérteni, mit érezhetnek az általad elvetemült természetvédőknek titulált emberek, azaz tudod, miért látják értékesnek azt, ami valóban értékes. Szereted az erdőt, szereted a benne uralkodó különleges, téli csöndet, szereted a belőle áradó, megmagyarázhatatlan jószágot, és elfogadást. Olyannyira szereted, hogy semmi kedved magára hagyni, legszívesebben vele maradnál örökre, idelent, az avarban, várnád a tavaszt, azzal együtt pedig az első hangokat, az első madáracsicsergést, az első állatok óvatos lépteit, az első rügyeket, melyek segítségével nyárra zöld lesz az élet barátságos birodalma. Végre ráérsz, lehunyod a szemed, tudod, hogy innen nem kell hova rohannod, az ezernyi gond és feladat megvár odakint. Érezni szeretnéd az erdő szívének dobogását, a fák halk lélegzését, szinte teljesen eggyé válni a természettel.

Ágak recsegnek a szélben, táncot jár körülötted az avar, mígnem teljesen ellep, egyedül a kezed marad szabadon. Olyan boldog vagy, mint az utóbbi években még soha, süllyedsz lefelé, egészen a vastag, kanyargó gyökerekig, nem félsz, inkább kacagni lenne kedved, az erdő sajátos, átható illata

elvárásol. Arra figyelsz fel, hogy a tenyeredben egy vékony zsinórt tartasz. Hát még itt is megtalált az a papírsárkány? Vajon most milyen csodás helyre repít majd téged?

Nincs időd ezen gondolkodni, mivel iszonyatosan fájni kezd a fejed, egészen úgy, mintha egy seb lenne rajta, vagy valami ilyesmi. Az eddigi csend helyét óriási zaj veszi át, a meleget adó, puha avar helyét pedig fagyos, kőkemény beton. Szorítod a zsinórt, úgy könyörögsz a kicsi, piros játékszernek, hogy vigyen vissza a biztonságot nyújtó fák közé, ne hagyjon magadra itt, a város közepén, a túl sok tennivalóddal együtt. A hideg, december eleji szél gúnyosan nevet rajtad, ide-oda dobálja a földön a papírsárkányt, valószínűleg messzire vinné, ha nem lenne még mindig a kezében a zsinór. Ötleted sincs, a város melyik részén lehetsz, ezért kénytelen vagy körülnézni. Először csak a lehangoló, szürke eget látod, amint buraként telepszik az örökös kosz világára, gondosan elválasztva a természet tisztaságától. Az égig érő házak szigorú tekintete feszélyez, sőt, még fákat sem látsz a közelben, csupán egy elsőre ijesztő, szürke lényt, aki apró szemével kíváncsian mustrálja az arcod, azon töprengve, vajon jól álcázott kenyérhéjból van-e. Egy galamb az.

15-19 éves korosztály Mese kategória

I. helyezett

Bodnár Imola (Miskolc, Miskolci Herman Ottó Gimnázium)

Az erdő álma

Kiscsermely falva épp ott feküdt a tisztások által szegélyezett és érdekes növények hemzsegte Ezüst-Rengeteg peremén. Alig tudott bárki is a létezéséről. Lakói egytől egyig kis családi körökben éltek, maguknak természetek mindent, és ha lehetett, az ügyes-bajos dolgaikat is helyben intézték el. A legközelebbi település több mérföldre volt, és járművek híján az odajutás igen nehézkessé vált a kis népség számára. Erre azonban nem is volt szükség, a lakók feltalálták magukat, és a természet adta kincsekből csakhamar el tudták tartani az egész rokonságot.

A falu orvosa, Doktor Rozmaring Róbert egy rendkívül nyugodt, bölcs ember volt, akit az apró község tagjai gyakran csak a falu fejének neveztek. Páciens ugyan nem sok akadt, de szabadidejében nemes szorgalommal nevelgette fűvészkertjében a jobbnál jobb gyógynövényeket. A kert az erdő szélén húzódott, benne sok közismert fűszernövényrel, de még több titokzatos, csodás hatású plántával.

Róbert lánya, Róza gyakran segített édesapjának megfőzni a különböző gyógyitalokat. Az erdő szinte otthona volt, ott gyűjtött rózsét a főzőedény alá, és fejből tudta, hogyan báboznak az erdei hernyók, melyek ha pillangóvá váltak, akkor a kertjükben lévő összes virágzó növényt közbetáncolták.

Róza elkeseredve vette észre a tél közeledtének első jeleit. A hatalmas tölgyeken már alig volt levél és a tücskök ciripelése helyett már a varjak káromását lehetett hallani. Ilyenkor már nem volt a tisztás melletti pázsit zsenge, sokkal borzongósabb arcát öltötte a jól ismert, barátságos ösvény is. A gyengébb gyógyfüvek megéreztek a hideg évszak beköszöntét, így őket egy apró, rozoga üvegházba kellett átköltöztetni.

Róza egyik reggel apja utasítására elment korai harmatot gyűjteni az üvegházbeli növények kúrálására. A kislány egy fiolával a kezében az erdő sűrűjébe vetette magát. Szokása volt, hogy séta közben dúdolgatott, hogy ha keresné őt valaki, nyomban tudják, merre jár. Az üvegce már félig tele volt a gyöngyházfényű nedűvel, mikor a lány hallani vélte az Erdő fáradt sóhaját. Róza felnézett az égre. A napnak egyetlen sugara se szűrődött át a sűrű felhőn, melyből lassacskán szikrázó

hópelyhek kerekedtek fel hosszú útjukra a Föld felé. Róza sietve lekuporodott egy öreg platán törzséhez, és aggódva nézett végig az erdőn. Sajnálta, hogy ilyen hamar kezdetét vette az unalmas időszak, amikor az összes állat bebújik az odvába és a Rengeteg is mély hallgatásba merül.

- Mondd Te, erdő, nem bánod-e, hogy ily hamar el kell búcsúznod derűs életedtől? - kérdezte a kislány hirtelen. Maga sem tudta, milyen választ vár temérdek fától és cserjétől. Azonban a feleletre nem kellett sokáig várni. A lombok között orkán erejű szél csapott, mely megrázta a lombkoronákat, leseperve róluk az összes ezüstös pelyhet. A fák kitartóan rázták üstökeiket, míg a lány újabb kérdést nem tett fel.

- Mondd, nem fázol te a hó leplében?- érdeklődte a lány.

- Nem. -érkezett a válasz. A hang ismerősen, puhán csengett a hatalmas platán másik oldaláról. Az édesapja igyekezett a válasszal.

- Az erdő télen mély álomba merül, felhúzza a meleg hó-paplanját magára és addig alszik, míg az első hóvirág elő nem bújik a földből. Talán most örül a legjobban a kedves Ezüst-Rengeteg barátunk. Lesz ideje kipihenni a múlt év fáradságait.

- És alvás közben nem csinál semmit? - fűzte tovább a gondolatot Róza.

- Ó, dehogynem... - nevetett a doktor.

- Friss jeget varázsol a csermelyünk felszínére, ezüstbe borítja a kis falunk egész látképét, de ami a legfontosabb, hogy álmodik. A tavaszról, a madáracsicsérgésről, a kikelő fiókákról, a pillangók első szárnycsapásairól és a harmatos ibolyák illatáról. Megálmodja a jövő zenéjét. És minél szebben, mélyebben alszik, annál tündöklőbb évszak elé nézhetünk.

A társalgást követően Apa és Lánya csendesen ültek a tisztáson, figyelve, ahogy a hó lassan teljesen ellepi az egykor még élénkzöld füvet, és ahogy gyöngéden betakarja önmagával a fák didergő ágait. Róza most már csodával tekintett a tél minden pillanatára, és abban reménykedett, hogy a szép erdejük ezévben a legcsodásabb álmát fogja álmodni.

II. helyezett

Tasnádi Róbert (Szombathely, Kanizsai Dorottya Gimnázium, Szombathely)

A példakép

Egyszer volt, hol nem volt, az Univerzumban a világmindenségtől néhányezer fényévyire volt egyszer egy gyönyörű bolygó. Csodálatos erdők, mezők terültek el rajta. Az erdőket égis éró fák alkották, olyan lélegzetelállítóan szép sorban, mintha csak minden egyes fatörzs helye mérnöki tervezéssel lett volna kijelölve. A levelek zöldje hihetetlen üdeséget sugárzott. Na és a levegő? Olyan tiszta volt, hogy receptre lehetett volna felírni.

De ennek a bolygónak a különlegességét nem ez adta. Nem a természetes szépség, a frissesség, az egészséget biztosító környezet, a nyugalom, hanem az itt élő fák. Ezek bizony gondolkodó, érző és értő lények voltak! Képesek voltak szeretni, sírni, nevetni, tanulni, sőt egymással beszélgetni is.

Történt egyszer, hogy az erdő fái összegyűltek, hogy megbeszéljék, melyikük legyen a vezérfa. Minden ilyen alkalommal a rangidős fenyő vezényelte le a ceremóniát, ami mindig kellemes hangulatban telt. A fák jót nevettek egy-egy próbálkozáson, hogy ki a legügyesebb, a legokosabb, legrátermettebb, mert mindig tudták, hogy nem ez alapján fognak dönteni. Az erdő közepén, egy tiszteletet parancsoló, de mégis barátságos és közvetlen sóhajfa állt, akihez mindig bátran fordulhattak társai tanácsért.

Ez a sóhajfa egyedülálló volt. Gondolatai mindig azon jártak, hogyan lehetne még szebbé és gondtalanabbá tenni az itt élők életét. A fák nagy barátságban voltak az itteni különleges állatokkal

is, egymást segítve éltek mindennapjaikat. Nem létezett rosszindulat, rivalizálás, de még csak nem is ismerték a bántás vagy a szándékos károkozás fogalmát.

Így hát szinte biztos volt, hogy ebben az évben a sóhajfa fog nyerni. Megtörtént a szavazás, s egy facsemete kivételével mindenki őt jelölte, így hát hivatalosan is ő lett a vezérfa. Kihirdették boldogan az eredményt, de a sóhajfa nem örült. Bölcs gondolkodása folyton elmélkedésre ösztönözte, így most is elgondolkodott. Néhány pillanat múlva szólalt csak meg:

- Drága fatársaim! Nagyon szépen köszönöm megtisztelő bizalmatokat, de nem hiszem, hogy méltó lennék rá. Tudjátok, hogy nem vagyok irányító típus, számomra sokkal fontosabb, hogy mindannyian boldogan élhessünk! Tudom, hogy azt hiszitek, hogy ez a világon a legtermészetesebb, de higgyétek el, hogy ez nem így van. Ha bármi történik, valami váratlan, valami rossz, akkor ide olyan vezér kell, aki azonnal cselekedni képes. Válasszatok helyettem mást!

Ezzel becsukta leveleit és nem szólt többet.

A többiek csendben, mozdulatlanul hallgatták a bölcsét. Fogalmuk sem volt, most mitévők legyenek. Csak egy fa volt, aki azonnal felszólt:

- Társaim! Igaz, hogy én csak egy facsemete vagyok, de jó magból származom. Én szívesen irányítanálak titeket és meglátjátok, ha megválasztotok, nem fogjátok megbánni. Ezután is ugyanilyen békességben és egyetértésben fogunk élni, mint eddig.

Az erdő fái összerezzentek. Nem tudták eldönteni, hogy az érzés, amit éreztek, mitől volt olyan más. Soha nem tapasztalták, de leveleik rezegni kezdtek, s volt egy-két fa, amelyeknek az ágai még meg is reccsentek. De mitől? Féltek a határozottságtól, vagy a változás lehetőségétől? Megriasztotta őket ez a másfajta viselkedés? Nem tudni. De mivel más ötletük nem volt, a sóhajfa sem adott tanácsot, elfogadták annak lemondó döntését és megválasztották a csemetét.

A boldogságuk azonban nem volt felhőtlen. A csemete-vezérfa ettől kezdve határozott utasításokat adott, de ha bármiben is véleményét kérték, soha nem adott egyértelmű választ. A fák féltek attól, ha bármi baj történik, segítséget tőle nem fognak tudni kapni.

És a baj nem sokáig váratott magára. Egy meteorit csapódott a gyönyörű, békés bolygóba. Hirtelen lángok csaptak fel, s az addigi boldogságnak már nyoma sem maradt! Fák jajveszékeltek a pirosuló, gyilkos lángnyelvek alatt, s mivel menekülni nem tudtak, eddigi varázslatos létük helye rabul ejtette őket. A vöröslő óriás pedig folyamatosan kebelezte be társaikat, s úgy tűnt, nincs menekvés.

- Vezérünk, segíts! – kiáltoztak rémülten a fák, de a csemete ijedtében szóhoz sem jutott. Ő is csak a saját életét akarta menteni, nem törődött a társaival, számára csak az volt a fontos, hogy a lángok őt ne ériék el.

- Segítség! Segítség! – üvöltöttek mind, ám ekkor a sóhajfa kinyitotta bezárt leveleit és megszólalt:

- Ne siránkozzatok, hanem próbáljátok védeni magatokat!

Hirtelen remény csillant a fák leveleiben, mikor a sóhajfa sorra adta ki a feladatokat.

- Ti négyen hajlítsátok be az ágaitokat, kövekkel torlaszoljátok el a tűz útját, ti hárman a folyómedret terejétek erre!

A fák szó és tétovázás nélkül teljesítették a rájuk ruházott tennivalókat, s úgy tűnt, sikerrel meg tudják fékezni a vöröslő, pusztító lángokat.

Ám ekkor, egy másik irányból ismét felpattant egy szikra és megállíthatatlanul közeledett a riadt fák felé.

És olyan dolog történt, ami eddig sohasem. A tekintélyes méretű sóhajfa megcsavarta magát, s gyökerestül kiszakadva életet adó talajából a tűz elé vetette magát. Levelei lédús folyadékkal kioltották a lángokat s megszüntették a pusztulást okozó veszedelmet.

Mindez néhány pillanat alatt történt, s az erdő lakói levelei láttára. Döbrent, riadt csend lett úrrá. Senki sem szólt. Néhol még egy-egy áldozati fa recsegése hallatszott, de a rémület hangjai ennél sokkal hangosabbak voltak. De ezek a hangok nem kívülről jöttek. Ezek a szívükben szólaltak meg. A rémületé, hogy az a bölcs, akire mindig számíthattak és aki az életét áldozta értük, már nincs többé. Csak néhány sóhajt véltek hallani felőle, de ez is inkább csak a vágyaikból eredt. Hátha. Hátha még él, még megmenthető.

S mikor látták, hogy megmenekültek, de a sóhajfa nem élte túl, zokogni kezdtek. Bánat és szomorúság töltötte be az addig boldog erdő légkörét. A felperzselődött avar a könnyek hatására füstté vált, s a levegő sem volt már tiszta. Már semmi sem volt olyan, mint régen. A facsemetét nem látták többet, az a hír járja, hogy szégyenében a föld alá bújt.

Az erdő fái azonban soha nem felejtették el azt a napot, amikor egy társuk önfeláldozása megmentette az életüket. Példaképükké vált. Azonban levonták a tanulságot, s ettől fogva nagyobb felelősséggel ruházták rá mindig a legbölcsebb fára a vezér szerepét.

III. helyezett

Sztrida Emilia (Budapest, Városmajori Gimnázium, Budapest)

Az erdő álma

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiatal juhász. Egy nyári napon, mikor a nyáját őrizte a fűben pihenve, az egyik bárány kivált a többiek közül, és mintha megbűvölték volna, ment előre. Az állat hamar eltűnt a szeme elől, így jobbra-balra kémlelve kereste a meglepően gyors bárányt. Ahogy ment, egyre ködösebb tájra ért. Háta mögött hallotta kutyája ugatását és egy-egy birka bégetését.

A hangok egyre halkultak, ahogy a köd sűrűsödött körülötte, de észrevette az elkóborolt juhot. Sietni kezdett felé, az állat azonban újra eltűnt a szeme elől. Néhány pillanat múlva megértette, miért. Egy erdő magasodott előtte, hatalmas fái mögött pedig fel-feltűnt a birka. A juhász követte egészen az erdő közepéig, ahol az eddigieknél fiatalabb, mégis magasabb fa állt. Törzsébe gyönyörű nőalak volt faragva, ahogy a juhász közelebről megnézte, el is csodálkozott rajta, milyen élethű. A bárány bégetve megállt mellette. A legény csak ekkor nézett körül. Mindenütt állatok feküdtek a földön, szuszogásuk ijesztően hatott a ködös erdőben. Még a fák is mintha aludtak volna.

A juhász ekkor halk, női sírást hallott. A fák közé nézegetve kereste a hang forrását, de mivel nem látott senkit, elindult megkeresni, honnan jöhet a titokzatos zokogás. Ment, mendegélt, egészen az erdő széléig, ahol megpillantotta nyáját. Kutyája le sem vette a szemét a birkákról, akik azonban az elkóborolt juhhoz hasonlóan furcsán kezdtek viselkedni. Egyre többet nézegettek a titokzatos erdőfelé. Egy-egy néha még meg is indult, de a pásztorkutya visszaparancsolta őket a nyájba. A juhász még egyszer visszanezett az erdőre. majd elindult vissza a nyájhoz, nyomában a kóbor báránnyal.

Teltek a napok, a legény pedig csak nem tudta kivenni a fejéből az erdőt és a gyönyörű nőalakú faragványt. Akárhányszor legeltette a nyáját, mindig elnézett az erdő felé, de el is kerülte, nehogy az egyik állat megint elszökjön. Hét nap elteltével azonban már nem bírta tovább, és bárányait kutyájára bízva elindult újra a fák felé.

Elhatározta, hogy először a zokogás forrását fogja megkeresni. Úgy gondolta, az a legegyszerűbb, ha visszamegy a faragott fához, és onnan indul el. Ahogy az erdő közepére ért, látta, hogy a fa előtt egy kis virágcsokor hever. Zöld szalaggal volt átkötve, rajta a juhász számára érthetetlen betűkkel írt szöveg. Körülnézett, de most sem látott senkit, nem is hallott sírást. Elindult, hogy körülnézzen. Ahogy ment, mendegélt, egy kis házzal találta szemben magát. Bent egy fiatal nő tevékenykedett. Az illatok alapján éppen főzött. A legény gyomra megkordult, hát bekopogott az ajtón. A nő meglepett arccal nyitotta ki, majd felderült és betessékelte. Leültette, hozott neki egy pohár vizet, majd visszatért a főzéshez, közben kérdezgette a juhászt.

– Ki vagy, fiam?

– Péter. A szomszéd faluban lakom, juhász vagyok.

– És hogy kerültél ebbe az elhagyatott erőbe?

Hát... az egyik bárányom talált rá. Elkóborolt a nyájból, én pedig utána indultam, de csak az erdő közepén értem utol. És maga kicsoda?

– Én az erdő boszorkánya vagyok.

A legény meglepett arccal kicsit hátrább húzódott, és gyanakodva nézett a kondérra, amiben talán étel, talán mérég főtt. Nem tudta eldönteni.

– Nem csak gonosz boszorkák vannak ám – mondta kicsit sértődötten a nő.

– Elnézést. – A juhász elszégyellte magát, és visszahúzta a székét az asztalhoz. – És miért él itt ilyen egyedül?

– Hosszú történet az.

– Szívesen meghallgatnám, ha nem bánja.

A boszorkány letett egy tál levest a legény elé, tett egyet magának is, majd leült, és mesélni kezdett.

– Egy reggel, már majdnem száz éve, eljött hozzám a király és a királyné, mert gyermeket szerettek volna. Akkoriban még mindenki tudta, hogy vannak jó boszorkák, akik megsegítik a bajbajutottakat. Az uralkodópár sokat segített nekem, megengedték, hogy az erdőben éljek, jó barátságban voltunk. Megadtam nekik, amit kértek, egy gyönyörű, egészséges és okos kislányt. Elnevezték Angelikának és azt mondták, én leszek a keresztanyja. Nagyon boldogok voltak, megígérték, hogy meghívják a kislány számára rendezett születésnap bálra. Vártam, hogy meghívó érkezen, ám nem jött semmi és senki. Vártam egy, majd két évet, végül három évvel a kívánságuk teljesítése után ellátogattam a kastélyba. Dühös voltam rájuk, próbáltak megállítani, azonban nem hallottam, miket mondtak, csak odamentem a totyogó kislányhoz és megátkoztam, hogy éjjel lehet csak ember, napközben faként kell élnie. Ezzel azonban még valamit adtam neki, amit magam sem tudtam. Odaadtam neki az erdő lelkét. Én voltam az őrzője, ezért lehettem az erdő boszorkánya. Vigyáznom kellett volna rá. A kislány sírni kezdett, majd szép lassan apró fácskává változott. Gyökerei a márványpadlót áttörve igyekeztek elérni a talajt, de az messze volt még. A király dühösen kiabált velem, a királyné sírva futott oda gyermekéhez.

A boszorkány lehajtott fejjel mesélt, kerülte a legény tekintetét. Talán pár könnycsepp is legördült az arcán a büntudattól.

– Elvittem a kislányt az erdőbe. A király és a királyné minden éjjel ellátogattak hozzá, én pedig próbáltam levenni róla az átkomat, de sehogy sem sikerült. Amikor a hercegnő örült, az egész erdő ragyogott, amikor szomorú volt, minden komor és bús lett. Ekkor jöttem rá, hogy mit adtam oda a kislánynak és miért nem tudom újra emberré tenni. Elmondtam a szüleinek is, akik nehezen bár, de belenyugodtak, hogy a lányuk nimfa marad örökre. Ahogy Angelika nőtt, egyre jobban megkedvelt engem is és az erdőt is. Egy valamit azonban mindig hiányolt. Az embereket,

barátokat, és ahogy idősebb lett, a szerelmet is. Én nem tudtam megadni ezeket, hisz az erdőbe nem jött be más, csak a szülei. Egy hajnalon odajött hozzám. Megkérdezte, hogy nem kaphatna-e egy olyan évet, amíg csak ember. Tudtam, hogy ha elmegy és nem jön vissza, mert megtalálta azt, ami hiányzott neki, akkor az erdő elszárad, mivel a lelke elhagyta. Alkut kötöttünk. Elmehet egy évre, és ha megtalálja a szerelmet, és megkapja a szerelmes csókot, akkor ember marad. Ha azonban az egy év alatt nem találja a szerelmet, akkor visszatér az erdőbe, és száz év alatt teljesen fává fog változni. Ezalatt az idő alatt a szerelem még megtalálhatja, és ha ez megtörténik és megcsókolják, akkor ugyanúgy örökké ember marad. Angelika beleegyezett. Emberekkel akart találkozni, megismerni a világot. Hát emberré változtattam. Az erdőn látszott, hogy Angelika mikor boldog és mikor szomorú. Egy év elteltével visszatért az erdőbe és sírni kezdett. Először csak nem tudott elmozdulni onnan, ahol ült, majd gyökerei és ágai lettek. Kilencvenkilenc éve napról napra egyre inkább fa, mint ember, az erdő pedig alszik. Ha találnék valakit, aki képes lenne tiszta szívéből szeretni őt és felébreszteni egy szerelmes csókkal, talán sikerülne visszaállítani a rendet az erdőben és a királyságban is.

A boszorkány sírni kezdett, szeme azonban a legény arcát fürkészte. A juhász megérezte ezt, kicsit zavarba jött, majd az ablakon kinézve látta, hogy esteledik. Eszébe jutottak a bárányok és a kutyája. Hihetetlen dolgokat tudott meg ma az erdőről, de úgy érezte, nem tehet semmit. Illedelmesen megköszönt mindent, megígérte, hogy még visszajön, majd kísértelt a kunyhóból. A boszorkány szomorúan nézett utána, majd mindent elpakolt a helyére, kiment Angelikához és elmesélte neki, hogy ki járt nála és hogy talán van remény. Minden nap elment az erdő közepére, hogy meséljen. Mindent elmondott, ami új volt, mindig próbálta biztatni a lányt, hogy van remény.

A juhász visszatért a birkákhoz, megszámolta őket, majd visszaterelte a nyáját a városba. Nem mesélt senkinek az erdőről és a boszorkányról sem. Gondolkodnia kellett. Tetszett neki a királykisasszony, de nem tudott róla többet, csak azt, hogy gyönyörű és hogy egy erdő lelke lakik benne. Megint egyre gyakrabban gondolt az erdőre, a lányra és történetére, a boszorkányra, aki bízik benne, hogy felébreszti Angelikát. De milyen lehet vajon, ha kilencvenkilenc év alvás után egy vadidegen csókjára ébred fel egy nemes kisasszony? A juhász még sosem találkozott nemes emberekkel. Kicsit zavarba jött a saját gondolataitól, hát úgy döntött, nem engedi meg magának, hogy akár egy percig is az erdőre, vagy az ott történetekre gondoljon, de újra és újra eszébe jutott, amint az erdő közelébe ért a birkákkal.

Egy alkalommal, mikor a legény a nyáját őrizte, elaludt. Egy lányról álmódott, akit régen szeretett, de aki nem szerette őt viszont, játszott az érzéseivel, kihasználta, hogy szereti őt, hogy mindent megtesz, amit kér. Aztán a lány hozzáment egy másik férfihoz, aki gazdag volt, és nagy vagyont és házat ígért neki. A legény álmában ekkor bement egy gyönyörű erdőbe, ahol nőalak várta, kitért karokkal, homályos arcán csak ragyogó mosolya volt látható. Az álombeli juhász arcán is mosoly jelent meg a könnyek helyett, és karjaiba zárta a nőt.

Mikor felébredt, a birkák békésen legelésztek a réten, mögöttük felsejlett az alvó erdő sziluettje. A legény elindult arra, bement egészen a közepéig, ott megállt a fa előtt és beszélni kezdett hozzá.

Angelika! Én mindent tudok a maga történetéről, de maga semmit nem tud rólam. A nevem Péter, juhász vagyok, a városban lakók birkáit viszem nap mint nap legelni. Nem vagyok nemes, nem is akartam soha az lenni. Most mégis itt állok maga előtt és arra készülök, hogy felébresszem önt, mielőtt végleg fává változna. Nem tudom, hogy szeretem-e magát, de mióta először megláttam, nem tudom kiverni a fejemből.

Ahogy beszélt, végigsimított a lány arcán, majd közelebb hajolt és csókot lehelt Angelika szájára. Semmi nem történt. A legény elhúzódott, majd sóhajtva hátat fordított a fának és elindult vissza a nyájhoz. Ekkor mellette egy őz ébredezni kezdett, felállt, majd elindult az erdő szélé felé. Egy nyuszi ugrált el Péter lábánál, majd egyre több állat mozgolódott, és mikor a juhász visszafordult a fa felé, egy gyönyörű lány állt előtte, kicsit zavart kifejezés ült az arcán,

mégis, mikor megpillantotta Pétert, mintha megkönnyebbült volna. A boszorkány sietett feléjük, megölelte Angelikát majd – nem kis meglepetést okozva ezzel a legénynek – Pétert is.

Angelika nem kérdezett semmit, sőt, régi ismerősként, barátként köszöntötte a juhászt. Tudta a nevét, hogy honnan jött, hogy hogy került az erdőbe és mindent, ami kilencvenkilenc év alatt lezajlott a világban. Mindent hallott, amit mondtak neki, míg aludt, bár kicsit zavarban volt, amikor kiderült, hogy Péter megcsókolta. Aztán azon lepődött meg, hogy nem fa. Pedig nappal volt. A boszorkány látta, hogy az erdő ragyog, pont, mint Angelika arca a boldogságtól. Péter is nagyon boldognak tűnt.

A juhász egy esztendővel később megkérte a hercegnő kezét, együtt laktak az erdőben, összeházasodtak, és lett két gyönyörű gyermekük. A boszorkány figyelte Angelikát és az erdő lelkét, őrizte őket, ahogy azt megígérte a királyi párnak. Az erdő pedig soha többet nem volt sötét, vagy szomorkás, ragyogott a boldogságtól. A városlakók is felfedezték szépségét, piknikezni jártak a rétre, ahol régen egy gyönyörű nagy fa állt.

IV. helyezett

Parrag Liliána (Fertőendréd, Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola, felkészítő tanára: Dergezné Élő Rózsa)

Az égerfa meséje

Kerek erdő közepében, tisztavízű folyócska mellett tavaszi hajnalon született egy égerfa. A piciny magból kikelve nyújtózkodott a magasba a melengető napsugarak felé. Hosszabb idő is eltelt, mire végre kilátott a fűből. A kis tisztáson túl égerfa csoport állt, mögöttük dús lombú, sűrű erdő.

-Ó, de messze vannak - sopánkodott magában a kis fa -, még beszélni sem tudok ilyen távolságból anyámmal.- Hahó, itt vagyok! - rázta meg vékonyka ágait a szélben, de a zúgó erdő moraja elnyomta a hangját.

Egyedül vagyok hát. Igaz ugyan, hogy mindenféle földi jóval bőségesen ellátva, hiszen a napfényt sem takarja előlem senki, a föld táplálékain sem kell osztoznom, és helyem is van bőven a terjeszkedéshez. Mindenem megvan, de néha olyan jó volna szólni valakihez...

- Isten hozott, kis fa! - a lány női hang a folyó felől szólt.

- Ki vagy te, aki szólítasz engem?

- A folyó vagyok - suhogó, csengő hangjától csiklandón borzongtak meg a fa ágai. - Kevesen hallanak ám meg engem, csakis olyanok, akik elég bátrak ilyen közel merészkedni hozzám.

- De hiszen te olyan kedves vagy, lágy hangú és gyönyörű! Én egyáltalán nem félek tőled! - húzta ki törzsét a fa büszkén. Csak úgy feszített dúsulóban lévő lombjával. - És ha felnövök, biz isten, elveszlek feleségül!

- Ha-ha-ha! - kacagott bugyborékolva a folyó. - Micsoda magabiztos legényke! Miből gondold, hogy hozzád megyek?

- Mert én leszek a legszebb, legdélcegebb, leghatalmasabb éger, akit valaha is láttál!

Az idő, mint sebesen iramló folyó, gyorsan elrepült. A fa, mivel semmi gátja nem volt a növekedésnek, hihetetlen magasra nyújtózott óriási, pompás lombkoronát növesztve. Hatalmas, étellel duzzadó gyökereivel erősen kapaszkodott a folyópart lágy, ingatag talajába. Törzse karcsú volt, de erős és szálfá egyenes. Folyó menyasszonya is egyre nagyobb csodálattal nézte délceg vőlegényét, már nem kacagott rajta, alig várta az esküvőt.

- Gyönyörű kedvesem - szólt az éger -, kérlek, gyere közelebb hozzám, hiszen meg kell érintenünk egymást ahhoz, hogy házasok lehessünk.

- Ilyenkor nyáron a nagy meleg miatt alacsony a vízállás, nem tudok kiemelkedni hozzád - mondta szomorúan a folyó -, de a part talaja alá beásva elérhetem a gyökereidet, ha szeretnéd. Búgó hangja teljesen megbabonázta a fát.

- Minden vágyam, hogy végre hozzám gyere, kérlek, tedd meg!

A lány, omladozó part talaja nem ellenezte a szerelmesek tervét. Rövid idő alatt belemosódott a kacér sodrásba. A fa erős, vaskos gyökerei láthatóvá váltak, barlangszerű rés keletkezett alattuk, ahol a víz ezután szabadon hozzáérhetett. A nász, így hát mindkettejük legnagyobb boldogságára végre létrejött...

Az ősz ebben az évben szörnyű viharokkal és nagy mennyiségű esővel érkezett meg. Előtte, még soha nem volt ilyen magas a vízállás. A folyó hatalmasra duzzadó, zavaros vizű, kegyetlen szörnyeteggé változott. Az óriási, gyors mozgású víztömeg megállíthatatlanul sodort el mindent, ami útjába került.

- Édes, szép kedvesem, térj magadhoz!-könyörgött a fa. - Ne pusztíts el mindent, ami szép volt!

Hangját menthetetlenül elnyelte az örült morajlás. Egyre kevesebb gyökérrel tudott már csak kapaszkodni, és erősen megdőlt a víz felé. Lomkoronájának egy része már a habokba ért. Szálfa törzse, amely túl hamar nőtt túl magasra, nem bírta tovább a küzdelmet, és hatalmas recsenéssel eltörött. A gyönyörű fa teljes hosszában belezuhant a hömpölygő folyóba.

Mindhiába minden, a természet törvényei öröktől valók, és semmiféle módon nem hághatók át. Ha egy fa egyedül marad, nagyon gyorsan emelkedik hihetetlen magasságokba, és túl közel kerül a folyóhoz, előbb-utóbb elviszi a sodrás...

V. helyezett

Kanjo Tamara (Szlovákia, Eperjes, HSZC Boros Sámuel Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája, Szentés)

Tündérlány

Minden erdőnek meg van a maga varázsa, a maga színes, hangulatos világa. Mindegyiknek meg van a dallama, és mindegyik rejt egy-két olyan történetet, amit soha nem mesél el senki, és amit csak akkor hallhatunk igazán, ha megértjük a természet sajátos hangját.

Nekem volt egy kedves barátom. Ki megértette ezt a nyelvet, mi több szerette és dédelgette a különleges élővilágot, a benne élő növényeket és állatokat, a föld egy kis eldugott szegletében, egy Tisza parti kis erdőségben.

A kis Helenka bizony maga volt a természet. Együtt szállt a csiripelő verebekkel a tavaszi napsütésben, együtt úszott a folyó lakóival a hűsítő, tiszta vízben, és együtt élvezte a nyulakkal a fű cirógató puhaságát, hiszen nem volt ő más, mint egy erdei tündérlány, ki őrizte az erdő békés nyugalmaát.

Tudniillik nem volt ám ő mindig ilyen jó. Kislány korában bizony meg volt az a sajátos elképzelése, hogy az erdőt, és annak minden kis szegletét ő irányíthatja. Cserfes volt, hisztis, és tudatlan. Mindig azt akarta, ami neki jól esik. Így történhetett meg az, hogy egy nap úgy döntött, nem kér többet a felhőktől esőt. Hiszen ő nem szerette. Mindig csak a baj volt vele. Ha esett, akkor csak vizes lett, és utána is mindig csak pocsolyák maradtak. Felröppent hát a felhők közé, hogy elmesélje, hogyan döntött.

– Jóreggelt felhők! Ma úgy határoztam én, mint az erdő tündére, hogy nem kérek többé az esőtökből. Nagyon sok baj van vele. És szerintem nem is hiányozna senkinek.

Miközben beszélt az állat felszegte, akár egy valódi hercegnő.

– De Helenka, a természet nem élhet eső nélkül. – értetlenkedtek a felhők.

– Már hogy ne élhetnének? Csak pár lépésre van tőlük a folyó, majd az ad nekik vizet.

A felhők megpróbálták jobb belátásra bírni, de a kis Helenka hajthatatlan volt. Bárhogy is próbálták győzködni, ő azért is ellenkezett. Végül a felhők feladták, és elindultak, hogy új helyet keressenek maguknak, ahol szívesebben látják majd őket. A tündérlány elégedetten nézte a felhők távozását, és magában arra gondolt, hogy milyen jó is lesz mostantól. Nem lesznek pocsolyák, és nem lesznek esős napok. A nap mostantól folyton süthet, mert nem lesznek itt a felhők, akik kitakarnák.

Ahogy teltek a napok és Helenka élvezte a napsütést, ami egyedül neki volt köszönhető, valami kezdett megváltozni.

Egyik nap, amint a bokrok között repkedett, észrevette, hogy a vadrózsák, melyek eddig gyönyörűen nyíltak, most hervadtan bóbiskoltak, úgy mintha téli álmod aludnának. Virágaik színüket veszítették, mintha betegek lettek volna. Helenka odaröppent hozzájuk, és megkérdezte, mi bajuk. A rózsák pedig fáradt hangon sóhajtoztak.

– Víz kell nekünk, Helenka! Hozz nekünk vizet!

A kis tündérlány, aki ekkor még nem értette mi is történik, menten a segítségükre sietett és hívta a madarakat, hogy csőrük segítségével hozzanak vizet a folyóról, és locsolják meg a vadrózsákat. A madarak el is indultak, és velük tartott Helenka is.

Út közben összetalálkoztak Betlennel, a vén varacskos disznóval, aki mérgeződve toporzékolt az egyik hatalmas tölgyfa alatt. Helenka nem tudta megállni, és odament megkérdezni mi a baj.

– Helenka, valami nincs rendben. Ilyenkor már egy csomó gomba szokott itt nőni, és most nincs itt semmi.

A kislány emlékezett Betlen kedvenc elfoglaltságára, a hatalmas gomba lakomákra, és szomorúan nézett barátjára.

– De mi lehet a probléma? Miért nem nőnek a gombák?

– Szárazság van, Helenka. A gombák nem kedvelik a napfényes, száraz időt. De nem értem, miért süt még a nap? Hová lettek a felhők? Miért nem esik az eső?

Helenka bűnbánóan hajtotta le a fejét.

– Pár hete – kezdte – elüldöztem őket.

– De miért tettél ilyet?

– Mert nem szeretem az esőt. Folyton vizes lettem tőle. Azt hittem, ha elmennek a felhők, könnyebb lesz az életem.

– De Helenka! Mindenkinek szüksége van a vízre.

– Azt hittem a folyó vize elég lesz mindenkinek.

– De a folyó nem tud felkelni, hogy esőt csináljon, és meglocsoljon minden növényt.

– Most már tudom. Jaj Betlen, most mit csináljak? – kérdezte Helenka kétségbeesetten. – A felhők elmentek, és nem tudom hol vannak.

– Keresd meg őket, mert ez így nem maradhat!

A madarak ekkor ijedt hangon kezdtek csivitelni. Helenka pedig érezte, hogy valami nagy baj van, és az is volt. Ahogy a folyóhoz ért, látta, hogy a vízszint apadt, olyannyira, hogy a folyómeder félig üres volt.

– Helenka most mit tegyünk? – kérdezte az egyik veréb.

– Ebből nem hozhatunk vizet. Nem maradna a halaknak. – mondta egy másik.

– A halak. A drága halak. Velük mi lesz, ha elfogy a víz? – sírt a harmadik.

Helenka kétségbeesetten nézett körbe, de nem látott mást, csak szomorúan hajló, megszáradt ágakat, napfényen megsült fűcsomókat, és egy félig üres folyómedret. Könnyek szöktek a kislány szemébe, és nem hitte el, hogy ezt valóban ő tette. Hogy miatta lett szomorú, és beteg az erdő minden élőlénye.

Felnézett az égre, és könnyörögni kezdett.

– Kérlek felhők! Ha hallotok engem, kérlek gyertek vissza! Szükségünk van rátok! Nem tudunk nélkületek élni. Kérlek gyertek vissza!

Ám a kék ég tiszta maradt, és a napon kívül semmi nem látszott. Helenka sírva ült le az egyik közeli faágra, és mérhetetlen bánatot érzett. Fogalma sem volt róla, hogy mit tegyen, és hogy mi lesz most. Önzőnek és rossznak érezte magát, amiért saját akarata miatt, most mindenki szenvedni fog. Sajnálta a vadrózsákat, sajnálta Betlent, sajnálta a madarakat, és mindenki mást is.

Ekkor vízcsepp csöppent a vállára. Majd még egy, és még egy. Könnyei közt a kislány felnézett, és meglátta a hatalmas felhőket, akik mosolyogva néztek rá, mert tudták, aznap az erdei kistündér valamit megtanult.

Helenka többé nem mondta azt, hogy nem szereti az esőt, még csak nem is rohant menedéket keresni, mikor elkapta egy zuhatag, hanem örvendezve nézte a kövér esőcseppeket, melyek egy-egy kis életet hordoztak magukban. Mert az eső bizony lételeme volt a földnek, és bár sokan nem szerették, el kellett viselniük, ugyanis nélküle az élet nem lehetett volna élet.

VI. helyezett

Bránya Katalin (Kiskunfélegyháza, KSZC Kiskunfélegyházi Közgazdasági Szakgimnáziuma, Kiskunfélegyháza)

Az erdő lelke

Mindennek kezdetén, mikor még a Föld kopár volt, csak a lelkek léteztek. Benépesítették, nem csak ezt a kis bolygót, hanem az egész világegyetemet. Teltek az évek változatlanul, mígnem a semmi közepén, a sziklák sokasága között, egy lélek csapdába esett. Beragadt a föld porába, egy erős, vastkos testben, dús lombkoronával. Nem tudta, hogy mi történt vele.

– Segítség! – kiáltása bezengte a teret, de semelyik volt társa nem figyelt rá, úgy tettek, mintha nem is vennék észre. Elkeseredésében felhagyott minden sikertelen próbálkozással. A kijutás lehetetlen volt, és lelke hangját már nem vették észre körülötte. Továbbra sem értette, mi lett vele, de nem tehetett semmit. Hónapokig magányosan állt egy helyben, kiszabadulni képtelen. Változatlan volt minden.

– Te élsz – hallott meg egy zengő hangot. A fogságban töltött ideje alatt először, végre valaki szólt hozzá. Egy árny jelent meg előtte, de olyan, amilyennel még nem találkozott. Félelem kerítette hatalmába a kisugárzástól, nem bírt rendesen gondolkodni. Élsz. Ez az egy szó ismétlődött csak elméjében.

– Te vagy az első rendes élet a Földön, az első fa.

– Miért!? – ez volt az egyetlen kérdése. – Miért kell egyedül lennem? – tette hozzá halkabban. Apró kuncogás hallatszott.

– Mondok egy mesét, mit már rég elfeledtek. Egy mesét, mit mindenki ismert, de senki se hitt el.

A fa hallgatott. Nem értette miért lenne válasz egy történet a kérdésére, de ideje nem volt reagálni, az árny habozás nélkül nekikezdett meséjének:

"Egyszer régen, mikor még a csillagok távol voltak egymástól, élt egy kis csillag. Boldog volt, de ahogy teltek az évek és nőtt, egyre magányosabbnak érezte magát az árnyak között, egyedül. Az

árnyak ezért meséltek neki. Színes történeteket, a többi csillag életét, de legtöbbször a kívánság történetét mondták el:

– Ha valamelyik csillagnak sikerül meglátni egyik társát, akkor kívánhat valamit, és az teljesülni fog.

Ezt adták át egymás között, valamint az összes csillagnak, akivel találkoztak, hogy azok ne vesszék el reményüket. A kis csillag imádta ezt a történetet, és mindennél nagyobb vágya volt, hogy sikerüljön meglátnia egyik társát. Töprengett és töprengett, de csak nem sikerült semmit kitalálnia, amivel elérhetné célját.

Sikertelenségében egyre bánatosabb lett, fénye kezdett kihunyni. Az árnyak csak távolról nézték és sajnálták őt. Megoldást nem adhattak a csillag helyzetére. A fénye egy idő után már oly halvány lett, hogy nem vonzotta oda magához a sötét lényeket sem. Elfogadta hát szomorú sorsát, a magányt. Reményvesztetten várta az örök homályban a halált.

Eljött utolsó napja, az a végzetes pillanat. Érezte, lelke mélyén láthatta, számára ennyi volt e keserves élet. Még egyszer körbenézett maga körül, egy utolsó társat keresve a végben, de nem reménykedett. Senki sem járt erre már évek óta. Elkeseredésében még utoljára gondolatai közé akart vonulni, de egy apró mozgás megállította. A távolban egyre közeledve egy árny haladt felé. Egész életében először látott ilyen árnyat. Nem volt hamis, mint amelyek magára hagyták, nem volt rémisztő, de nem is volt nyugtató. Egy szóval ismeretlen volt.

– Segítek neked, te magányos csillag, a véged közelében. Nézz hát a távolba, s lásd mit egész életedben vágytál! – szólt parancsolón.

A csillag nem értette a felszólítás jelentését, de engedelmeskedett. A távolba meredt, mint már oly sokszor. Várta az elkésérítő sötétséget, de meglepetésére mást látott. Fényes pontok, nagyok és kicsik vették körbe. A többi csillag. Szíve felmelegedett, lelke sírt a boldogságtól.

– Kívánj hát! Mondd el legnagyobb vágyad! – mondta boldog csengéssel a hangjában az árny. A csillag viszont nem tudta mit kívánjon. Az évek alatt annyi mindenre gondolt már, de most, ebben a pillanatban nem jutott eszébe egyik sem. Egy dolog, egy apró, de hatalmas jelentőségű kívánság mégis megjelent végül elméjében. Határozott hangon szólalt meg.

– Szeretném, ha mindenki érezhetné, amit ebben a pillanatban érzek. Szeretném, hogy ne érezze magát egyedül senki se, ha mindenki álma teljesülne – apró csengés hallatszott kívánsága befejeztével. Hirtelen hatalmas fény támadt. Mikor a csillag feleszmélt, végre láthatta. Kívánsága teljesült. A társai boldog fényvel üdvözölték egymást.

– Egy utolsó ajándék mit a haldokló fény adott a világnak. Egy hatalmas halál, egy robbanás, mi sok ezer lélek számára boldogságot jelent. Most ideje jönnöd csillagok csillaga. A világ lehet, elfeledi teted, de míg a halál létezik, emlékezem, s így örökre megmarad bennem teted.

A csillag lelke még egyszer megnézte az érzések tengerét maga körül. Elfogadta a véget, így már ő is boldog lehetett és örömmel adhatta át magát a hatalmas árnyaknak, a békességnek, a halálnak.”

A történet végére besötétedett és a fá lelke zokogott. Sajnálat, boldogság és szomorú meglepedés járta át. Az érzések kavalkádjában mégsem értette mit akart mondani neki az árny.

– Te vagy az az árny, igaz? Te vagy a halál? De miért? Még mindig nem értem. Miért mondtad el nekem ezt a történetet? – az árny ismét kuncogott rá.

– Miért? Jó kérdés. Gondolkozz egy kicsit. Adtam egy esélyt, hogy ne legyél egyedül – mondta halkán. A lélek ismét gondolkodni kezdett. Az egész történetet újra és újra lejátszotta maga előtt.

– Kívánság – suttogta végül reménnyel a hangjában. Az éjszakai ég mintha meghallotta volna szavát, étellel telten ragyogni kezdett.

– Nézz az égre és reménykedj. Kérj, és tán segíthetnek – biztatta az árny.

– Kérlek, fényes csillagok felettem, segítsetek! Magányomból mentsetek meg, adjatok békét nekem! – fejezte be és abban a pillanatban elsötétült a világ előtte. Talán csak pár pillanat telt el? Vagy évek? Nem tudhatta biztosan, de mikor újra érzékelhette környezetét, már nem volt egyedül. Hangok sokasága vette körül, hozzá hasonló lények. Fák.

– Köszönöm! – mondta a semmibe. Nem várt választ, csak hálás volt az árnyak, hogy élhet, és nem kell egyedül lennie.

– Ne nekem köszönd – meglepetten vette észre, hogy mellette van, azt hitte nem fogja többé látni.

– A csillag egyedül, akinek köszönettel tartozol. Az elfeledett áldozatnak. Egy erdő született miatta, új életek serkentek ki belőle. Egyetlen kívánság megváltoztatta a világot – szomorú hangja volt miközben ezt mondta.

– Ennek ellenére is köszönöm neked, ha nem mondtad volna el a mesédet, egyedül lennék. Nem lett volna erdő, nem lenne élet, és a világ megállna létezésének abban a pillanatában, amiben megjelenésed előtt volt.

– Köszöneted helyett inkább kérnék valamit. Egy ígéretet. Mesélj! Meséld el minden fának, minden lénynek, minden léleknek a mesét, mit hallottál tőlem – lágyan hangzottak a szavak, már nem volt olyan ijesztő az árny megjelenése.

– Ígérem, a mesét átadom, míg élek, s mindenkit arra buzdítok, tegye ugyanezt – amint kimondta esküjét apró szellőt érzett maga körül.

– Köszönöm! Most mielőtt mennék, még utoljára megkérlek, emlékezz! Ha egyszer a világ pusztít, hanyagol és elfelejti értéked, ott leszek. Várom rád, hogy elhozhassam békédet. A fénybe szállva, az elmúlásban, a véges végtelen világban élhet örökké lelked, az élted emléke.

A hang lassan elhalványult. Választ nem várt már. A fa pedig ott állt, és ígéretét tartva adta át a történetet. Évek, évtizedek, majd századok teltek el. A történet szállt, de az érzéketlen világ süket lett a tisztaság szavára.

Pusztít a Föld népe, lelkek sikolya száll a széllel. A halál ismét megjelenik mindent elfedve, magában sírva a süketek helyett. A vég közepében nézi az első életet: egy fát. Egy fát, mi emlékezik, s halála előtt utoljára, a régi mesére gondolva, kér:

– Kérlek, fényes csillagok felettem, segítsetek! Hallja meg hangunkat az összes lélek, fájdalmunk szűnjön meg. Kérlek, fényes csillagok felettem, segítsetek!